มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

สุพัฒ มูลพฤกษ์

DPU

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
พ.ศ. 2556

Legal measures for the study of Tutorial schools

Supat Mulphruk

DPU

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Law Department of Law

Pridi Banomyong Faculty of Law, Dhurakij Pundit University

2013

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยดี เพราะได้รับความเมตตา กรุณาและความช่วยเหลือ ตลอดทั้งความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย โอกาสนี้ผู้ศึกษา ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ธีระ ศรีธรรมรักษ์ ผู้อำนวยการบัณฑิตศึกษาสาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ท่านได้รับเป็นประธานในการสอบพร้อมทั้งให้คำแนะนำที่ดีแก่ผู้ศึกษา จนกระทั่งสามารถทำสารนิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ พินิจ ทิพย์มณี ที่ปรึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษาตลอดจนข้อสังเกตในการวิเคราะห์ปัญหา ซึ่งทำให้สามารถมองปัญหาและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการทำสารนิพนธ์ให้ผ่านไปได้ด้วยดี จึงทำให้เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ภูมิ โชคเหมาะ และรองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ คงสมบูรณ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ท่านได้ให้แนวคิดข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสามารถทำให้งานสารนิพนธ์ฉบับนี้เกิดประโยชน์และคุณค่าแก่ผู้อ่าน และนอกจากนี้ผู้ศึกษาขอขอบคุณ ผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมจนทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งสละเวลาให้ความช่วยเหลือในการศึกษาจนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพ่อ และคุณแม่ ผู้มีพระคุณอย่างสูงสุดที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้ศึกษามาโดยตลอด และครอบครัวทัพวงศ์ ที่คอยเป็นกำลังใจให้ คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา บูรพาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ตลอดจนผู้มีพระคุณ ทุกท่าน มา ณ ที่นี้

สุพัฒ มูลพฤกษ์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....ฌ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....จ
กิตติกรรมประกาศ.....ฉ
บทที่
1. บทนำ.....1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....6
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....6
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....6
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา.....6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....7
2. แนวคิดและความเป็นมาเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา.....8
2.1 หลักทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพ.....8
2.1.1 ประวัติความเป็นมาของสิทธิและเสรีภาพ.....9
2.1.2 ความหมายของคำว่าสิทธิและเสรีภาพ.....10
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค.....12
2.2.1 สิทธิของผู้บริโภคตามกฎหมาย.....12
2.2.2 หลักทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค.....14
2.3 ความเป็นมาเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจการศึกษาในการกวดวิชา.....26
2.4 ความหมายของการกวดวิชา และโรงเรียนกวดวิชา.....28
2.5 การกำหนดมาตรฐานของสถาบันการศึกษา.....30
2.6 ข้อดีและข้อเสียในการกวดวิชา.....31
3. มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา
ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ.....35
3.1 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามกฎหมายไทย.....35
3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.....36
3.1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542.....38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

3.1.3 พระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 41
3.1.4 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 45
3.1.5 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 48
3.1.6 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 52
3.1.7 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐาน โรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 62
3.1.8 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐาน โรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 65
3.2 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ตามกฎหมายต่างประเทศ 67
3.2.1 สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) 67
3.2.2 สหพันธรัฐมาเลเซีย 85
4. ปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 116
4.1 ปัญหาหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 117
4.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐานธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 118
4.3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 123
4.4 ปัญหาความรับผิดจากความเสียหายอันเกิดจากการประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 129
4.5 ปัญหาด้านการโฆษณาธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา 131
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ 137
5.1 บทสรุป 137
5.2 ข้อเสนอแนะ 142
บรรณานุกรม 145

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก 151
ก ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 152
ข ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 157
ค Private School Law & Private School Law Enforcement Rule 160
ง Supplementary and Continuing Education Law 196
จ Education Act 1996.....203
ฉ Tatacara Penubuhan Pusat Tuisyen 217
ประวัติผู้เขียน 221

DPU

หัวข้อวิทยานิพนธ์ มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา
ชื่อผู้เขียน สุพัฒ มูลพฤกษ์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์พินิจ ทิพย์มณี
สาขาวิชา นิติศาสตร์
ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสารหรือวิจัยคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา มาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศโดยผู้ศึกษาได้ทำการศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศในทวีปเอเชียซึ่งเห็นว่ามีพื้นฐานในด้านต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับประเทศไทย อันได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และสหพันธรัฐมาเลเซียในการนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาปัญหาและผลกระทบทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

จากการศึกษาพบว่า การประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นพบกันได้มากในทั่วประเทศโดยการกวดวิชานั้นมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือการสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าโรงเรียนกวดวิชานั้นเกิดขึ้นโดยมีกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญ ซึ่งเป็นผู้เรียนอยู่ในระดับที่ไม่ถึงระดับอุดมศึกษา โดยปกติการตั้งโรงเรียนกวดวิชานั้นจะต้องมีการขออนุญาตตามกฎหมาย ซึ่งไม่ได้มีกฎหมายว่าด้วยเรื่องเฉพาะของโรงเรียนกวดวิชา แต่หลักการต่างๆ นั้นไปอยู่ในหลักการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ซึ่งใช้อยู่บังคับในปัจจุบัน จากการที่มีปัญหาอยู่บ่อยครั้งเกี่ยวกับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา จึงทำให้มีการระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยโรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา พ.ศ. 2545 ที่ใช้ในการกำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา แต่มาตรการต่างๆ ก็ยังไม่สามารถใช้แก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง ทั้งในด้านมาตรฐานต่างๆ ที่สำคัญ หรือแม้แต่การโฆษณาเกินความจริงในการดึงดูดความสนใจของผู้ใช้บริการในสถาบันโรงเรียนกวดวิชานั้นๆ ซึ่งในมาตรการของกฎหมายในต่างประเทศกลับมีบทบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการป้องกันมากกว่าที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขเหมือนกับบทบัญญัติของประเทศไทย

ดังนั้นจึงเห็นสมควรที่จะทำการศึกษาถึงปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้น โดยศึกษามาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ เพื่อนำมาประยุกต์ปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายไทยสำหรับการนำไปใช้ในการดูแลควบคุมผู้ประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนวิชาให้ได้มาตรฐานและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง

DPU

Thesis Title	Legal measures for the study of Tutorial schools
Author	Supat Mulphruk
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Pinit Tipmanee
Department	Law
Academic Year	2012

ABSTRACT

This is paper research or thesis quality research which The objectives are studying the concept, theory about the tutorial business also related law of tutorial school in Thailand and compared to countries in South Asia that has a various familiarity with Thailand such as Republic of China (Taiwan) and the Federation of Malaysia in the comparative analysis.

It also identifies the legal problems and their impacts on Thai tutorial business. Moreover, it proposes the recommendation for revising the law that will be useful to the customer.

The study found that there a number of the Tutorial schools in Thailand which The main objective of their customer is to be able to pass the entrance examination to well-known universities, the system of Thai education. As a result, primary school and high schools students are such to be an important target group of tutorial school.

Tutorial schools have to get legal permission in order to run their business. However, there is no specific law governing tutorial schools in Thailand, tutorial schools have to comply with Private school law and the subordinated law. Moreover, Thai law laws seem to be more corrective approach than other countries (not preventive approach as international law) As a consequence, they still face many problems such as unrealistic advertisement and so on.

Therefore, it is very imperative to study about the problem and its impact on the legal implementation of international in order to improve legal standard and the enforcement to the business of tutorial schools on Thailand's education system also to protect as the consumer right.

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา

ในปัจจุบันธุรกิจการศึกษาเป็นธุรกิจที่ได้รับความนิยมกันอย่างมาก มีผู้ประกอบการไม่น้อยใช้ช่องทางการศึกษาเข้ามาเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางด้านธุรกิจ เป็นผลให้เกิดสถานศึกษาเอกชนขึ้นอย่างมากมายในประเทศและเกือบทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่การศึกษาในระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา ไปจนถึงขั้นระดับวิชาชีพ จากผลของการเกิดธุรกิจการศึกษาขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มาตรฐานของการจัดการศึกษาของสถาบันศึกษาเอกชนสามารถมีมาตรฐานเทียบเท่ามาตรฐานของสถาบันการศึกษาของรัฐจึงได้มีการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหลักการวัตถุประสงค์ การดำเนินงานของสถาบันเอกชนไว้ใน พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 เป็นผลให้ต้องมีการควบคุมการประกอบกิจการของสถานศึกษาเอกชนให้มีความโปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้อันเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาเหล่านั้นที่จะมีความเชื่อมั่นและมั่นใจในการจัดบริการทางการศึกษาให้แก่ผู้ใช้บริการหรือผู้บริโภค อย่างไรก็ตามธุรกิจดังกล่าวก็มีการแข่งขันกันสูง ทำให้มีกลยุทธทางการตลาดเข้ามาเพื่อชักจูงหรือจูงใจผู้บริโภคอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านทางด้านสื่อต่างๆ การชักจูงดาราที่เป็นที่นิยมเข้ามาศึกษาโดยให้ทุนการศึกษาเหล่านี้ เป็นต้น

นโยบายด้านการศึกษาของภาครัฐและการแข่งขันที่สูงขึ้นระหว่างนักเรียน โดยเฉพาะเรื่องการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย จะยิ่งส่งผลดีต่อธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา นอกจากนี้โอกาสของธุรกิจการศึกษาวิชาชีพยังมีแนวโน้มเติบโตได้อีกมากโดยเฉพาะโรงเรียนสอนภาษาเพราะจะเป็นทักษะที่สำคัญมากขึ้นเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เออีซี) ดังนั้น โรงเรียนกวดวิชาซึ่งเป็นอีกขุมทองของภาคเอกชนยังมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยรายได้ของโรงเรียนกวดวิชาทั้งระบบในปัจจุบันมีมูลค่ากว่า 7,000 ล้านบาท จากจำนวนนักเรียนกว่า 400,000 คน และยังมีแนวโน้มขยายตัวสูงในอนาคตข้างหน้า เพราะแม้จำนวนผู้ที่เรียนกวดวิชาจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ปัจจุบันสัดส่วนต่อจำนวนนักเรียนในระบบยังไม่สูงมากนัก โดยหากเทียบกับจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมดจะพบว่ามีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาเพียงประมาณร้อยละ 11 แต่ถ้าเทียบ

กับเฉพาะจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมปลายจะมีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาประมาณร้อยละ 32 ซึ่งยังถือว่าค่อนข้างน้อยหากเทียบกับสถิติในต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่นมีสัดส่วนผู้เรียนกวดวิชาในระดับมัธยมปลายประมาณ ร้อยละ 70 และเกาหลีใต้มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 59 สะท้อนให้เห็นศักยภาพในการเติบโตได้อีกมากในภาวะการแข่งขันด้านการศึกษาที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมไทยปัจจุบัน[1] อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงประการหนึ่งคือไม่ใช่โรงเรียนกวดวิชาทุกรายที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากธุรกิจใหม่จะเข้ามาแข่งขันได้ค่อนข้างยากเพราะโรงเรียนที่ได้รับการยอมรับจากนักเรียนจนกลายเป็นโรงเรียนชื่อดังมีไม่กี่ราย ซึ่งมีส่วนแบ่งในตลาดถึงร้อยละ 70-80

ดังนั้น หากมองโอกาสในการเติบโตของโรงเรียนกวดวิชาแล้วจะพบว่าตลาดต่างจังหวัดยังมีศักยภาพในการเติบโตได้มากกว่า เพราะจำนวนนักเรียนที่ต้องการเรียนยังคงเพิ่มขึ้นสูง โดยในช่วงปี ค.ศ. 2004-2009 เพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว และเพิ่มขึ้นมากกว่าจำนวนโรงเรียนกวดวิชาที่เปิดกิจการ ในขณะที่ในกรุงเทพฯ นั้นจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 6 น้อยกว่าจำนวนโรงเรียนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 17

นอกจากนี้ คาดว่าธุรกิจบริการสอนภาษาจะได้รับความนิยมมากขึ้นหลังจากเข้าสู่เออีซี เพราะตลาดแรงงานจะมีการแข่งขันสูงขึ้น ในขณะที่พูดกันมากว่าคนไทยมีทักษะด้านภาษาน้อยกว่าหลายๆ ประเทศในอาเซียน การเพิ่มทักษะภาษาจึงมีแนวโน้มที่จะทวีความสำคัญมากขึ้น หากเปรียบเทียบกับประเทศในอาเซียนด้วยกัน ขีดความสามารถด้านการศึกษาของไทยอยู่อันดับ 6 รองจากสิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน อินโดนีเซีย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าการศึกษานั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระดับใดๆ ก็ตามและไม่ว่าจะเป็นการจัดการศึกษาของรัฐหรือเอกชนก็จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาของตนเพื่อให้สามารถเป็นที่นิยมของผู้เข้าศึกษาเหล่านั้น เมื่อได้พิจารณาตามความเป็นจริงตามค่านิยมของผู้ปกครองก็ย่อมต้องการให้บุตรหลานของตนนั้นสามารถเข้าเรียนหรือเข้าศึกษาในสถานบัน ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในสังคมกันอย่างกว้างขวาง ด้วยเหตุนี้ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาที่เกิดขึ้นเพื่อเข้ามาตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองเหล่านั้น ก็คือการก่อตั้งสถาบันกวดวิชาและทำให้เกิดโรงเรียนกวดวิชาอย่างมากมายและสามารถสร้างรายได้อย่างมหาศาลให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจในลักษณะนี้ นอกจากนั้นเพื่อให้โรงเรียนกวดวิชาของตนเองเป็นที่ยอมรับและเป็นที่นิยมแก่ผู้เข้ามาใช้บริการก็จะมีการโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ จูงใจให้มีผู้เข้ามาเรียนกวดวิชาในสถาบันของตนเอง เช่น การโฆษณาประวัติสถิติ

---

[1] คอลัมน์ เศรษฐกิจติดดิน ธนาคารไทยพาณิชย์ ข่าวสด. (2555, 21 กรกฎาคม). *รร.กวดวิชา ธุรกิจดาวรุ่ง มูลค่า 7,000 ล้าน เจาะตลาดนักเรียน4 แสนคน*. มิติชนออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 11 สิงหาคม 2555, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1342843189 &grpid=03&catid=&subcatid=%20%20

การสอบเข้าในสถาบัน การศึกษาที่มีชื่อเสียง บางรายก็มีการการันตี โดยใช้การโฆษณาว่าติวรับรองผล โดยจะเห็นได้ว่าโรงเรียน กวดวิชานั้นในปัจจุบันมีการจัดการกวดวิชาตั้งแต่ระดับการชั้นประถมศึกษาระดับมัธยมศึกษาจนไปถึงขั้นอุดมศึกษา และรวมไปจนถึงการกวดวิชาเพื่อสอบเข้าบรรจุในหน่วยงานราชการต่างๆ ตลอดไปจนถึงการกวดวิชาเพื่อสอบทนายความ เนติบัณฑิต ซึ่งในปัจจุบันการโฆษณาเพื่อรับกวดวิชานั้นมีปรากฏไปตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการประกาศโฆษณาตามจุดต่างๆ หรือการแจกแผ่นพับ ใบปลิว หรือแม้กระทั่งผ่านทางด้านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทางอินเตอร์เน็ต เหล่านี้ เป็นต้น

ในการเข้ากวดวิชาในสถาบันหรือโรงเรียนกวดวิชา ผู้เข้าใช้บริการนั้นจะเป็นผู้เลือกโปรแกรมการเรียนกวดวิชาตามเงื่อนไขและต้องมีการแสดงเจตนาความจำนงเพื่อเข้าเรียนกวดวิชาตามที่ตนเองเลือกกวดวิชานั้นๆ ซึ่งการตัดสินใจหรือมูลเหตุจูงใจต่างๆ ของผู้เข้าใช้บริการนั้นอาจเป็นเพราะการโฆษณาชวนเชื่อตามคำพรรณนาต่างๆ ซึ่งอาจเป็นการโฆษณาเกินกว่าความเป็นจริง โดยที่ผู้เข้าใช้บริการนั้นไม่ได้รับตามสิ่งที่ได้ประกาศโฆษณาเป็นผลให้เกิดผลกระทบต่อผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้บริโภค จึงนับได้ว่าธุรกิจเกี่ยวกับการกวดวิชานั้นควรจะต้องได้รับการควบคุมจากรัฐเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ธุรกิจการกวดวิชานั้นเป็นการเกิดขึ้นจากบุคคลที่รวมกลุ่มกันทางธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือบริษัท โดยปัจจุบันมีการดำเนินการอย่างเสรี หากพิจารณาจากการจัดตั้งธุรกิจการกวดวิชาดังกล่าวทำให้เห็นว่าการดำเนินธุรกิจในลักษณะนี้ยังมีการควบคุมดูแลยังไม่ทั่วถึงในทุกระดับ เนื่องจากพบว่าโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งไม่ได้มีการดำเนินธุรกิจไปอย่างตรงไปตรงมา และดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนจึงก่อให้เกิดปัญหาความเป็นธรรมแก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

จากการศึกษานั้นปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นพบปัญหา คือ ปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตดำเนินการก่อตั้ง การควบคุมมาตรฐานของเรียนกวดวิชา การควบคุมอัตราค่าเล่าเรียน การควบคุมมาตรฐานอาคารเรียน ห้องเรียน ซึ่งให้บางแห่งนั้นไม่มีการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในอาคาร หรือบางแห่งรับจำนวนผู้เข้ารับการกวดวิชามากเกินกว่าที่ควรอย่างมาก อันเป็นผลทำให้เกิดความคับแคบไม่เหมาะสมในการเรียน รวมไปจนถึงมาตรฐานของผู้สอนที่มีความคุณสมบัติต่ำกว่าตามที่ได้มีการประกาศโฆษณาหรือการไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อสัญญาที่มีต่อผู้ใช้บริการหรือผู้บริโภค

เพื่อให้เห็นสภาพปัญหาตามความเป็นจริง จึงขอเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 กรณี[2] เป็นกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันดังนี้ กรณีศึกษาแรก สถาบันเรียนในอาคารคิวเฮ้าส์ อโศก ชั้น 12

---

[2] เครือข่ายข่าวสารประชาชน ศูนย์ปฏิบัติสารสนเทศเชื่อมโยงองค์การประชาชน. (2552, 25 กันยายน). *สถาบันกวดวิชาสอนภาษาไม่มีอาคารเรียน*. สำนักข่าวทีนิวส์. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.tnewsnetwork.com/BrowseComplain.php?cat_id=7&complain_ id=3455

ภายใต้ชื่อสถาบันว่า “NCE World Education” โดยเจ้าของสถาบัน ได้แจ้งให้กับนักเรียนที่ลงเรียนว่ามีการสอนโดยครูต่างชาติ และห้องเรียนหนึ่งเรียนไม่เกิน 5-6 คน และจะมีห้องเรียนเสริมให้อยู่ชั้น 13 ในกรณีไม่มีห้องเรียน ตารางเรียนเดิมคือ เปิดสถาบัน ในวันจันทร์-พฤหัสบดี เวลา 10.00-20.00 น. วันเสาร์-อาทิตย์ 10.00-16.00 น. หยุดทุกวันศุกร์ โดยผู้ร้องเรียนลงสมัครเรียนแบบ Unlimited คือ ไม่จำกัดชั่วโมงมาเรียนเพิ่มเติมได้ แต่ต้องแจ้งให้ทางสถาบันทราบล่วงหน้า แต่ปัจจุบันมีอาคารเรียนไม่เพียงพอ โดยเจ้าของได้แจ้งว่าเนื่องจากตึกคิวเฮ้าส์ได้ขึ้นค่าเช่าพื้นที่เป็นเท่าตัว ทำให้เจ้าของไม่มีเงินไปชำระค่าตึก และต้องย้ายที่เรียนไปใต้อาคารลุมพินีพลาซ่า ซึ่งมีลักษณะเป็นโรงอาหาร และในกรณีที่ผู้ร้องเรียนเดินทางไปเรียน แล้วไม่มีอาจารย์มาสอน ทางสถาบันก็ไม่แจ้งให้นักเรียนทราบ ซึ่งทำให้เสียเวลา และไม่ได้รับความรู้ในวันนั้น อีกทั้ง ในปัจจุบันตารางเรียนได้ปรับเปลี่ยนเป็น จันทร์-พฤหัส 18.00-20.00 น. รอบเดียวเท่านั้น และวันเสาร์ ก็ลดเวลาเรียน 1 ชม. เรียน 10.00-15.00 น. และวันอาทิตย์ ก็งดการเรียนการสอนไป อีกทั้งไม่มีอาจารย์ชาวต่างชาติสอน ซึ่งผิดวัตถุประสงค์ของตัวผู้สมัครเรียนมาก ก่อนหน้านี้จะมีครูต่างชาติและมีครูฟิลิปปินส์ ซึ่งสอนไม่เข้าใจ และอีกกรณีหนึ่งคือกรณีทางสถาบันหยุดการเรียนไปตั้งแต่วันจันทร์-วันพุธ (ซึ่งไม่ใช่วันหยุดทางสถาบัน) เมื่อไปถามเจ้าของว่าจะชดเชยให้อย่างไร กลับได้คำตอบว่า เนื่องจากเป็นเหตุสุดวิสัย เพราะไม่มีอาจารย์สอน และได้สมัครเป็นแบบ Unlimited จึงไม่สามารถชดเชยได้ซึ่งเหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้น ค่าเรียนที่ชำระไป เป็นจำนวนเงิน 28,000 บาท ชำระผ่านบัตรเครดิต UOB ผ่อน 10% นาน 10 เดือน เรียนไปได้เพียง 4 เดือน เท่านั้น ถือเป็นการเอารัดเอาเปรียบ และน่าสงสัยว่าทำไมบัตรเครดิตไม่มีการตรวจสอบก่อนนำลงโฆษณา ขณะนี้ได้รวบรวมส่งเอกสารยื่นต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กรณีศึกษาที่สอง มีผู้เสียหายเป็นผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลายราย เข้าร้องเรียนพนักงานสอบสวน บก.ป.ว่า หลังจากนำบุตรหลานเข้าสมัครเรียนกวดวิชาที่โรงเรียนกวดวิชาอาบาคัส[3] โดยชำระเงินค่าเล่าเรียนไปแล้วแต่กลับไม่ได้เรียน เนื่องจากสถาบันดังกล่าวหลายสาขาทยอยปิดตัวลง เมื่อทวงถามเงินมัดจำค่าเรียนที่จ่ายล่วงหน้า ทางสถาบันพยายามบ่ายเบี่ยงโดยตลอด รวมมูลค่าความเสียหายประมาณหลายแสนบาท

ต่อมาชุดสืบสวน กก.1 บก.ป. สืบทราบว่า โรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้มี นายกิตติภูมิ และ น.ส. ซุ้มผกา ชีวานันท์ หรือ ครูอุ๊ เป็นผู้ดำเนินกิจการ โดยเป็นสถาบันกวดวิชาชื่อดังที่มีสาขาทั่วประเทศถึง 14 สาขา จากการตรวจสอบข้อมูลประวัติพบว่า นายกิตติภูมิ มีหมายจับติดตัวถึง 11 คดี ส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ. เช็ค และ พ.ร.บ. แรงงาน รวมทั้งจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเข้าจับกุมตัว นายกิตติภูมิ มาสอบสวน ที่ บก.ป.

---

[3] ทนายคลายทุกข์. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ ร.ร.กวดวิชา “อาบาคัส” ตุ๋นเรียนพิเศษ.* สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก www. decha.com/main/showTopic.php?id=5203

จากการสอบสวน นายกิตติภูมิ ให้การว่า เปิดโรงเรียนกวดวิชา มาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว โดยสาขาแรกย่านสยามสแควร์ ซึ่งได้รับการตอบรับจากเด็กนักเรียนและผู้ปกครองเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการติววิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ จากนั้นได้ลงทุนตั้งโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มเป็น 14 สาขาทั่วประเทศ เพราะเห็นว่าธุรกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังเริ่มขายเฟรนไชส์ให้กับผู้ที่สนใจลงทุนเปิดโรงเรียนกวดวิชาอีกด้วย

นายกิตติภูมิ ให้การต่อว่า หลังจากปี 2549 เศรษฐกิจเริ่มซบเซา ทำให้สาขาต่างจังหวัดเริ่มประสบปัญหาขาดทุน แต่ก็ยังสามารถนำรายได้จากสถาบันกวดวิชาใน กทม. ที่มีกำไรอยู่บ้างไปช่วย แต่เมื่อช่วงที่เกิดโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ระบาดหนักใน กทม. ก็ทำให้ไม่มีเด็กมาสมัครเรียนทำให้ขาดรายได้ไปเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ตนก็ยังมาถูกลูกน้องโกงเงินค่าจ้างครูสอนพิเศษ และโกงเงินของบริษัทไปอีกด้วย ซึ่งในส่วนนี้ตนได้แจ้งความดำเนินคดีทางแพ่งไปแล้ว

ด้าน นายสุนัย วิโรจน์ศิริ อายุ 52 ปี หนึ่งในผู้เสียหาย[4]ซึ่งเป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่สมัครเข้าเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าวระบุว่า เมื่อประมาณเดือนมกราคมที่ผ่านมา ลูกตนได้รับการชักชวนจาก น.ส. ซุ้มผกา หรือครูอุ๊ ให้สมัครเข้าเรียนกวดวิชาที่เริ่มเปิดคอร์สในเดือนเมษายน ต่อมาหลังจากตนโอนเงินค่าเรียนจำนวน 5,000 บาท ทางบัญชีธนาคารของโรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้ไปแล้ว เมื่อถึงช่วงเวลาเรียนกลับพบว่าไม่มีการเรียนการสอนแต่อย่างใด เมื่อติดต่อสอบถามไปก็ได้รับคำตอบว่า กำหนดการเช่าสถานที่หมดลงแล้ว โดยในเดือนมิถุนายนจะมีการเปิดเรียนใหม่อีกครั้ง แต่เมื่อรอถึงเดือนมิถุนายนก็ยังไม่มีโรงเรียนแต่อย่างใด

จากปัญหาในกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นดังที่กล่าวมานี้ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรที่จะต้องมีการควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจการ กวดวิชาให้สามารถคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคผู้เข้าใช้บริการธุรกิจเกี่ยวกับการกวดวิชา และให้มีหน่วยงานเข้ามาดูแลเป็นการเฉพาะนั้นอีก เพื่อความเป็นธรรมและความปลอดภัยให้แก่ผู้บริโภค โดยอาจจะศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการดูแลและควบคุมการศึกษาของเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหาและนำมาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้สามารถคุ้มครองผู้บริโภคนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

---

[4] ข่าวอาชญากรรม. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ'อบาคัส'หลอกเงิน..ปิด ร.ร.กวดวิชาหนี*. คมชัดลึก. สืบค้นเมื่อ 8 เมษายน 2554, จาก http://crime.komchadluek.net/ detailnews. php? id=1531

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทย เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและผลกระทบทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษา ประเภทโรงเรียนกวดวิชาที่มีผลต่อระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมธุรกิจการศึกษา ประเภทโรงเรียนกวดวิชาอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน และเป็นธุรกิจที่ทำรายได้อย่างมากมาย ทำให้ธุรกิจการกวดวิชานี้สามารถเจริญเติบโตได้อย่างกว้างขวาง โดยที่ไม่มีการควบคุมอย่างจริงจังจึงทำให้มีการเปิดกันอย่างเสรี และมีการทำกลยุทธ์ทางตลาดโฆษณาชวนเชื่อเกินความจริงและไม่ปฏิบัติตามสัญญาและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ดังนั้นจึงสมควรที่จะมีกฎหมายกำหนดให้มีการควบคุมการประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาให้ผู้เข้าใช้บริการได้รับการคุ้มครองอย่างเป็นธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 โดยศึกษาบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการดำเนินการจัดการศึกษาของการทำธุรกิจการศึกษาในระดับก่อนชั้นอุดมศึกษา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นตำราทางกฎหมาย บทความ รายงานวิจัย วารสารทางกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา และวิทยานิพนธ์ตลอดจนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) ในเว็ปไซด์ต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์หาผลสรุปและแนวทางอันเป็นข้อเสนอแนะที่เหมาะสม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ

3. ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลกระทบทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาที่มีผลต่อระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน

4. ทำให้ทราบข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขกฎหมาย เพื่อใช้ในการควบคุมธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เข้าใช้บริการหรือผู้บริโภค

DPU

บทที่ 2
แนวคิดและความเป็นมาเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษา ประเภทโรงเรียนกวดวิชา

สิทธิและเสรีภาพเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ในปัจจุบันสิทธิและเสรีภาพเป็นเรื่องที่ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มชนชาติใด ภาษาใด ตะวันออกหรือตะวันตกล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญในการได้รับสิทธิโดยเฉพาะประเทศเสรีนิยมประชาธิปไตยสิทธิและเสรีภาพเป็นเรื่องที่รัฐจะต้องให้การคุ้มครองแก่ประชาชน สำหรับสิทธิของผู้บริโภคนั้นตามประวัติศาสตร์เริ่มให้ความสนใจเมื่อไม่นานมานี้เท่านั้นในสมัยก่อนสิทธิเกี่ยวกับผู้บริโภคยังไม่ได้รับความสนใจมากนัก แต่ปัจจุบันนี้กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภคเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันทั่วไปตั้งแต่เกิดไปจนตาย ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ากฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต การซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคไม่เพียงแต่มีกฎหมายสัญญาซื้อขายเข้ามาคุ้มครองแล้ว การซื้อสินค้าหรือการรับบริการใดๆ กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคก็จะเข้ามาด้วยเช่นกัน จึงกล่าวได้เลยว่าสิทธิของผู้บริโภคเป็นสิ่งที่รัฐจะต้องให้การรับรองและคุ้มครอง ในการทำธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาผู้ที่เข้าไปใช้บริการธุรกิจทางการศึกษาดังกล่าวหรือผู้เรียน ก็ย่อมเป็นผู้บริโภคความหมายความนี้เช่นเดียวกัน

ฉะนั้นในลำดับแรกนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจหลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิผู้บริโภคผู้เขียนจึงขอกล่าวอธิบายไว้เพื่อเข้าใจได้ดังนี้

2.1 หลักทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพ

หลักประกันสิทธิและเสรีภาพในปัจจุบันพัฒนามาจากสิทธิและเสรีภาพของชนชั้นกลางในยุคกลางของยุโรปที่กล่าวถึงกันมากในการต่อสู้ของชนชั้นกลางที่เรียกกันว่า กฎบัตรแมกนาคาร์ตา (Magna Carta) ในปี ค.ศ. 1215 อันเป็นข้อเรียกร้องซึ่งเกิดมาจากการที่พวกขุนนางไม่พอใจพระเจ้าจอห์นที่มักจะเรียกเก็บภาษีตามใจชอบ ในปี ค.ศ. 1689 รัฐสภาของอังกฤษได้ร่างเอกสารขึ้นฉบับหนึ่ง ชื่อว่าบัญญัติสิทธิ “Bill of Right” เพื่อรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชน พัฒนาเรื่อยมาจนเกิดทฤษฎีสัญญาประชาคมและแนวความคิดแบบมนุษย์นิยม แนวความคิดดังกล่าวได้พัฒนาต่อไปจนกระทั่งในศตวรรษที่ 18 ได้นำไปสู่การประกาศสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในประเทศ

สหรัฐอเมริกา และในประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส จนกระทั่งถึงปัจจุบัน การจัดทำรัฐธรรมนูญของรัฐเสรีประชาธิปไตย หลักการสำคัญประการหนึ่ง คือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน[1]

2.1.1 ประวัติความเป็นมาของสิทธิและเสรีภาพ

สิทธิและเสรีภาพ ในปัจจุบันพัฒนามาจากสิทธิและเสรีภาพของชนชั้นกลางในยุคกลางของยุโรป ชนชั้นกลางในยุโรปได้บังคับให้พวกขุนนาง และกษัตริย์ให้หลักประกันในสิทธิและเสรีภาพบางประการแก่พวกตน โดยการให้หลักประกันดังกล่าวมักจะกระทำในรูปของเอกสารต่างๆ ดังจะเห็นได้ในปี ค.ศ. 1188 ได้มีการประชุมกันของบรรดานักบวชและประชาชนชาวสเปนเพื่อให้การรับรองสิทธิของประชาชน โดยการรับรองสิทธิในการฟ้องการรับรองสิทธิในการปรึกษาหารือสิทธิในการร่วมแสดงความคิดเห็นในปัญหาสำคัญๆ นอกจากนี้ยังต้องยอมรับการล่วงละเมิดไม่ได้ในชีวิต เกียรติยศ และสิทธิในที่อยู่อาศัยและกรรมสิทธิ์ข้อเรียกร้องที่ได้รับการกล่าวถึงกันมากในการต่อสู้ของชนชั้นกลาง คือกฎบัตรแมกนาคาร์ตา (Magna Carta) ในปี ค.ศ. 1215 อันเป็นข้อเรียกร้องซึ่งเกิดมาจากการที่พวกขุนนางไม่พอใจพระเจ้าจอห์น เพราะพระเจ้าจอห์นมักจะเก็บภาษีตามใจชอบ ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการรบพุ่งกัน พระเจ้าจอห์นเป็นฝ่ายแพ้ จึงต้องยอมประทับตราลงในกฎบัตรแมกนาคาร์ตา (Magna Carta) โดยมีสาระสำคัญประการหนึ่งว่า พระมหากษัตริย์จะเก็บภาษีบางอย่างโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากพวกขุนนางไม่ได้ นอกจากนี้เพื่อป้องกันการใช้อำนาจโดยมิชอบจากศาลของพระมหากษัตริย์ในมาตรา 39 ระบุว่า “อิสรชนไม่อาจจะถูกจับกุม คุมขัง ถูกประหาร หรือถูกเนรเทศ หรือถูกกระทำโดยวิธีใดวิธีหนึ่งเว้นแต่โดยอาศัยพื้นฐานคำวินิจฉัยตามบทบัญญัติของกฎหมาย”[2] ในปี ค.ศ. 1628 สภาขุนนาง และสภาสามัญของประเทศอังกฤษได้ยื่นเอกสารร่วมกันต่อพระเจ้าชาร์ล ซึ่งถูกบังคับให้จำยอมรับเอกสารนี้ เรียกว่าฎีกาสิทธิ (Petition of Right) ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ (1) บุคคลจะไม่ถูกบังคับให้เสียภาษีใดๆ โดยปราศจากความยินยอมร่วมกันโดยพระราชบัญญัติของสภา (2) บุคคลจะไม่ถูกจำคุก หรือคุมขังเว้นไว้แต่จะเป็นไปตามกฎหมายหรือพระราชบัญญัติของราชอาณาจักร (3) การบังคับให้หาที่อยู่อาศัย และการเลี้ยงดูแก่ทหารบก ทหารเรือจะต้องถูกยกเลิก (4) การสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาโดย กฎอัยการศึกจะต้องถูกเพิกถอน และแสดงว่าเป็นโมฆะ[3]

ต่อมาในปี ค.ศ. 1689 รัฐสภาของอังกฤษได้ร่างเอกสารขึ้นฉบับหนึ่งชื่อว่า “Bill of Rights” ซึ่งพระเจ้าวิลเลียม และพระนางแมรี่ ได้ให้ความเห็นชอบ เอกสารฉบับนี้มีสาระสำคัญดังนี้

---

[1] เสน่ห์ จามริก. (2542). *สิทธิมนุษยชน:เกณฑ์คุณค่าและฐานความคิด*. หน้า 3-5.

[2] บรรเจิด สิงคะเนติ. (2543). *หลักพื้นฐานของสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญใหม่*. หน้า 36.

[3] หยุด แสงอุทัย ก (2511). *คำอธิบายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย*. หน้า 134.

(1) อำนาจของพระมหากษัตริย์ที่จะระงับกฎหมาย หรือการใช้บังคับแห่งกฎหมายโดยปราศจากความยินยอมของรัฐสภาย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย (2) พระมหากษัตริย์จะเลิกกฎหมาย หรือเลิกการบังคับแห่งกฎหมายก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน (3) พระมหากษัตริย์ย่อมไม่มีอำนาจที่จะเรียกเก็บเงินโดยรัฐสภาไม่อนุมัติในเวลาบ้านเมืองสงบเรียบร้อย (4) การเกณฑ์ และการดำรงไว้ซึ่งกองทหารประจำการ โดยปราศจากความยินยอมของรัฐสภาย่อมกระทำไม่ได้ (5) เสรีภาพในการพูดและการอภิปราย หรือการดำเนินการในรัฐสภาจะนำมาฟ้องร้อง หรือสอบสวนในศาลหรือในสถานที่อื่นใดนอกรัฐสภาไม่ได้ (6) การเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาจะต้องเป็นไปโดยเสรี[4]

ในศตวรรษที่ 16 และ 17 เกิดทฤษฎีสัญญาประชาคม (Die Gesell Hafts Vertragsthe-Orien) และแนวความคิดแบบมนุษย์นิยม (Humanisms) แนวความคิดดังกล่าวมีอิทธิพลต่อจอห์น มิลตัน (John Milton) ซึ่งได้เรียกร้องสิทธิต่างๆ ต่อไปนี้ว่าเป็นสิทธิที่มีความจำเป็นสำหรับประชาชน กล่าวคือ สิทธิในชีวิต และร่างกาย กรรมสิทธิ์ เสรีภาพ เสรีภาพในทางศาสนา และในแนวความเชื่อ เสรีภาพในการพูด และเสรีภาพในหนังสือพิมพ์[5]

บุคคลที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ คือ จอห์นล็อค (John Locke) (ค.ศ. 1632-1704) โดยล็อค (Locke) ได้เขียนหนังสือ คือ “Two Treaties on civil Government” โดย Lock เห็นว่า ชีวิต (Leben) เสรีภาพ (Freihelt) และกรรมสิทธิ์ (Eigentum) เป็นสิทธิที่ติดตัวปัจเจกบุคคลมาตั้งแต่เกิด โดยสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิที่มีอยู่อย่างเท่าเทียมกัน อย่างอิสระของปัจเจกบุคคลในสภาวะธรรมชาติ สิทธิดังกล่าวไม่อาจถูกยกเลิกได้โดยสัญญาประชาคม แต่ในทางตรงกันข้ามอาจทำให้เกิดความมั่นคงขึ้นโดยสัญญาประชาคม

แนวความคิดดังกล่าวได้รับการพัฒนาต่อไปโดยนักปรัชญา เช่น เบเนดิกต์ สปิโนซา (Benedict de Spinoza) ฮิวโก โกรเทียส (Hugo Grotius) เซมมวล พูเฟนดอร์ฟ (Samuel Pufendorf) โธทัส คริสเตียน (Thomas Christian Thomasius) คริสเตียน วูล์ฟ Christian Wolff เป็นต้น ในศตวรรษที่ 18 แนวความคิดดังกล่าวข้างต้นได้นำไปสู่การประกาศสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการ Bill of Right เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 ฝรั่งเศสได้มีประกาศสิทธิมนุษยชนและพลเมืองในช่วงของการปฏิวัติฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 1789

2.1.2 ความหมายของคำว่า “สิทธิ” และ“เสรีภาพ”

ทุกคนต่างรู้จักคำว่า สิทธิและเสรีภาพเป็นอย่างดี คำทั้งสองได้รับการกล่าวอ้างอยู่เสมอๆ ในชีวิตประจำวันและในบางครั้งก็ใช้ทั้งสองคำควบคู่กันไปและในบางครั้งก็ใช้แยกกัน และ

---

[4] แหล่งเดิม. หน้า 135.

[5] บรรเจิด สิงคะเนติ. เล่มเดิม. หน้า 38.

บางครั้งก็ได้ใช้อย่างสลับกันไปมาอยู่เสมอๆ จนในบางครั้งก็ทำให้รู้สึกได้ว่า คำทั้งสองนั้นไม่มีความแตกต่างกันสักเท่าไร แต่ในทางบริบททางกฎหมายแล้วคำทั้งสองมีความแตกต่างกันและมีความคาบเกี่ยวกันและกันอยู่ ในที่นี้จะอธิบายถึงความหมายของคำว่าสิทธิเป็นลำดับแรกก่อนและตามมาด้วยความหมายของเสรีภาพ

สิทธิ คือ อำนาจที่กฎหมายรับรองให้แก่บุคคลในอันที่จะกระทำการเกี่ยวข้องกับทรัพย์หรือบุคคลอื่น เป็นอำนาจที่กฎหมายรับรองให้แก่บุคคลหนึ่งในอันที่จะเรียกร้องให้ผู้อื่นอีกคนหนึ่งหรือหลายคนกระทำการบางอย่างบางประการให้เกิดประโยชน์แก่ตน[6] กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิทธิเป็นประโยชน์ที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองให้และเป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ประโยชน์แก่บุคคลไว้โดยเจาะจงและกฎหมายได้คุ้มครองประโยชน์นี้ โดยบุคคลผู้ได้รับประโยชน์สามารถใช้สิทธิทางศาล[7]

เสรีภาพในทางภาษาศาสตร์ หมายความว่า เป็นเงื่อนไขของบุคคลที่ไม่ขึ้นต่อผู้หนึ่งผู้ใดและเป็นอำนาจหรือมีอำนาจที่จะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้ จากความหมายสองประการดังกล่าวที่มีความใกล้เคียงกันมาก จึงมีบุคคลนำมากำหนดนิยามในทางภาษาศาสตร์ ดังนี้

“เสรีภาพเป็นอำนาจในการกำหนดตนเอง บุคคลสามารถเลือกได้ด้วยตนเองว่าจะกระทำหรือไม่กระทำก็ได้”

ดังนั้นบุคคลใดบุคคลหนึ่งย่อมมีเสรีภาพอยู่ตราบเท่าที่เขาไม่ถูกบังคับให้กระทำในสิ่งที่เขาไม่ประสงค์จะกระทำ หรือไม่ถูกหน่วงเหนี่ยวขัดขวางไม่ให้กระทำในสิ่งที่เขาประสงค์จะกระทำ กล่าวโดยสรุป เสรีภาพคืออำนาจของบุคคลในอันที่จะกำหนดตนเองโดยอำนาจนี้บุคคลย่อมเลือกวิถีชีวิตของตนได้ด้วยตนเอง เสรีภาพจึงเป็นอำนาจที่บุคคลมีอยู่เหนือตนเอง

จากนิยามทั้งสองประการดังกล่าวทำให้เกิดความแตกต่างที่เป็นปัญหาที่ใกล้เคียงกันอย่างยิ่งซึ่งความแตกต่างที่ก่อให้เกิดขึ้นก็คือ เสรีภาพทางกฎหมาย คืออะไร เสรีภาพทางปรัชญาหรือในเชิงนิติปรัชญาคืออะไร

ผลสะท้อนที่มีอยู่เหนือความหมายของเสรีภาพนั้นที่จริงแล้วมีศูนย์รวมอยู่ที่ “ปรัชญา” ไม่ว่าจะมองในเรื่องกฎหมายหรือปรัชญาหากมองย้อนหลังกลับไปก็จะพบว่าคือปรัชญานั่นเอง

ปัญหาจากนิยามประการแรก มีปัญหาที่ตามมาหากเรากล่าวว่าเสรีภาพมีปรัชญาอยู่เบื้องหลัง ปัญหานั้นก็คือ บุคคลมีอำนาจในการกำหนดตนเองจริงหรือไม่ (Auto-Determination) กล่าวคือ หากมองเชิงปรัชญาคนจะเลือกกระทำได้หรือไม่ เพราะต่างเชื่อว่าบุคคลมีอิสระในตัวเองในการเลือกหรือไม่เลือก หรือในการทำหรือไม่ทำ

---

[6] วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. (2540). *สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญไทย.* หน้า 21.

[7] หยุด แสงอุทัย ข *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 9). หน้า 188.

ปัญหาที่เกิดจากนิยามประการที่สอง ปัญหาทางสังคม การใช้เสรีภาพของคนในสังคมต้องไม่ละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ถ้าใช้เสรีภาพไปรุกรานบุคคลอื่นกฎหมายฝ่ายบ้านเมืองและกฎหมายฝ่ายธรรมชาติจะมีตรรกะในการจำกัดเสรีภาพของตัวเอง กล่าวคือหากมีการใช้เสรีภาพเกินขอบเขตสังคมไม่ว่ามองในแง่กฎหมายฝ่ายธรรมชาติหรือกฎหมายฝ่ายบ้านเมืองก็จะมีการลงโทษของตัวเองโดยการจำกัดเสรีภาพไม่ให้กระทำเกินขอบเขต

เสรีภาพในบริบทกฎหมายลายลักษณ์อักษร ในฝรั่งเศสไม่เคยยอมรับว่ามีเสรีภาพเอกชนเพราะคนแปลคำว่า “Libertés Publiques” ว่าเป็นเสรีภาพมหาชน และเมื่อมีเสรีภาพมหาชนก็ต้องมีกฎหมายมหาชนเป็นภาพรวม ไม่ว่าจะเป็นสิทธิเสรีภาพที่ปรากฏในกฎหมายเอกชนหรือกฎหมายมหาชนให้ถือว่าเป็นสิทธิเสรีภาพตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร ตามกฎหมายเรียกว่า “เสรีภาพตามกฎหมายบ้านเมือง” ซึ่งให้ความหมายกว้างครอบคลุมทั้งสิทธิเสรีภาพเอกชนและมหาชน โดยความเป็นจริงแล้วคำว่า “เสรีภาพ (Liberté)” มีความหมายทั่วไปดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่เมื่อมีคำว่า “Publique” มาต่อท้ายนั้นก็หมายความว่าเป็นเสรีภาพที่รัฐรับรองและยอมรับมาบัญญัติไว้ ดังนั้น คำว่า “Libertés Publiques” ในทางกฎหมายฝรั่งเศสจึงหมายถึงทั้งสิทธิและเสรีภาพที่กฎหมายบ้านเมืองยอมรับมาบัญญัติไว้[8]

การรับรองและคุ้มครองเสรีภาพตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร ถูกรับรองและคุ้มครองโดยรัฐ และเป็นการรับรองเพื่อมิให้รัฐก้าวล่วงเข้าไปลิดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบธรรม เป็นการรับรองสิทธิเสรีภาพประชาชนไม่ให้ถูกละเมิดโดยรัฐ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชน อย่างไรก็ตามบางสำนักคิดว่าไม่เพียงแต่ให้รัฐเข้ามาแทรกแซงเท่านั้นเสรีภาพนี้ยังใช้อ้างยันกับเอกชนก็ได้ ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดละเมิดก็ต้องมีบทบัญญัติการคุ้มครองคนถูกบุกรุกและลงโทษคนที่ละเมิด

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

การตื่นตัวเกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภคนั้นมีการตระหนักเกี่ยวกับสิทธิเรื่องนี้เมื่อไม่นานมากนักโดยเฉพาะในประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากกฎหมายแม่บทของไทยครั้งแรกที่มีการให้การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคนั้นก็คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 และมีความเด่นชัดมากขึ้นในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

2.2.1 สิทธิของผู้บริโภคตามกฎหมาย

ผู้บริโภคเป็นผู้มีส่วนได้เสียของธุรกิจ (Stakeholder) ที่สำคัญและมีอำนาจต่อรองสูง บริษัทผู้เป็นเจ้าของธุรกิจต้องสนใจผู้บริโภคเพราะผู้บริโภคเป็นผู้ซื้อสินค้า/บริการ หากผู้บริโภค

[8] Jean Morange. (1999). *Les libertés publiques.* p. 5-6.

ไม่พอใจก็จะไม่ซื้อสินค้า/บริการของธุรกิจนั้น ตัวอย่างเช่นในบางบริษัทจ้างคนให้ติดตามกระทู้ในเว็บบอร์ดสาธารณะตลอดเวลา เพื่อให้ทราบถึงทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้า/บริการของบริษัท ในอดีตผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายมักไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องด้วยผู้บริโภคมีภาระดังนี้

1. ภาระในการพิสูจน์ เพื่อให้เห็นว่าสินค้า/บริการนั้นไม่มีคุณภาพจริง ซึ่งสิ่งนี้เป็นภาระเนื่องจากโดยปกติแล้วบริษัทผู้ผลิตสินค้า/บริการ มักมีความรู้ในตัวสินค้า/บริการนั้นมากกว่าและมีข้อมูลในการที่จะสามารถต่อสู้ (Defend) ความผิดของตนได้ จึงเป็นภาระของผู้บริโภคในการพิสูจน์ให้เห็นถึงการไม่ได้รับความเป็นธรรมดังกล่าว

2. ภาระในการที่จะต้องเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี อย่างไรก็ตามในปัจจุบันมีการให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคทั้งในประเทศไทยและในระดับสากล มีการกำหนดสิทธิของผู้บริโภคไว้อย่างเป็นมาตรฐาน เพื่อให้เกิดความชัดเจน ดังนี้[9]

สิทธิของผู้บริโภคในระดับสากลมี 8 ประการ ตามกรอบของ Consumer International (CI)

1. Right to Access หมายถึง สิทธิที่จะได้รับสินค้า/บริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย บริการสุขภาพ

2. Right to Safety หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากสินค้า/บริการ ทั้งความปลอดภัยในตัวผลิตภัณฑ์ กรรมวิธีผลิตและการให้บริการ

3. Right to be Informed หมายถึง สิทธิในการที่จะได้รับความคุ้มครองจากการหลอกลวงของโฆษณาหรือการประกาศที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด หรือสิทธิที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการตัดสินใจซื้อ

4. Right to choose หมายถึง สิทธิที่จะได้เลือกซื้อสินค้าและบริการในราคายุติธรรม ; สิทธิที่จะเลือกสินค้าและบริการได้หลายๆ อย่างในราคาที่แข่งขันกัน หรือในกรณีที่สินค้า/บริการนั้นมีการผูกขาด ก็สามารถวางใจได้ว่าจะได้รับสินค้า/บริการ ที่มีคุณภาพและราคายุติธรรม ทั้งนี้ต้องคำนึงด้วยว่า สิทธิที่จะเลือกแบบไม่ยับยั้งชั่งใจของผู้บริโภคส่วนน้อยอาจกระทบต่อผู้บริโภคส่วนใหญ่

ตัวอย่างเช่น ผู้บริโภคกลุ่มน้อยบอกว่า การดำเนินงานของการประปาไม่ดี ควรให้เปิดการเสรีการแข่งขัน แต่หากการแข่งขันนั้นจะทำให้ผู้บริโภคส่วนใหญ่ต้องบริโภคน้ำประปาในราคาที่สูงขึ้น ก็ไม่ควรทำ

---

[9] สุษม ศุภนิตย์. (2530). *กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย (รายงานวิจัย)*. หน้า 11-14.

5. Right to be Heard หมายถึง สิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นในฐานะตัวแทนผู้บริโภค เพื่อให้ได้รับประโยชน์ที่พึงได้ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ร่วมกับรัฐบาล

6. Right to Redress หมายถึง สิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยในกรณีถูกละเมิด หลอกลวง ให้ได้รับสินค้า/บริการที่ขาดคุณภาพ

7. Right to Consumer Education หมายถึง สิทธิที่จะได้รับความรู้อันจำเป็นต่อการบริโภคอย่างเท่าทัน กล่าวคือเป็นสิทธิที่จะได้รับความรู้และฝึกทักษะให้เป็นผู้บริโภคที่มีความรู้ในเรื่องราวต่างๆ ที่ควรรู้และสิทธิที่จะได้รับความรู้ที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจของผู้บริโภค

8. Right to Healthy Environment หมายถึง สิทธิที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี และยังชีพได้อย่างปลอดภัย อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น

สำหรับสิทธิของผู้บริโภคในกฎหมายไทย พรบ. คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2541) ได้รับรองสิทธิผู้บริโภคไว้ 5 ประการ คือ[10]

1. สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องเพียงพอ (เปรียบได้กับ Right to be Informed) ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับการโฆษณาหรือการแสดงฉลากตามความเป็นจริง รวมถึงสิทธิที่จะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า/บริการ อย่างถูกต้อง เพียงพอ

2. สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้า/บริการ (เปรียบได้กับ Right to Choose) สิทธิที่จะเลือกสินค้าด้วยความสมัครใจและปราศจากการชักจูงใจอันไม่เป็นธรรม

3. สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้า/บริการ ในกรณีที่ใช้ตามคำแนะนำหรือระมัดระวังตามสภาพของสินค้า/บริการนั้นแล้ว (เปรียบได้กับ Right to Safety)

4. สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา (ไม่ปรากฏในสิทธิของผู้บริโภคในระดับสากล) สิทธิที่จะได้รับข้อสัญญาโดยไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบธุรกิจ

5. สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย (เปรียบได้กับ Right to Redress)

2.2.2 แนวคิดทฤษฎี เกี่ยวกับการเกิดของสัญญา

ในการเกิดของสัญญาย่อมเป็นที่ทราบดีว่า สัญญานั้นจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีคำเสนอและคำสนองนั้นต้องตรงกัน สัญญาจึงจะเกิดขึ้นได้ แต่ก่อนที่จะเกิดสัญญานั้นย่อมมีหลักแนวคิดทฤษฎีของการเกิดสัญญาดังจะได้กล่าวเป็นลำดับต่อไปนี้

---

[10] สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี. *สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค.* (2553). หน้า 6-7.

2.2.2.1 หลักความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนา[11]

แม้สัญญาจะประกอบขึ้นด้วยเพียง คำเสนอ คำสนอง และเจตนาในการผูกนิติสัมพันธ์เท่านั้น ผู้พิพากษาอังกฤษก็ยินยอมที่จะให้คำมั่นสัญญามีผลผูกพันผู้ให้คำมั่นสัญญาต้องปฏิบัติตาม จากแนวความเสื่อมคลายในการบังคับใช้หลักสิ่งตอบแทน ผู้เขียนได้นำเสนอแนวคิดที่ผลจากความเสื่อมคลายของหลักสิ่งตอบแทนในกฎหมายสัญญาอังกฤษถือว่า ศาลอังกฤษได้ยอมรับแนวคิดเรื่อง “หลักความศักดิ์สิทธิ์แห่งการแสดงการเจตนา” ว่าเป็นทฤษฎีที่เหมาะสมสำหรับการเป็นหลักกฎหมายกลางในการบังคับสัญญาและให้ความเป็นธรรมแก่คู่สัญญา เนื่องจากเป็นไปตามเจตนาที่คู่สัญญาได้ตกลงไว้อย่างอิสระในขณะทำสัญญาตามหลักเสรีภาพในการทำสัญญา โดยที่ทฤษฎีความศักดิ์สิทธิ์แห่งการแสดงเจตนานี้เป็นแนวคิดทางกฎหมายที่ประเทศไทย ซึ่งใช้ระบบประมวลกฎหมายยึดถือปฏิบัติสำหรับการบังคับสัญญาเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนาของคู่สัญญามาโดยตลอด นอกจากนี้ในท้ายที่สุดผู้เขียนได้นำเสนอรูปแบบการทำสัญญาในปัจจุบันตามแนวคิดของท่าน รศ.พิชัยศักดิ์ หรยางกูร ที่เห็นว่าสัญญาในปัจจุบันมี 2 รูปแบบ คือ 1) สัญญาที่มีการเจรจาต่อรองที่อาศัยหลักสิ่งตอบแทนเป็นเครื่องมือในการทำให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างคู่สัญญา แต่ในความเป็นจริงกับเกิดกรณีความไม่เท่ากันของผลประโยชน์แห่งหลักสิ่งตอบแทน (Sufficiency of Consideration) และ 2) สัญญาที่ปราศจากการเจรจาต่อรอง อันเป็นผลมาจากสัญญามาตรฐาน แต่ด้วยแนวทางแก้ไขของรัฐที่สร้างกฎหมายว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรมขึ้น กลับทำให้สัญญาเกิดความเท่าเทียมกันของคู่สัญญา ด้วยเหตุนี้ การบังคับใช้หลักสิ่งตอบแทนสำหรับสัญญาเอกชนในปัจจุบันดูเหมือนว่าจะไม่ก่อประโยชน์ให้กับคู่สัญญาได้อย่างแท้จริง ในขณะที่ทฤษฎีความศักดิ์สิทธิ์แห่งการแสดงเจตนากับเป็นหลักเกณฑ์ที่ให้ความเป็นธรรมและสอดคล้องกับประโยชน์ของคู่สัญญายิ่งกว่า

2.2.2.2 หลักเสรีภาพในการทำสัญญา[12]

สำหรับในปัจจุบันหลักเสรีภาพในการทำสัญญา ความหมาย เสรีภาพในการทำสัญญามีอยู่ 2 ความหมาย ความหมายแรก คือ เสรีภาพที่จะเข้ามาตกลงทำสัญญา ส่วนความหมายที่สองหมายถึง เสรีภาพที่จะไม่ถูกแทรกแซงเมื่อเกิดสัญญาขึ้นแล้ว สำหรับเสรีภาพที่จะเข้ามาตกลงทำสัญญานั้น หมายถึง เสรีภาพในการเริ่มต้น ดำเนินต่อไป หรือระงับกระบวนการในการก่อให้เกิดสัญญา ซึ่งในความหมายนี้อาจพิจารณาได้ 2 ด้าน คือ ด้านการกระทำ (Positive Sense) อันหมายถึงการเริ่มต้น ดำเนินต่อไปและการตกลงเข้าทำสัญญาและด้านไม่กระทำ (Negative Sense) อันหมายถึง

---

[11] ดาราพร ถิระวัฒน์. (2542). *กฎหมายสัญญาลักษณะใหม่ของสัญญาปัจจุบันและปัญหาข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม*. หน้า 8-9.

[12] ศนันท์กรณ์ (จำปี) โสติถิพันธ์. (2549). *คำอธิบายกฎหมายลักษณะนิติกรรม-สัญญา*. หน้า 210-215.

การไม่เข้าทำสัญญาหรือการระงับกระบวนการในการเจรจา ด้วยการถอนคำเสนอหรือการยกเลิกการเจรจา เป็นต้น สำหรับการไม่เข้าทำสัญญาของผู้รับคำเสนอก็ดี หรือยกเลิกหรือระงับการเจรจาของคู่เจรจาก็ดี มักไม่มีปัญหาเพราะเห็นได้ชัดเจนว่าเป็นการใช้เสรีภาพดังกล่าว แต่ในส่วนที่ผู้เสนอเปลี่ยนใจไม่เข้าทำสัญญาด้วย การถอนคำเสนอนั้นอาจมีปัญหาในระบบกฎหมายของบางประเทศก็ได้ว่าผู้ทำคำเสนออาจไม่มีเสรีภาพที่จะทำเช่นนั้นได้

ส่วนเสรีภาพที่จะไม่ถูกแทรกแซงภายหลังจากที่สัญญาเกิดแล้วนั้น น่าจะหมายความถึงเสรีภาพที่จะไม่ถูกแทรกแซงจากรัฐตามทฤษฎีปัจเจกชนนิยม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรัฐได้รับรองเสรีภาพที่ปัจเจกชนมีตั้งแต่ขั้นตอนก่อนเกิดสัญญาแล้ว ดังนั้นเมื่อสัญญาเกิดขึ้นแล้วรัฐจะเข้าไปแทรกแซงเพื่อให้สิ่งที่คู่สัญญาได้กำหนดไว้โดยหลักเสรีภาพเปลี่ยนแปลงไปเป็นประการอื่นไม่ได้ เพราะหากปล่อยให้ทำเช่นนั้นได้ เสรีภาพของปัจเจกชนก็จะถูกทำลายไป

ลักษณะที่เป็นรูปธรรมของหลักเสรีภาพในการทำสัญญา

เนื่องจากหลักเสรีภาพในการทำสัญญาเป็นหลักที่ซ้อนอยู่ในหลักอิสระในทางแพ่ง หลักเสรีภาพในการทำสัญญาจึงมีบัญญัติเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรอยู่ในมาตรา 151 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และหากจะพิจารณาให้เห็นเป็นรูปธรรม อาจพิจารณาได้ดังนี้

(1) หลักเสรีภาพในการทำสัญญากับองค์ประกอบของสัญญา[13]

(ก) คู่สัญญีเสรีภาพที่จะเลือกเข้าทำสัญญากับใครก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ตาม

(ข) คู่สัญญามีเสรีภาพที่จะเลือกเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของสัญญาอย่างไรก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุประสงค์เฉพาะของเอกเทศสัญญาในลักษณะของวัตถุประสงค์ทางภาวะวิสัย หรือวัตถุประสงค์เฉพาะของตัวคู่สัญญาเองในลักษณะของวัตถุประสงค์ในทางอัตวิสัย หรือวัตถุประสงค์แบบผสม

(ค) คู่สัญญามีเสรีภาพที่จะเลือกวิธีการหรือแบบในการทำสัญญา ไม่ว่าด้วยวาจา กริยาอาการ หรือลายลักษณ์อักษรก็ตาม

(ง) คู่สัญญามีเสรีภาพที่จะคิด ตัดสินใจว่าจะทำสัญญาหรือไม่อย่างไร และมีเสรีภาพในการแสดงเจตนาออกมาตามที่ตนได้ตัดสินใจไว้ หากการตัดสินใจผิดปกติเพราะคู่กรณีอีกฝ่ายมาทำกลฉ้อฉล ข่มขู่ คู่สัญญาฝ่ายที่ถูกกลฉ้อฉล ข่มขู่จะเสียเสรีภาพในการตัดสินใจก็จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โดยกฎหมายจะให้สัญญานั้นตกเป็นโมฆียะ หากคู่สัญญาแสดงเจตนาออกมาไม่ตรงกับที่ตัดสินใจไว้เช่นนั้นเพราะความสำคัญผิดในสาระสำคัญ กฎหมายก็จะ

---

[13] ดาราพร ถิระวัฒน์. (2542). *กฎหมายสัญญา : สถานะใหม่ของสัญญาในปัจจุบันและปัญหาข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม*. หน้า 15-16.

คุ้มครองเจตนาที่แท้จริงอันเป็นการคุ้มครองเสรีภาพในการทำสัญญาด้วยการกำหนดให้เจตนาที่แสดงออกมานั้นตกเป็นโมฆะไป

(2) หลักเสรีภาพในการทำสัญญาในความสัมพันธ์กับเนื้อหาของสัญญา กล่าวคือ คู่สัญญามีเสรีภาพที่จะกำหนดเนื้อหาของสัญญาอย่างไรก็ได้ แม้ในเนื้อหาที่กำหนดอาจแตกต่างจากที่กฎหมายกำหนด หากมิใช่กฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนแล้ว สัญญานั้นก็ไม่เป็นโมฆะ

(3) หลักเสรีภาพในการทำสัญญากับผลของสัญญา กล่าวคือ คู่สัญญามีเสรีภาพที่จะกำหนดผลของสัญญาอย่างไรก็ได้ และเมื่อกำหนดไว้แล้ว กฎหมายก็จะรับรองให้สัญญามีผลสมดังเจตนา นั่นคือสัญญาต้องเป็นสัญญาตามหลัก Pacta Sund Servanda หรือสัญญาต้องเป็นสัญญา

การจำกัดเสรีภาพในการทำสัญญา[14]

แม้คู่สัญญาจะมีเสรีภาพมากมายในการทำสัญญา แต่เสรีภาพดังกล่าวก็ต้องอยู่ภายในกรอบหรือขอบเขตอันสมควรด้วยเพื่อมิให้การใช้เสรีภาพในการทำสัญญาของบุคคลบางคนต้องไปกระทบหรือก่อความเสียหายแก่บุคคลอื่นหรือสังคมโดยส่วนรวม เสรีภาพในการทำสัญญาจึงอาจถูกจำกัดได้ดังนี้

การจำกัดเสรีภาพในการทำสัญญาในความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของสัญญา

(ก) เสรีภาพในการเลือกคู่สัญญาอาจถูกจำกัดได้ หากคู่สัญญาเป็นผู้ดำเนินกิจการในลักษณะผูกขาด เขาย่อมไม่มีเสรีภาพในการเลือกบุคคลที่จะเข้ามาทำสัญญาด้วย เพราะกฎหมายบังคับให้ต้องทำสัญญากับบุคคลทุกคนโดยเสมอหน้ากัน

(ข) เสรีภาพในการเลือกวัตถุประสงค์ของสัญญาอาจถูกจำกัดด้วยกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ด้วยความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนและด้วยความเป็นไปได้ตามมาตรา 150 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(ค) เสรีภาพในการเลือกวิธีการหรือแบบในการทำสัญญานั้นอาจถูกจำกัดด้วยกฎหมายในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้สัญญาบางชนิดต้องทำตามแบบอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง

(ง) เสรีภาพในการตัดสินใจอาจถูกจำกัดเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังเช่น กรณีของการแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลโดยบุคคลภายนอก แทนที่กฎหมายจะคุ้มครองเสรีภาพในการตัดสินใจของผู้ที่ถูกกลฉ้อฉล กฎหมายกลับไปคุ้มครองคู่กรณีอีกฝ่ายที่เข้ามาทำสัญญาโดยไม่รู้หรือไม่ควรรู้ถึงกลฉ้อฉลของบุคคลภายนอก โดยให้สัญญาที่เกิดจากกลฉ้อฉลของบุคคลภายนอกนั้นสมบูรณ์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเสรีภาพในการตัดสินใจถูกจำกัดจากหลักการคุ้มครองความไว้เนื้อเชื่อใจของคู่กรณีที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

---

[14] จำปี โสตถิพันธ์. (2543). *คำอธิบายหลักกฎหมายนิติกรรม-สัญญา พิมพ์ครั้งที่ 6 ปรับปรุงใหม่.* หน้า 213-214.

เสรีภาพในการแสดงเจตนาอาจถูกจำกัดเพื่อคุ้มครองบุคคลภายนอก แม้คู่สัญญาจะแสดงเจตนาออกมาไม่ตรงกับเจตนาภายในเช่นในเรื่องของเจตนาลวง และแม้กฎหมายจะคุ้มครองเสรีภาพในการตัดสินใจ โดยให้เจตนาที่แสดงออกเป็นโมฆะแต่หากมีบุคคลภายนอกที่สุจริตหรือต้องเสียหายเข้ามาเกี่ยวข้อง กฎหมายก็จำต้องคุ้มครองเขามากกว่าเสรีภาพในการกำหนดเนื้อหาของสัญญาอาจถูกจำกัดโดย

(ก) การใช้เสรีภาพของคู่สัญญาที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจเหนือกว่า โดยคู่สัญญาฝ่ายที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจด้อยกว่าไม่มีเสรีภาพในการกำหนดเนื้อหาของสัญญา

(ข) กฎหมายที่จำกัดเสรีภาพของคู่สัญญาฝ่ายที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจเหนือกว่า ได้แก่ การจำกัดเสรีภาพด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 การจำกัดเสรีภาพด้วยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา

(ค) กฎหมายเฉพาะ เช่น กฎหมายคุ้มครองแรงงาน กฎหมายกำหนดราคาควบคุมสำหรับสินค้าบางประเภท เป็นต้น

(ง) ด้วยข้อตกลงของสหภาพแรงงานนายจ้างและสหภาพแรงงานลูกจ้าง ซึ่งส่งผลให้นายจ้างและลูกจ้างที่เป็นสมาชิกของสหภาพ ไม่มีเสรีภาพที่จะกำหนดเนื้อหาของสัญญาเป็นประการอื่น

1. เสรีภาพของสัญญาในการกำหนดผลของสัญญาอาจถูกจำกัดด้วยหลักสัญญาไม่จำต้องเป็นสัญญาหากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก (Rebus Sic Stantibus) อันเป็นหลักที่ยกเว้นหลักสัญญาต้องเป็นสัญญา (Pacta Sund Servanda) เนื่องจากภายหลังที่ได้ทำสัญญากันแล้วยังมิได้มีการปฏิบัติการชำระหนี้อันเป็นผลของสัญญา แต่มีการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ในการปฏิบัติการชำระหนี้ไปอย่างมากจนไม่อาจคาดหมายได้ในขณะทำสัญญา หากยังต้องไปปฏิบัติการชำระหนี้กันต่อไปก็จะก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรม ทำให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้เปรียบมากเกินสมควรและคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเสียเปรียบมากเกินสมควร ทำให้ ณ เวลาที่มีการชำระหนี้ การปฏิบัติการชำระหนี้และการปฏิบัติการชำระหนี้ตอบแทนจะไม่สมดุลกันสัญญาจึงไม่ควรเป็นสัญญาอีกตามหลักที่ว่าเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปสัญญาไม่ต้องเป็นสัญญา (Rebus Sic Stantibus)

ลักษณะของเสรีภาพในการทำสัญญา[15]

เสรีภาพในการทำสัญญาเริ่มตั้งแต่เสรีภาพในการคิดที่จะทำสัญญา เมื่อคิดรอบคอบแล้วก็มาสู่เสรีภาพในการตัดสินใจว่าจะทำสัญญาหรือไม่ ถ้าตัดสินใจว่าจะทำก็มีเสรีภาพที่จะต้องเลือกทำสัญญากับใคร ทำสัญญาอะไร มีวัตถุประสงค์หรือมีเนื้อหาของสัญญาอย่างไร เมื่อตัดสินใจแล้วก็มีเสรีภาพที่จะแสดงเจตนาออกมาด้วยวิธีการที่ต้องการ และมีเสรีภาพที่จะกำหนดให้เจตนาที่แสดง

---

[15] จำปี โสตถิพันธ์. (2543). *คำอธิบายหลักกฎหมายนิติกรรม-สัญญา พิมพ์ครั้งที่ 6 ปรับปรุงใหม่*. หน้า 212.

ออกมานั้นก่อให้เกิดผลตามที่ตนประสงค์ ซึ่งเสรีภาพทั้งหลายเหล่านี้ได้รับการรองรับจากบทบัญญัติมาตรา 151

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักเสรีภาพในการทำสัญญา (Freedom of Contract) และหลักอิสระในทางแพ่ง (Private Autonomy)

2.2.2.3 หลักอิสระในทางแพ่ง (Private Autonomy)[16]

หลักอิสระในทางแพ่ง หมายถึง อำนาจของเอกชนในการตัดสินใจเกี่ยวกับขอบเขตทางกฎหมายของตนเองด้วยตนเองทั้งในทางส่วนตัวและในทางทรัพย์สิน ในทางส่วนตัว อาจเป็นเรื่องการสมรส การหย่า ในทางทรัพย์สินอาจจัดการโดยใช้นิติกรรมสัญญา ในการศึกษาเรื่องนิติกรรมนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องเริ่มต้นจากหลักอิสระในทางแพ่งเพราะถือว่าเป็นหลักพื้นฐานของการทำนิติกรรมทุกชนิด หลักนี้ พยายามที่จะบอกเราว่า เราทุกคนในฐานะที่เป็นปัจเจกชนมีความเป็นอิสระหรือมีเสรีภาพที่จะกำหนดขอบเขตในทางกฎหมายของเรา อย่างไรก็ได้ตามแต่ที่เราต้องการหรือตามแต่ที่เราเห็นสมควรและเมื่อเราใช้อิสระหรือเสรีภาพนี้แล้ว กฎหมายก็จะมารับรองให้สิ่งที่เราทำบังเกิดผลในทางกฎหมายได้

สำหรับหลักเสรีภาพในการทำสัญญานั้นก็เป็นเรื่องที่ปัจเจกชนใช้ความเป็นอิสระของตนจัดการขอบเขตทางกฎหมายของตน แต่จัดการฝ่ายเดียวไม่ได้ ต้องเป็นการใช้เสรีภาพร่วมกันของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต่างฝ่ายต่างต้องจัดการขอบเขตทางในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับตน ซึ่งการจัดการขอบเขตในทางกฎหมายที่เกี่ยวกับตนและมีผู้อื่นร่วมด้วย ในลักษณะของสัญญานั้นควรที่จะเกิดได้ก็เฉพาะในเรื่องของทรัพย์สินเท่านั้น ดังนั้น หลักเสรีภาพในการทำสัญญาและหลักอิสระในทางแพ่งจึงต่างกันที่ประเด็นหลัก 2 ประเด็น คือ

1. บุคคล สำหรับหลักเสรีภาพในการทำสัญญานั้นต้องใช้จากบุคคลตั้งแต่สองฝ่ายขึ้นไปเท่านั้นในส่วนของหลักอิสระในทางแพ่งอาจใช้จากบุคคลฝ่ายเดียวกันได้ สองฝ่ายก็ได้ หลายฝ่ายก็ได้

2. ทรัพย์สิน สำหรับหลักเสรีภาพในการทำสัญญานั้นใช้สำหรับจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินของคู่สัญญาเท่านั้น แต่หลักอิสระในทางแพ่งสามารถใช้จัดการในเรื่องส่วนตัวได้ด้วย

---

[16] จำปี โสตถิพันธ์. (2543). *คำอธิบายหลักกฎหมายนิติกรรม-สัญญา พิมพ์ครั้งที่ 6 ปรับปรุงใหม่.* หน้า 28-29.

2.2.2.4 หลักสุจริต[17]

2.2.2.4.1 ประวัติและวิวัฒนาการของหลักสุจริต (History and Evolution of Good Faith)

ความยุติธรรมกับ กฎหมายธรรมชาติ โดยเฉพาะเพลโต (Plato) เห็นว่าความยุติธรรม คือ การกระทำความดี อริสโตเติล (Aristotle) เห็นว่า หลักสุจริตจะก่อขึ้นเพราะเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของหลักสุจริตคือความยุติธรรมที่แท้จริง ซึ่งความจริงแล้วแนวคิดและการพัฒนาหลักสุจริตของนักกฎหมายชาวโรมันก็คือการนำแนวคิดของนักกฎหมายชาวกรีกมาพัฒนาและศึกษาต่อโดยเห็นว่าหลักสุจริตคือพื้นฐานแห่งความยุติธรรมซิเซโร (Cicero) เป็นนักกฎหมายที่นิยมแนวคิดกฎหมายธรรมชาติ เขาได้ยืนยันว่า กฎหมายที่แท้จริงจะต้องเป็นกฎหมายที่มีเหตุผลที่ถูกต้อง (True Law is Right Reason) และไม่มีผู้ใดที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นดังนั้นกฎหมายจึงต้องสอดคล้องกับความยุติธรรมและความถูกต้อง

นักกฎหมายชาวเยอรมันเห็นว่าหลักสุจริต (Treu and Glauben) ก็คือ อุดมคติของสังคมเป็นมาตรฐานซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของซิเซโร (Cicero) ที่ว่า “พื้นฐานของความเป็นธรรมก็คือหลักสุจริตนั่นเอง” ประเทศเยอรมันได้บัญญัติหลักสุจริตไว้ในประมวลกฎหมายแห่งมาตรา 242 โดยถือว่า 1) หลักสุจริตเป็นหลักทั่วไปและเป็นรากฐานของกฎหมายแพ่งทั้งระบบจึงทำให้หลักสุจริตของกฎหมายเยอรมันเป็นหลักกฎหมายที่สำคัญมี ความศักดิ์สิทธิ์ (Sacrosant) 2) หลักสุจริตมีลักษณะเป็นนามธรรมไม่มีข้อกำหนดแน่นอน เรียกว่าเป็นบทความจักรวาล (Generalklauaeln) หลักสุจริตจึงมีบทบาทในการควบคุมมาตรฐานความประพฤติของบุคคลและมาตรฐานทางศีลธรรมในสังคม 3) หลักสุจริตมีขอบเขตที่กว้างขวางไม่อาจกำหนดหลักแน่นอน จึงทำให้มีความหมายไม่แน่นอน (Unbestimuter Rechtobegriff) เพราะหลักสุจริตมีเจตนารมณ์เพื่อให้เกิดความยุติธรรม ดังนั้นหลักสุจริตจึงคู่กับความยุติธรรม

2.2.2.4.2 เจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของหลักสุจริต[18]

หลักสุจริตเป็นหลักแห่งความเป็นธรรมหรือความยุติธรรม โดยเฉพาะแนวคิดเกี่ยวกับความยุติธรรมตามธรรมชาติ และเป็นหลักที่ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม ศีลธรรม ความซื่อสัตย์ความไว้วางใจของบุคคลนักกฎหมายได้พัฒนาหลักสุจริตโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้กฎหมายระบบลายลักษณ์อักษรอันเคร่งครัด มีความยืดหยุ่น สามารถนำไปปรับใช้กับสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจอันสลับซับซ้อน และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ด้วยหลักสุจริตเป็นหลักทั่วไปและนักกฎหมายชาวโรมันได้พัฒนาให้เป็นหลักกฎหมายจริยธรรม (Principle of Legalethics) ซึ่งเป็นแนวคิดของ

---

[17] ประสิทธิ์ โฆวิไลกุล (2548). *กฎหมายแพ่งหลักทั่วไป คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4-11.* หน้า 78-79.

[18] แหล่งเดิม.

สำนักกฎหมายธรรมชาติโดยมุ่งที่จะให้เกิดความยุติธรรม และความเป็นธรรมอย่างแท้จริงหลักสุจริต จึงให้กฎหมายที่แข็งกระด้างและไม่ยุติธรรม หรือสัญญาที่เคร่งครัดและไม่เป็นธรรมหรือสิ่งที่ไม่ได้กำหนดไว้ในสัญญาสามารถใช้หลักสุจริตแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เพราะหลักสุจริตได้มอบอำนาจให้ผู้พิพากษามีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีตามหลักความเป็นธรรม

หลักสุจริตในรูปแบบบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปที่เป็นบทกฎหมายยุติธรรมที่ใช้เป็นมาตรฐาน ทั่วไปที่วัดความประพฤติของบุคคลในสังคมซึ่งมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม อันมุ่งเน้นผลประโยชน์ของส่วนรวม ความสำคัญของหลักทั่วไปนี้พอจะจำแนกได้ดังนี้

หลักสุจริตถือเป็นหลักทั่วไปที่เป็นรากฐานของกฎหมายแพ่งทั้งระบบ บทบัญญัติที่เป็นบทหลักสุจริตถือเป็นหลักทั่วไปที่นำมาใช้ได้กับทุกเรื่อง ในประเทศเยอรมันซึ่งเป็นประเทศแรกที่บัญญัติรับรองหลักสุจริตเป็นประเทศแรกถือว่าเป็นบทครอบจักรวาล (Generalkauseln) ทำหน้าที่เป็นเครื่องวัดมาตรฐานควบคุมความประพฤติของบุคคลในทุกๆ เรื่อง ของคนในสังคมเป็นมาตรฐานทางศีลธรรมในสังคมอันเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความไว้วางใจและซื่อสัตย์ต่อกัน รวมทั้งพิเคราะห์ถึงปกติประเพณีในสังคมด้วยคู่สัญญาอีกฝ่ายย่อมคาดหมายไว้ว่าอีกฝ่ายย่อมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในสังคม ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์ร่วมสังคมเดียวกันเป็นการคาดหมายว่าคู่กรณีอีกฝ่ายที่รวมกันในสังคมเดียวกันควรปฏิบัติอย่างไร ความคาดหมายเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจของบุคคลต่อบุคคลในประเทศเยอรมัน สวิสเซอร์แลนด์ และออสเตรีย เห็นพ้องต้องกันว่าแนวคิดนี้ใช้ ได้กับสังคมทุกแขนงไม่ว่ากฎหมายมหาชน หรือกฎหมายเอกชนก็ตามในกฎหมายเยอรมันสมัยใหม่ถือว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักสุจริตนี้มีความศักดิ์สิทธิมากที่สุดในกฎหมายหนี้เยอรมันแม้กระทั่งหลักสัญญาย่อมมีผลเป็นสัญญาซึ่งนำมาใช้มากกว่าเพราะในการบังคับสิทธิตามสัญญาต่างๆ ต้องอยู่ภายใต้หลักการรักษาสัญญานี้เสมอแต่ก็มีความศักดิ์สิทธิน้อยกว่าหลักสุจริตบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักสุจริตจัดเป็นกฎหมายยุติธรรมอันนำมาซึ่งอำนาจการใช้ดุลพินิจแก่ผู้พิพากษาที่จะนำมาวินิจฉัยตัดสินว่าสิ่งเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมแม้คู่ความจะไม่ยกขึ้นมาอ้างให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจนำเอาความคิดในทางศีลธรรมของสังคมเข้ามามีส่วนให้ความยุติธรรมนี้ หลักสุจริตมีส่วนพัฒนากฎหมายอย่างสำคัญเพราะกฎหมายต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้น การนำหลักสุจริตมาเสริมสร้าง และอุดช่องว่างของกฎหมายเป็นการพัฒนากฎหมายที่ช่วยทำให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมหลักสุจริตเมื่อนำมาบัญญัติเป็นกฎหมายมีลักษณะทั่วไปพอจำแนกให้ชัดเจนได้ดังนี้[19]

---

[19] ประสิทธิ์ โฆวิไลกุล (2548). *กฎหมายแพ่งหลักทั่วไป คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4-11.* หน้า 80-81.

1. เป็นบทกฎหมายยุติธรรม ในการปรับใช้บทบัญญัติของหลักสุจริตนี้ผู้พิพากษาย่อมมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการหยิบยกขึ้นมาปรับใช้ได้เอง ทำให้ผู้พิพากษาพิจารณาพฤติการณ์เฉพาะเป็นกรณีๆ ไปเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่พิพาทมากที่สุด

2. มีลักษณะเนื้อความไม่ชัดเจนแจ้งและบัญญัติเป็นหลักทั่วไป เป็นมาตรฐานทั่วไปที่ใช้เป็นเครื่องวัดความประพฤติของมนุษย์ในสังคมทุกๆ กรณีอัน ไม่อาจจะอธิบายให้ชัดเจนกระจ่างในรายละเอียดได้ทั้งหมด หลักสุจริตนั้นเป็นเรื่องของความไว้เนื้อเชื่อใจของคนที่อยู่ร่วมกันจึงเป็นมาตรฐานที่สูงกว่าหลักศีลธรรมอันดีมีมาตรฐานทางศีลธรรมสูง อันมีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ของมหาชนในระบบกฎหมายโรมันแนวคิดของ Stoic มีอิทธิพลสำคัญต่อหลักสุจริตในกฎหมายโรมัน ต่อมาได้ถูกนำมาบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายของประเทศในภาคพื้นยุโรป แนวคิดและเจตนารมณ์ดังกล่าวก็ยังมิได้เปลี่ยนแปลง ไปหลักสุจริตเป็นลักษณะทั่วจำกัดขอบเขตของหลักสุจริตได้แต่โดยสาระสำคัญมีผู้สรุปไว้ว่ามี 3 ประการ คือ

1. เป็นเรื่องเกี่ยวกับความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งเป็นการคาดหมายว่าสัญญาย่อมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ในสังคม

2. เป็นหลักแห่งการรักษาสัจจะหลักแห่งความจงรักภักดีซึ่งการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กับบุคคลนั้นอยู่กับความเชื่อมั่นระหว่างกัน หากฝ่ายใดฝ่าฝืนย่อมถูกประณาม

3. เป็นการเน้นปกติประเพณี หมายถึง หลักปฏิบัติในกลุ่มชนที่ทำงานร่วมกัน อาชีพเดียวกันติดต่อกันอยู่เสมอในแวดวงเดียวกัน ฉะนั้น การปฏิบัติการชำระหนี้ การใช้สิทธิต้องสอดคล้องตามปกติประเพณี

2.2.2.4.3 ขอบเขตแนวความหมายการใช้สิทธิโดยสุจริตในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย

บทบัญญัติของหลักสุจริตเป็นกฎหมายยุติธรรมที่พัฒนามาตั้งแต่สมัยโรมันได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ของระบบกฎหมายแพ่งของไทยโดยบัญญัติไว้ในบรรพ 1 อันเป็นบรรพทั่วไปของบทบัญญัติในเรื่องกรณีการใช้สิทธิของบุคคล ไม่ว่าเป็นการสิทธิตามกฎหมายแพ่งหรือสิทธิตามสัญญาซึ่งเป็นสิทธิที่มีกฎหมายรับรองล้วนต้องกระทำโดยสุจริต ในการบัญญัติมีต้นแบบมาจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์สวิส ปรากฏในบทบัญญัติมาตรา 5 และมาตรา 421 ซึ่งถือเป็นแม่บทของหลักสุจริตในประมวลแพ่งของไทย ซึ่งมีเนื้อความ “มาตรา 5 การใช้สิทธิแห่งตนเองก็ดีการชำระหนี้ก็ดีบุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริต”

“มาตรา 421 การใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นนั้นท่านว่าเป็นการอันมิชอบด้วยกฎหมาย” บทบัญญัติกรณีการใช้สิทธินี้ มาตรา 5 ของไทยมีเนื้อความเช่นเดียวกันกับมาตรา 2 วรรค 1 ของประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสมาพันธ์รัฐสวิส ส่วนการใช้สิทธิโดยมิชอบ

(ในมาตรา 2 วรรค 2 ของประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสมาพันธรัฐสวิส) ไปปรากฏในเรื่องละเมิดตามมาตรา 421 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย อันเป็นเรื่องการใช้สิทธิโดยมิชอบเป็นบทสืบเนื่องมาจากมาตรา 5 นั่นเอง การใช้สิทธิโดยสุจริตตามมาตรา 5 อันเป็นหลักกฎหมายทั่วไปประเภทและแนวความหมายของหลักสุจริตในบทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตในมาตรา 5 ด้วยเจตนารมณ์ของหลักสุจริตเป็นที่ยอมรับของระบบกฎหมายนานาประเทศว่าบทบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมายยุติธรรมที่ให้ผู้พิพากษามีดุลพินิจวินิจฉัยคดีตามหลักความเป็นธรรม โดยบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งฯ ของไทยในมาตรา 5

เรื่องการใช้สิทธิโดยสุจริตแต่จะเห็นว่าในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทยนั้นปรากฏคำว่า “สุจริต” (Good Faith) ในบทบัญญัติกรณีต่างๆ มากมายหลายที่แนวความคิดเห็นทั่วไปของนักกฎหมายไทยเกี่ยวกับบทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริต การบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตตามมาตรา 5 ของไทยนั้นได้รับอิทธิพลมาจากประมวลแพ่งสวิสฯ ซึ่งมีเนื้อความเช่นเดียวกันโดยการกำหนดให้การใช้สิทธิของบุคคลไม่ว่ากรณีใดๆ ต้องกระทำโดยสุจริตความมุ่งหมายของการบัญญัติตามรายงาน การประชุมร่างประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ได้กล่าวไว้ว่ากรณีเหล่านี้จะเป็นเรื่องสุจริตเฉพาะเรื่องซึ่งใช้ในความหมายแคบๆ เฉพาะกรณีที่ที่เกี่ยวข้องนั้นมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเรื่องนั้นหรือไม่เท่านั้นหากคู่กรณีได้ทราบ ข้อเท็จจริงแล้วย่อมเป็นบุคคลผู้ไม่สุจริตในเรื่องนั้นๆ กล่าวได้ว่าเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งของความหมายของหลักสุจริตเท่านั้น “เพื่อวางหลักในการที่บุคคลจะได้ปฏิบัติต่อกันให้เป็นนโยบายความเรียบร้อย กล่าวคือ ให้ถือเอาความสุจริตเป็นหลักเกี่ยวกับการใช้สิทธิโดยสุจริตได้มีนักวิชาการให้ความเห็นดังนี้

ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดี พนมยงค์ กล่าวว่า “ความประพฤติของบุคคลในการใช้สิทธิและในการชำระหนี้นั้น จักต้องจำกัดอยู่ภายในเขตแห่งความสุจริต”

พระยาเทพวิฑูร ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “หลักการใช้สิทธิโดยสุจริตเป็นหลักทั่วไปสำหรับผดุงความยุติธรรมในการที่คู่กรณีปฏิบัติต่อกันและกัน หรือในกรณีที่บุคคลจะใช้สิทธิของตนเมื่อกฎหมายหรือข้อตกลงระหว่างเขามิได้แสดงโดยละเอียดละออถึงวิธีปฏิบัติหรือทำกิจการใดๆ บทบัญญัติท่านให้ถือเอาความสุจริตเป็นที่ตั้ง”

ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดีเกษมทรัพย์ กล่าวว่า “หลักกฎหมายสุจริตเป็นรากฐานของกฎหมายแพ่งไทยทั้งระบบจุดมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์เพื่อสร้างความเป็นธรรมให้แก่สังคมโดยนำหลัก มาตรฐานศีลธรรมทางสังคมมาเป็นกลไกควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมทุกๆ กรณีที่จะประพฤติปฏิบัติต่อกัน” กฎหมายได้บัญญัติไว้ให้เป็นเครื่องวัดความประพฤติของมนุษย์ในกรณีต่างๆ ว่าการกระทำเหล่านั้นอยู่ในกรอบที่ระบบกฎหมายนั้นจะสนับสนุนหรือประนามหรือไม่มาตรฐานที่เป็นข้อความทั่วไปเรียกว่า ข้อความที่มีเนื้อหาไม่แน่ชัด (Unbestimmter Rechtsbegriff)

เป็นบทบัญญัติที่เรียกว่า “เป็นกฎหมายเพื่อความยุติธรรมอันไม่สามารถทำให้ความหมายกระจ่างแน่ชัดไว้ล่วงหน้าได้ต้องรอให้ข้อพิพาทเกิดขึ้นก่อน” โดยขึ้นอยู่กับพฤติการณ์แวดล้อมของแต่ละคดีและ “หลักความซื่อสัตย์และไว้วางใจ (หลักสุจริตในมาตรา 5) เป็นหลักการทั่วไปที่ไม่อาจจะอธิบายให้ชัดเจนกระจ่างในรายละเอียดได้ทั้งหมดเพราะเป็นหลักการทางนามธรรมที่นับวันมีแต่จะคลี่คลายต่อไป”

ดร.กิติศักดิ์ ปรกติ ได้กล่าวว่า หลักสุจริตเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่ระบบกฎหมายปัจจุบันยอม รับและแม้ว่าจะไม่มีบทบัญญัติเช่นนี้ไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยตรง นักกฎหมายก็อ้างหลักสุจริตที่แฝงอยู่ในบทบัญญัติต่างๆ ได้และท่านยังได้อ้างถึงหลักสุจริตในเยอรมันอีกว่า “หลักการใช้สิทธิและการชำระหนี้ต้องกระทำด้วยความสุจริต (มาตรา 242 B.G.B.) นั้นกฎหมายเยอรมันบัญญัติไว้เป็นหลักเกณฑ์ทั่วไป ซึ่งเป็นการเปิดช่องเอาไว้เพื่อศาลเยอรมันจะได้ใช้บทบัญญัติทั่วไปเช่นนี้ โดยการตีความให้สอดคล้องกับหลักแห่งความเป็นธรรมได้เสมอโดยไม่จำเป็นต้องแก้ไขหรือตัดทอนกฎหมายเหล่านั้นหลักการใช้สิทธิโดยสุจริตในบทบัญญัติมาตรา 5 นั้นมีความสำคัญเป็นรากฐานของกฎหมายแพ่งไทยทั้งระบบมีลักษณะเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่มีลักษณะค่อนข้างเป็นนามธรรมอัน เป็นบทกฎหมายยุติธรรมที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยได้บัญญัติรับรองไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแก้ไขการปรับใช้บทบัญญัติกฎหมายที่ฝ่าฝืนความเป็นธรรมให้เกิดความเป็นธรรมหรือปรับใช้กับข้อเท็จจริงใหม่ๆ ในสังคมได้เป็นอย่างดีซึ่งผู้ใช้กฎหมายสามารถหยิบยกขึ้นมาปรับใช้แก่กรณีข้อเท็จจริงได้ทุกๆ เรื่องกรณีการนำหลักการใช้สิทธิโดยสุจริตมาปรับใช้ตามความเห็นของนักนิติศาสตร์ไทยตามแนวความเห็นของท่านอาจารย์ หยุด แสงอุทัย และท่านอาจารย์ กิติศักดิ์ ปรกติ ดังกล่าวสรุปได้ว่า

1. การปรับใช้ต้องเป็นกรณีที่บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ฝ่าฝืนความเป็นธรรมหรือในกรณีในเรื่องสิทธิหน้าที่ตามสัญญา ย่อมต้องเป็นกรณีที่การบังคับตามข้อตกลงในสัญญาอย่างเคร่งครัดนั้น จะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมเพราะจุดมุ่งหมายของบทกฎหมายยุติธรรมดังกล่าวเพื่อลดความเคร่งครัดของการบังคับกฎหมายตามตัวอักษร กรณีดังกล่าวนักกฎหมายในระบบนี้ถือว่า กฎหมายมีช่องว่างถือว่าเป็นกรณีไม่มีบทบัญญัติเฉพาะเรื่องนั้นๆ มาปรับใช้ได้

2. ต้องเป็นกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติเฉพาะเรื่องนั้นๆ มาปรับใช้ อันเป็นกรณีการนำบทบัญญัติดังกล่าว ไปอุดช่องของกฎหมาย เป็นการใช้บทบัญญัติอันเป็นกฎหมายทั่วไป ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยมีเงื่อนไขว่าต้องเป็นกรณีไม่มีบทเฉพาะเท่านั้นจากกรณีที่กล่าวมาบทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตตามมาตรา 5 เป็นบทบัญญัติหลักทั่วไปอันเป็นบทกฎหมายยุติธรรม ซึ่งมีค่าบังคับ

สูงกว่ากฎหมายทั่วไปในการนำไปใช้กับข้อเท็จจริงในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ทุกกรณีเพราะเป็นบทบัญญัติในบรรพทั่วไปโดยมี หลักเกณฑ์อันมีเงื่อนไขในการปรับใช้ตามแนวคิดของนักนิติศาสตร์ที่สอดคล้องกับกฎหมายแพ่งสวิสฯ คือต้องเป็นกรณีจำเป็นยกเว้นคือบทบังคับของกฎหมายหรือตามสัญญาจะเกิดความไม่เป็นธรรมหรือเป็นกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายมาปรับใช้ โดยเฉพาะอันถือว่าเป็นช่องว่างของกฎหมาย และต้องเป็นกรณีที่ผู้ใช้สิทธินั้นมีสิทธิตามกฎหมายหรือตามสัญญาอยู่แล้วเท่านั้น แนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาฎีกาของศาลไทย

จากการศึกษาหลักเกณฑ์แนวคำพิพากษาฎีกา อันเป็นตัวอย่างการนำมาปรับใช้พอที่จะกล่าวให้เห็นทั่วไปได้ว่า การใช้สิทธิหรืออ้างสิทธิตามที่กฎหมายรับรองตามปกติแล้วย่อมสามารถทำได้เป็นการใช้สิทธิโดยสุจริต เว้นแต่มีพฤติการณ์ของผู้ใช้สิทธิจะแสดงว่าไม่สุจริตและพฤติการณ์ที่ถือว่าเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริตตามมาตรา 5 อย่างชัดเจนตามแนวศาลฎีกาไทย ก็คือการใช้สิทธิโดยมีเจตนา หรือจงใจกลั่นแกล้งทำให้บุคคลอื่นเสียหายตามมาตรา 421 หลักดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์ทั่วไป ที่ยอมรับในคำพิพากษาอย่างชัดเจนวิเคราะห์แนวทางการปรับใช้บทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตตามแนวศาลฎีกาไทยลักษณะแนวทางการใช้บทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตบทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริตในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย อันได้แก่ มาตรา 5 ซึ่งเป็นแม่บทหลักอยู่ในบรรพทั่วไป และมาตรา 421 เป็นบทสืบเนื่องจากมาตรา 5 ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์จากแนวคำพิพากษาพบว่า แนวทางการปรับใช้กับข้อเท็จจริงของศาลไทย สอดคล้องกับวิธีการบัญญัติข้างต้นกล่าวคือศาลฎีกาไทยยอมรับว่าหลักเกณฑ์ทั่วไปคือการใช้สิทธิหรืออ้างสิทธิตามที่กฎหมายรับรองตามปกติเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริต เว้นแต่มีพฤติการณ์เจตนาหรือจงใจกลั่นแกล้งทำให้บุคคลอื่นเสียหาย (ตามมาตรา 421) เห็นได้ชัดว่าศาลฎีกาถือเอาหลักสุจริตในมาตรา 5 เป็นแม่บทหลัก โดยมีพฤติการณ์ตามมาตรา 421 ขยายความประกอบ แต่อย่างไรก็ตามศาลฎีกายังได้ยอมรับหลักกฎหมายทั่วไปที่มีแนวคิดพื้นฐานจากแนวความหมายของคำว่า “สุจริต” ตามการให้ความหมายของศาลฎีกาไทยแนวคิดจากหลักกฎหมายปิดปากโดยความประพฤติของระบบกฎหมายอังกฤษ หรือตรงกับหลักกฎหมายโรมันที่ว่า “ไม่มีผู้ใดถือเอาประโยชน์จากการกระทำที่ขัดแย้งกับการประพฤติของตนที่ทำไว้ในอดีต” และหลักกฎหมายโรมันที่ว่า “ไม่มีผู้ใดถือเอาประโยชน์จากการกระทำผิดหรือไม่ชอบของตนเองได้” เป็นหลักวินิจฉัย โดยอาศัยบทบัญญัติการใช้สิทธิโดยสุจริต ซึ่งแนวคิดดังกล่าวล้วนมีวัตถุประสงค์และลักษณะสำคัญพื้นฐานสอดคล้องไปในทางเดียวกันทั้งสิ้น และได้ปรากฏเป็นรูปธรรมออกมาโดยอาศัยหลักสุจริตใน มาตรา 5 แนวคิดหลักสุจริตความจริงได้เริ่มตั้งแต่สมัยกรีก อริสโตเติล (Aristotle) และ เพลโต (Plato) ได้กล่าวถึงหลักสุจริตกับหลักแห่งความยุติธรรม กฎหมายกับความยุติธรรม แนวคิด ของกฎหมายธรรมชาติ

ให้เกิดความยุติธรรมและเป็นความยุติธรรมเกี่ยวกับคุณธรรมของบุคคลในสมัยโรมัน มีนักกฎหมายหลายคนได้กล่าวถึงหลักสุจริต และกฎหมายโรมัน ถือว่าหลักสุจริตเป็นหัวใจและสาระสำคัญของกฎหมายแพ่ง หลักสุจริตนั้นคู่กับความยุติธรรม

2.3 ความเป็นมาเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจการศึกษาในการกวดวิชา[20]

ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่า การกวดวิชาเริ่มต้นในสมัยใด แต่สำหรับพระเทศไทยนั้นมีหลักฐานการกวดวิชาเป็นครั้งแรกในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช มีชาวจีนที่มีฐานะร่ำรวยมักจ้างชาวจีนมาสอนภาษาจีนให้กับคนที่สนใจจะไปเรียนต่อที่ประเทศจีน[21] และได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมาจนถึงรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ การเรียนการสอนดังกล่าวได้เรียกชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า การศึกษาพิเศษ ซึ่งมีลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัว[22] การเรียนการสอนในสมัยโบราณของไทยมีลักษณะไม่เป็นโรงเรียนเหมือนในปัจจุบัน แต่เป็นการสอน ที่จัดขึ้นเฉพาะตัวหรือเฉพาะ 2-3 คน และเป็นการศึกษาที่จัดโดยบุคคลหรือราษฎร์ การเรียนการสอนเป็นไปตามความสมัครใจของผู้เรียนและครูไม่คิดค่าสอนของลูกคนจีน ซึ่งจ้างครูมาสอนที่บ้านเดือนละ 8 ดอลล่าร์ จึงนับได้ว่า การเรียนการสอนตามความต้องการของบุคคลนี้ คือ จุดกำเนิดของการสอนพิเศษในปัจจุบัน[23] นอกจากนี้ ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมในเรื่องจุดกำเนิดของการสอนพิเศษว่าเป็นต้นกำเนิดของการสอนแบบมีแผน (Formal Education) ในปัจจุบัน[24]

การกวดวิชาลักษณะเป็นโรงเรียนเริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 6 สมัยนั้นเรียกว่า โรงเรียนกลางคืน เพราะเรียนเวลา 19.00 น. และบางครั้งอาจจะเรียนถึงเวลา 21.00 น. วิชาที่เปิดสอนส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษวิชาเดียว แต่บางแห่งอาจเปิดสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สาเหตุที่เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นหลัก เพราะว่าผู้เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 ที่สอบไล่ผ่านได้คะแนนร้อยละ 70 แต่ถ้าคะแนนสอบไล่ไม่ถึง ก็จะต้องเสียค่าสมัครสอบ 30 บาท วิชาที่สอบ คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้ที่สมัครสอบจึงต้องมีความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ แต่เนื่องจากผู้เข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาล เรียนภาษาอังกฤษไม่มาก

---

[20] สุดารัตน์ ศิริเมือง/น้ำฝน กัลญา. (2549). *โรงเรียนกวดวิชาพารวย.* หน้า 11.

[21] นักรบ พิมพ์ขาว. (2551). *คู่มือทำธุรกิจกวดวิชา แบบ Step by Step.* หน้า 26-27.

[22] เหล่าสุนทร. (2517). *ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา.* กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย. หน้า 22.

[23] ดวงเดือน พิศาลบุตร. (2520). *ประวัติการศึกษาไทย.* กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 2.

[24] แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา.* คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

เหมือนกับโรงเรียนเชลยศักดิ์ หรือโรงเรียนฝรั่ง จึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในเวลากลางคืนดังกล่าว[25]

ต่อมาเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น โรงเรียนต่างๆ ต้องปิดกิจการลง เพราะประชาชนต้องอพยพหนีภัยสงคราม ทำให้นักเรียนจำนวนมากตกค้างจากการเรียนหรือต้องเลิกกลางคัน จนกระทั่งสงครามสงบลง ทางราชการจึงได้ฟื้นฟูการศึกษาขึ้นใหม่ โดยการเปิดโรงเรียนผู้ใหญ่ขึ้น ปรากฏว่าได้รับความสนใจมาก ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศรับสอบเทียบให้บุคคลภายนอกสามารถเรียนต่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 6 และปีที่ 8 ได้ ระหว่างปี พ.ศ. 2490 ถึง พ.ศ. 2505 จึงมีเอกชนสนใจเปิดโรงเรียนพิเศษขึ้นที่วัดสุทัศน์ เพื่อให้ได้ความรู้เอาไปสอบเทียบ สำหรับเรียนต่อตามที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศหรือเพื่อให้สามารถสอบเข้ารับราชการได้ ปรากฏว่าได้รับความสนใจเป็นอย่างมากและมักจะเรียกกันทั่วไปว่า “ไปกวดวิชาความรู้” ครูที่สอนส่วนใหญ่เป็นครูจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เช่น โรงเรียนเตรียมอุดมและโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งแรกที่สร้างแบบเรียนในรูปของเอกสารสำเนาและเรียนรวมหลายวิชาโดยใช้เวลาหลังเลิกเรียนของโรงเรียนปกติ[26]

ในปี พ.ศ. 2461 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ แต่ยังไม่มีการกำหนดโรงเรียนกวดวิชาไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าว จนถึงปี พ.ศ. 2497 และได้กำหนดไว้ในมาตรา 20 (5) ให้มีโรงเรียนกวดวิชาขึ้นจัดเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทการศึกษาพิเศษ ในปี พ.ศ. 2503 ได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ มีลักษณะที่แยกสายการเรียนทำให้จุดอ่อนในการเตรียมตัวเพื่อเข้าแข่งขันของแต่ละสายที่ต้องการจำให้มีความพร้อมที่จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ จึงทำให้การกวดวิชามีบทบาทมากขึ้น ในปี 2512 จึงได้มีการถกเถียงกันมากกว่าควรจะมีการขยายโรงเรียนกวดวิชาให้มากขึ้นหรือไม่ แต่กระทรวงศึกษาธิการเองก็ไม่เห็นความจำเป็นเพราะทำให้ผู้ปกครองสิ้นเปลือง

ในช่วง พ.ศ. 2500 ถึง พ.ศ. 2519 การสอนของโรงเรียนกวดวิชา จะเน้นการกวดวิชาเฉพาะด้านมากขึ้น โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งถือว่าเป็นวิชาสำคัญในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จากการเปิดสอนวิชาเฉพาะแบบนี้ ทำให้นักเรียนสนใจมาเรียนเป็นอย่างมาก เพราะนักเรียนเห็นว่าเป็นการเรียนเฉพาะวิชาที่ตนเรียนอ่อนเพียงวิชาเพียวแทนที่จะต้องเรียนทุกวิชาทุกแบบเดิมและยังมีวิธีการแบบอื่นๆ เช่น การรวบรวมข้อสอบเก่าๆ โจทก์แปลกๆ และเทคนิคการตีความ การทำโจทก์ให้เร็ว จัดพิมพ์ขายทั่วไปแทนรูปการอัดสำเนาที่เคยรวมอยู่ในค่าเล่าเรียน นอกจากนั้นยังมี

---

[25] นงเยาว์ กาญจนจารี. (2520) *ส.ค.ส. ประวัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ปรเมษฐ์การพิมพ์ หน้า 16.

[26] เกษม ตั้งทรงศักดิ์. (2529) *การศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.

การปรับปรุงบริการของโรงเรียนพิเศษด้วยการจัดทำห้องเรียนติดตั้งเครื่องปรับอากาศ นำนวัตกรรมที่ทันสมัยมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น วีดีโอเทป และคอมพิวเตอร์[27]

2.4 ความหมายของการกวดวิชาและโรงเรียนกวดวิชา[28]

ในปี พ.ศ. 2520 มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนควบคู่กันทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนมีพื้นฐานที่จะใช้ชีวิตได้อย่างดีในสังคม แต่ทำให้ผู้ที่จะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยมีพื้นฐานทางวิชาการอ่อนลง จึงทำให้มีการกวดวิชากันมากขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2520 นั่นเอง กระทรวงศึกษาธิการก็ย้านโยบายเดิมที่ไม่อนุญาตให้มีการขยายหรือซื้อขายโรงเรียนกวดวิชามากขึ้นไปอีก แม้จะมีผู้ร้องเรียนขอให้ขยายเพิ่มขึ้น แต่กระทรวงศึกษาธิการในการประชุมอธิบดีในปี พ.ศ. 2521 และ พ.ศ. 2524 ก็ยังไม่พิจารณาให้ขยายเพิ่มขึ้นเหมือนเดิม หลังจากที่ห้ามขยายตัวมานานในปี พ.ศ. 2534 กระทรวงศึกษาธิการก็ได้อนุมัติหลักการให้มีการเปิดโรงเรียนกวดวิชาขึ้น จึงได้มีการขยายตัวขึ้นอย่างกว้างขวางในระหว่างปี พ.ศ. 2536-2540 ก็ได้มีความพยายามที่จะปรับปรุงการดูแลโรงเรียนกวดวิชาของเอกชนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. 2545 ข้อมูลของสำนักคณะกรรมการการศึกษาเอกชนรายงานว่ามีโรงเรียนกวดวิชาทั้งหมด 751 โรง เป็นโรงเรียนในกรุงเทพฯ 206 โรง และต่างจังหวัด 445 โรง มีนักเรียนทั้งสิ้น 242,828 คน จำแนกเป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร 147,455 คน ส่วนภูมิภาค 95,373 คน

คำว่า “กวดวิชา” เป็นคำทั่วไปที่ใช้กันแพร่หลายจนอาจกล่าวได้ว่าในสังคมไทยไม่มีใครที่จะปฏิเสธว่าไม่รู้จักคำนี้ โดยเฉพาะนักเรียนและพ่อแม่ผู้ปกครอง นักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนกวดวิชาในหลายๆ ลักษณะด้วยกันดังนี้

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ ได้กล่าวว่า การกวดวิชา หมายถึง การสอนเนื้อหาวิชากิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนนอกชั้นเรียนหรือนอกหลักสูตร[29]

แสงเดือน ทวีสิน ได้ให้ความหมายของการเรียนกวดวิชาไว้ว่า เป็นการช่วยให้สอนแบบบรรยาย (Lecture Method) ในห้องเรียนปกติมีความสมบูรณ์ขึ้น[30]

---

[27] เปรมฤดี มหาภาสกร. (2532). *การศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปที่ 6. ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธคณะครุศาสตร จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.

[28] ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2546) *รายงานการวิจัยเรื่อง “ การกวดวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย”*.

[29] สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2530) .*รายงานการวิจัยการกวดวิชากับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเติบโตทางเศรษฐกิจ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิชัย พันธเสน ให้ความหมาย “การสอนพิเศษ” หรือ “การกวดวิชา” ไว้ว่า หมายถึง เป็นการสอนที่ผู้สอนต้องการจะเน้นเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนมาแล้วจากการเรียนการสอนโรงเรียนปกติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและจำได้พิเศษ ทั้งนี้ เพื่อหวังผลว่า เพื่อความรู้ที่สอนนั้นเกิดประโยชน์โดยตรงในทันที หรือในอนาคตอันใกล้ต่อผู้เรียน ด้วยเหตุนี้การกวดวิชาจึงเป็นการศึกษาที่มีเป้าหมายที่แน่นอน คือ เพื่อใช้ประกอบการแข่งขัน จึงมีลักษณะค่อนข้างที่จะเป็นสินค้าอย่างเด่นชัด ซึ่งต้องมีทั้งผู้ต้องการซื้อสินค้าและผู้ต้องการขาย[31]

ศาสตราจารย์ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ให้ความหมายการกวดวิชาไว้ว่า การกวดวิชา หมายถึง การเรียนเพิ่มพิเศษไปจากชั้นเรียนปกติเพื่อเป้าหมายให้สอบเข้าศึกษาในสถาบันใดสถาบันหนึ่งได้ นอกจากนั้น การกวดวิชายังคงแฝงความหมายรวมไปถึงกิจกรรมในลักษณะอื่นๆ เช่น เรียนพิเศษ เรียนเสริม เรียนซ่อม เรียนซ่อมเสริม เรียนเร่งรัด[32]

โดยทั่วไปจุดมุ่งหมายของการกวดวิชาจะหมายถึง การเรียนเพิ่มเติมจากการเรียนปกติในชั้นเรียน ซึ่งเรียนเพิ่มเติมนี้ จะเรียนจากครูผู้สอนภายนอกหรือครูจากโรงเรียนกวดวิชาเฉพาะก็ได้ โดยมีเป้าหมายเพื่อสอบเข้าแข่งขันเข้าศึกษาในสถานศึกษาต่างๆ เป็นหลัก แต่ในปัจจุบันการกวดวิชามีเป้าหมายครอบคลุมไปถึงการเรียนเพื่อเสริมความรู้ในชั้นเรียน การเรียนเพื่อเตรียมตัวล่วงหน้าในชั้นต่อไปและการเรียนเพื่อทำเกรดให้มากขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมี อาจารย์กษิดิศ ได้ให้ความหมายของคำว่า “โรงเรียนกวดวิชา” หมายถึง โรงเรียนที่จัดตั้งโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสอนเสริมบางวิชาตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีวิธีการดำเนินการที่แตกต่างจากโรงเรียนประเภทอื่นๆ โดยอาจกำหนดเวลาเรียนเป็นครั้งคราว เช่น เรียนเฉพาะวันหยุด เรียนเฉพาะภาคฤดูร้อน หรือทำการสอนตลอดปีเฉพาะตอนเย็น รับนักเรียนและบุคคลทั่วไปที่ต้องการเรียนเพิ่มเติมและทบทวนความรู้ ที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 100 คน ขึ้นไป[33]

จากความหมายที่ได้กล่าวมาทั้งหมด จึงอาจให้คำจำกัดความของโรงเรียนกวดวิชานี้ได้ว่า หมายถึง โรงเรียนหรือสถาบันที่จัดตั้งโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสอนเสริม เพิ่มเติมจากการเรียน

---

[30] แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

[31] อภิชัย พันธเสน. (2530). “กวดวิชา:เหตุและผลที่จะเกิดขึ้น.” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ*. ปีที่ 21 (ฉบับที่ 2 มกราคม) : หน้า 5-6.

[32] ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2530). “ กวดวิชา : ภาพสะท้อนตัวใครตัวมันในระบบการศึกษาไทย.” *วารสารการศึกษา แห่งชาติ*, ปีที่ 21 (ฉบับที่ 2 ธันวาคม - มกราคม) : หน้า 6.

[33] กษิดิศ ใจผาวัง. (2548). พฤติกรรมการเลือกใช้บริการโรงเรียนกวดวิชาของนักเรียนในเขตเทศบาลนครเชียงราย วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเรียงรายระดับมัธยมศึกษา.

ในช่วงเวลาเรียนปกติในระดับก่อนชั้นอุดมศึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่อการสอบเข้าหรือแข่งขัน เพื่อจะได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาหรือการศึกษาขั้นสูงนั้นต่อไป

2.5 การกำหนดมาตรฐานของสถาบันการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 31 กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริม และกำกับดูแลการจัดการศึกษาระดับและทุกประเภท กำหนดนโยบาย แผนและมาตรฐานการศึกษา รวมทั้งการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษา มาตรา 33 กำหนดให้สภาการศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอแผนการศึกษาแห่งชาติและพิจารณาเสนอนโยบายแผนและมาตรฐานการศึกษาเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแผนการศึกษาแห่งชาติและมาตรา 3 กำหนดให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการอาชีวศึกษาและคณะกรรมการอุดมศึกษา มีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนพัฒนา มาตรฐาน และ/หรือหลักสูตรแต่ละระดับ ที่สอดคล้องกับความต้องการของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแผนการศึกษาแห่งชาติ

มาตรฐานการศึกษาของชาติ เป็นสาระเกี่ยวกับอุดมการณ์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาของชาติที่พึงประสงค์มีไว้เป็นหลักสำหรับคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการอาชีวศึกษา และคณะกรรมการอุดมศึกษา นำไปใช้กำหนดแนวทางการพัฒนาและจัดการศึกษา เพื่อประกันว่าผู้เรียนทุกคนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพเต็มตามศักยภาพและตรงตามความต้องการ อย่างคุ้มค่า เสมอภาค และเป็นธรรม

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีมาตรฐานการศึกษาของชาติ มีแต่มาตรฐานสำหรับการประเมินภาพภายนอกของสถาบันการศึกษาทุกระดับ จำเป็นต้องมีมาตรฐานการศึกษาของชาติที่ครอบคลุมมาตรฐานการศึกษาทุกประเภท (การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย) และทุกระดับ (การศึกษาขั้นพื้นฐานการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และการศึกษาระดับอุดมศึกษา)

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการกำหนดมาตรฐานการศึกษาของชาติ มีดังนี้

1. หน่วยงานในกระทรวงศึกษาธิการ และเอกชน ผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาแต่ละประเภทและแต่ละระดับใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติเป็นหลักในการกำหนดนโยบาย แผนการพัฒนาและจัดการศึกษา รวมทั้งมาตรฐานการศึกษาแต่ละประเภทและแต่ละระดับส่งผลให้เกิดการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาอย่างมีมาตรฐานในภาพรวม และมีการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาอย่างคุ้มค่ามีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

2. กระทรวงศึกษาธิการมีประเด็นสาระสำคัญ และตัวบ่งชี้ เป็นแนวทางสำหรับการกำกับดูแล การติดตามตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพการจัดการศึกษา

3. ประชาชน และผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษา มีความมั่นใจว่าจะได้รับการศึกษาตามสิทธิ และมีคุณภาพไม่ต่ำกว่ามาตรฐานการศึกษาของชาติ และมีแนวทางในการร่วมตรวจสอบการจัดการศึกษาของชาติ

4. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษามีข้อมูลเป็นฐานอย่างหนึ่งในการพิจารณากำหนดเป้าหมายและมาตรฐานการศึกษาของชาติในช่วงเวลาต่อไป

5. สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มีข้อมูลเป็นฐานสำหรับการกำหนดวิธีการ การกำหนดเกณฑ์ และการดำเนินงานการประเมินคุณภาพสถานศึกษา

2.6 ข้อดีและข้อเสียในการกวดวิชา[34]

ข้อดี

ช่วยสร้างความมั่นใจและความพร้อมในการสอบ เพราะอาจารย์ที่โรงเรียนกวดวิชามักจะรวบรวมเทคนิคต่างๆ ในการทำข้อสอบโดยยึดแนวข้อสอบของปีที่ผ่านๆ มาให้นักเรียนฝึกทำโดยจัดทำเป็นรูปเล่มสวยงาม พกพาสะดวก ทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับโจทย์และรู้แนวข้อสอบที่จะออกในครั้งต่อไป นอกจากนี้อาจสอนตั้งแต่แนวคิดพื้นฐาน (Basic Concepts) อย่างเป็นขั้นเป็นตอนไม่ใช่แต่สอนกลเม็ด (Tricks) เพื่อใช้สอบอย่างเดียวเพราะสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนปกติและเพื่อศึกษาต่อได้[35]

ทำให้มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางขึ้น โดยเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ ยกตัวอย่างเช่น อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ Passage เรื่องยุง ซึ่งจะให้เกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ว่าคนที่ผอมมักโดนยุงกัดมากกว่าคนอ้วนเพราะยุงจะมีคลื่นจับความร้อน ดังนั้น คนอ้วนที่มีไขมันมากเมื่อยุงเข้ามาใกล้จึงไม่ได้รับความร้อนเท่าคนผอม ซึ่งความรู้ใหม่ๆ หลายอย่างที่ได้รับสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

---

[34] จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาสารัตศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. *เอกสารการสัมมนาพื้นฐานการศึกษา เรื่อง" ผลกระทบของการกวดวิชาที่มีผลต่อการศึกษาและสังคมไทย"* ปีการศึกษา 2534.

[35] ศิวพงศ์ ธีรอำพน. (2554, 1 สิงหาคม). *การสอบเอ็นทรานซ์ การกวดวิชา และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ*. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.mecon.econ.chula.ac.th/e_young/ articles/tutor.html

ช่วยในการทบทวนวิชาที่เรียนมาตลอดทั้งปีเพราะในการเรียนกวดวิชานั้น อาจารย์จะทบทวนบทเรียนเก่าๆ ที่ผ่านมาทำให้นักเรียนได้ฟื้นความรู้และทักษะต่างๆ ในบทเรียนที่สำคัญๆ และยังได้เรียนบทเรียนใหม่ๆ ล่วงหน้าก่อนที่จะต้องเรียนที่โรงเรียนอีกด้วย

ช่วยให้คะแนนสอบดีขึ้น ซึ่งแน่นอนหากมาเรียนกวดวิชาจะต้องได้ทบทวนความรู้เก่าและได้รับความรู้ใหม่ๆ นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการทำข้อสอบเพื่อเพิ่มคะแนนได้มากขึ้น ทั้งข้อสอบที่โรงเรียนและข้อสอบระดับชาติ

อาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเองกับนักเรียนมากกว่าครูอาจารย์ที่โรงเรียน ทำให้กล้าคุย กล้าซักถามปัญหาการเรียนได้ตลอด เพราะครูกวดวิชามักไม่มีช่องว่างระหว่างวัย (Generation Gap)

วุฒิการศึกษาของอาจารย์ที่โรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่มักจะเป็นอาจารย์ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศ และมีคะแนนระดับเกียรตินิยมทั้งระดับปริญญาตรี โท เอก รวมทั้งมีประสบการณ์การสอนมายาวนาน มีภาพลักษณ์ทางวิชาการที่น่าเชื่อถือ

บรรยากาศ ในการเรียนกวดวิชาแตกต่างจากที่โรงเรียน เพราะอาจารย์ที่สอนกวดวิชามักแทรกมุกตลก หรือเรื่องเล่าที่เป็นประโยชน์อยู่เสมอ ทำให้นักเรียนเรียนแล้วไม่เกิดความเครียด ศ.นพ.ประเวศ วะสี เคยกล่าวว่าบรรยากาศในห้องเรียนมัธยมไทยเต็มไปด้วยความเครียด กวดวิชาจึงมีส่วนเกิดขึ้นเพื่อแก้ปัญหานี้โดยตรง

ได้รู้ความก้าวหน้าของเพื่อนต่างโรงเรียนว่ามีพัฒนาการไปถึงไหนแล้ว ซึ่งจะช่วยเป็นแรงกระตุ้นในการเตรียมสอบได้มากขึ้น

ได้มีโอกาสพบปะเพื่อนใหม่ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ทัศนคติ และประสบการณ์ต่างๆ ร่วมกันจนบางครั้งคบกันจนเป็นเพื่อนสนิทกันไปเลย

ข้อเสีย[36]

นักเรียนบางคนไม่ตั้งใจที่จะเรียนกวดวิชา แต่ใช้การกวดวิชาเป็นข้ออ้างในการออกจากบ้านเพื่อไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนในสถานที่ต่างๆ ทำให้ไม่เกิดประโยชน์ในการเรียนกวดวิชา และโรงเรียนกวดวิชาส่วนมากไม่มีระบบในการตรวจนับหรือติดตามนักเรียนทำให้นักเรียนที่ไม่อยากเรียนสามารถโดดเรียนได้ง่าย

นักเรียนต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมากในการเรียนกวดวิชา ซึ่งโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งเก็บค่าเรียนแพงมากอย่างไม่สมเหตุผล และยังเก็บค่าหนังสือเรียนเพิ่มอีกต่างหาก ทำให้ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่สามารถเรียนได้ ลักษณะเช่นนี้นักการศึกษาบางคนจึงมองว่าความรู้ที่ได้รับ

---

[36] สวัสดิ์ อุดมโภชน์. *เอกสารการสัมมนาพื้นฐานการศึกษาเรื่อง" ผลกระทบของการกวดวิชาที่มีผลต่อการศึกษาและสังคมไทย"* ปีการศึกษา 2534 บรรยายเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2534 ณ ห้องประชุม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จากโรงเรียนกวดวิชา เป็นความรู้ที่ฟุ่มเฟือย ไม่จำเป็นต้องเรียนกวดวิชาก็ได้และการเรียนกวดวิชาเป็นกิจกรรมของเด็กเปี่ยม โอกาส มีเงินมากกว่าจึงทำให้เก่งกว่า พฤติกรรมของโรงเรียนกวดวิชาเหล่านี้ จึงถูกสังคมประนามว่ามุ่งธุรกิจ ไร้ความรับผิดชอบต่อสังคม

กวดวิชาสอนสูตรลัดเพียงเพื่อให้ทำข้อสอบคัดเลือกได้ แม้จะเป็นสูตรลัดผิดๆ ที่ไม่สามารถใช้ศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ก็มั่วสอน อาจารย์มหาวิทยาลัยหลายคนไม่ยอมรับสูตรลัดเหล่านั้น จึงให้นักศึกษาทำข้อสอบด้วยการให้แสดงวิธีแบบอัตนัย ทำให้สูตรลัดใช้ไม่ได้ผล

โรงเรียนกวดวิชายังมีการปฏิรูปการเรียนรู้น้อยมาก ซึ่งไม่เน้นการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered) ส่วนใหญ่เป็นการเรียนในห้องแคบๆ คนเรียนเป็นร้อยๆ คน บางครั้งก็ต้องดูผ่านทางทีวีวงจรปิด หรือเรียนจากเทปบันทึกการสอนทำให้นักเรียนไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับคนสอนได้เลย คนสอนเป็นยิ่งกว่าดาราทีวีที่นักเรียนไม่เคยเจอตัวจริงเลย

บางท่านกล่าว การว่าการกวดวิชาไม่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและทัศนคติของนัก เรียนได้ กวดวิชาถูกกล่าวหาว่าการที่นักเรียนมาพบเจอกัน เรียนด้วยกันแค่ไม่กี่ชั่วโมงจะไม่สามารถเกิดพลวัตรของกลุ่ม ไม่เรียนรู้ปรับตัวซึ่งกันและกัน ไม่มีเพื่อน มีแต่คนเคยเห็นหน้า

ผู้บริหารและครูสอนกวดวิชาส่วนใหญ่ขาดความรู้ด้านการบริหารการศึกษา และมักมุ่งหวังแต่กำไรของธุรกิจเป็นสำคัญ พอเริ่มมีชื่อเสียงดังขึ้นมาก็ขึ้นค่าเรียนอย่างรวดเร็วรับนักเรียนไม่จำกัด ให้นั่งเรียนอย่างเบียดเสียด กอบโกยกำไรมหาศาลพร้อมกับการขยายสาขาด้วยการเปิด VDO ให้เด็กดู 100% ตลอดหลักสูตร กระทำผิดกฎเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการหลายข้อ ขาดความรับผิดชอบไร้จรรยาบันโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ของการศึกษาที่มีต่อการพัฒนาคน ประเทศ และสังคม

จากข้อดีข้อเสียข้างต้น จะพบว่านักเรียนที่เรียนกวดวิชาอาจจะได้ประโยชน์จากโรงเรียนกวดวิชามากกว่าข้อเสีย ซึ่งในสังคมส่วนมากมักจะมองโรงเรียนกวดวิชาในแง่ลบว่าเป็นธุรกิจที่เกิดขึ้น โดยอาศัยช่องว่างทางการศึกษาและไม่รับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมิได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะในบางโรงเรียนนั้นผู้บริหารก็มิได้มองการกวดวิชาในแง่ผลประโยชน์ของธุรกิจแต่อย่างเดียว

จากการสำรวจโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งพบว่า เจ้าของโรงเรียนอาจจะได้รับเงินค่าเรียนกวดวิชาเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อหักในส่วนของค่าใช้จ่ายออกแล้วก็ไม่ได้รับส่วนที่เป็นกำไรเท่าใดนัก เพราะในการตั้งโรงเรียนกวดวิชานั้นมีค่าใช้จ่ายสูง ทั้งงบลงทุนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ซึ่งในบางครั้งเด็กนักเรียนบางคนที่ต้องการเรียนกวดวิชาแต่ขาดทุนทรัพย์ ทางโรงเรียนก็ให้สมัครเรียนฟรี โดยมิได้คิดค่าใช้จ่ายใดๆ โดยเฉพาะกับเด็กที่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนหรือบางคอร์ส

เรียนค่าเรียนก็ถูกมากเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่ตั้งใจเรียน แต่มีความสามารถทางเศรษฐกิจน้อยได้มีโอกาสได้เรียนกวดวิชาที่มีคุณภาพเช่นเดียวกับนักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะดี ซึ่งเป็นการลดช่องว่างทางการศึกษา[37] หรือช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมในที่สุด รัฐจึงไม่ควรมองว่าปัญหาการศึกษามาจากการกวดวิชาอย่างเดียวเพราะตัวเลขจำนวนนักเรียนที่กวดวิชาเทียบไม่ได้เลยกับตัวเลขของนักเรียนในระบบทั่วประเทศ จะแก้ปัญหาการศึกษาควรแก้ที่ระบบ เช่น การพัฒนาครูระบบฝึกอบรมบุคลากรที่มีประสิทธิผล ระบบค่าตอบแทน สวัสดิการ วิธีการพิจารณาความดีความชอบ และการประเมินผลการปฏิบัติงานของครูในระบบ ปัญหาการศึกษาของไทยมีมากและซับซ้อน ไม่ใช่แค่เรื่องกวดวิชา จำไว้ว่า “มีปัญหาอย่าโทษแต่กวดวิชา” เพราะนั้นไม่ใช่ต้นเหตุของปัญหาที่แท้จริง

[37] ก้านทิพย์ ชาติวงศ์ . “โรงเรียนกวดวิชา”. *วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน*. 2534.

บทที่ 3
มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ

การศึกษานั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็ตามรัฐจะให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมากเพราะต้องการให้มีการพัฒนาของประเทศไปในทุกๆ ด้าน ดังจะเห็นโดยทางประวัติศาสตร์ที่พระมหากษัตริย์จะทรงส่งพระราชโอรสของพระองค์ไปศึกษาวิทยาการสมัยใหม่ทางด้านตะวันตกที่ถือว่ามีความเจริญทางด้านการศึกษาอย่างมากโดยเฉพาะประเทศอังกฤษ และข้อมูลทางประวัติศาสตร์นี้เองที่จะเห็นว่ามีการจ้างครูต่างชาติมาสอนภาษาให้แก่พระราชโอรสที่เรียกกันว่าการเรียนพิเศษหรือการเรียนกวดวิชาดังที่ปรากฏเด่นชัดมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ท่านทรงให้ความสำคัญแก่การศึกษาจนกระทั่งมีการสร้างมหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการสอบเข้าเอ็นทรานซ์เพื่อเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังในประเทศ นักเรียนนักศึกษาจึงมีปริมาณความต้องการที่จะให้มีการสอนเสริม ติว หรือ การกวดวิชาจนกลายเป็นค่านิยม อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าหากไม่มีกฎเกณฑ์การควบคุมโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นอาจจะก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ได้ ซึ่งในบทที่ 3 นี้ผู้ศึกษาจะได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์สำคัญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ โดยในบทต่างประเทศจะได้นำเสนอบทบัญญัติกฎหมายของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และสหพันธรัฐมาเลเซียตามลำดับต่อไปนี้

3.1 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามกฎหมายไทย

รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศเป็นกฎหมายแม่บทซึ่งกฎหมายอื่นๆใดจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญโดยเฉพาะประเทศที่มีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย การให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนเป็นเรื่องที่สำคัญ การกำหนดสิทธิเสรีภาพด้านต่างๆนั้น มักจะมีบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น ซึ่งรัฐธรรมของไทยนั้นมีใช้กันมาหลายฉบับจนกระทั่งมาถึงฉบับปัจจุบันพุทธศักราช 2550

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เป็นกฎหมายสูงสุดว่าด้วยการจัดระเบียบการปกครองราชอาณาจักรไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าวได้มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยการศึกษา เสรีภาพในการดำเนินธุรกิจ การจำกัดเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ รวมถึงการคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา และการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศัราช 2550

ด้านการศึกษา

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาหมวด 3 เรื่อง สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 8 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการศึกษา

มาตรา 49 “การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมจากรัฐ”

มาตรา 50 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการการศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

และหมวด 5 เรื่อง แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 4 ส่วนแนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม

มาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การศึกษาและวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ ข้อที่ 3 และ ข้อที่ 4

3. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สนับสนุนให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สร้างเสริมและปลูกฝังความรู้และจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ความรู้รักสามัคคี ความมีระเบียบวินัย พัฒนาคุณภาพผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคคลกรทางการศึกษา และจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาอย่างเหมาะสมและเพียงพอ

4. ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์การทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับความต้องการในแต่ละพื้นที่

ด้านการประกอบธุรกิจ

มาตรการเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการ ประกอบธุรกิจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พบว่า ตามบทบัญญัติมาตรา 43 และมาตรา 84 เป็นบทบัญญัติว่าด้วยเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ

หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจถูกบัญญัติไว้ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 6 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ[1]

มาตรา 43 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีภาพเป็นธรรม”

หมวด 5 เรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 7 เรื่องแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ

มาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ” ดังต่อไปนี้ ข้อ 1 ข้อ 2 และข้อ 6

1. สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวมหรือการจัดให้มีสาธารณูปโภค

2. สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาลควบคู่กับการประกอบกิจการ

6. กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญยึดหลัก 2 หลัก คือ หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจหรือหลักเศรษฐกิจแบบตลาดกับหลักการแทรกแซงของรัฐคู่กันไป รัฐจึงต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชากรให้สูงขึ้น

ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค[2]

เมื่อบุคคลใดเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชาถือเป็นผู้บริโภคก็ย่อมต้องการการบริการที่มีคุณภาพมาตรฐานของการให้บริการที่ดีและตรงกับวัตถุประสงค์ของการกวดวิชา และการบริการนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบทางการให้บริการ ผู้รับบริการจึงมีสิทธิที่จะได้รับทราบ

---

[1] รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, หน้า 12-13.

[2] มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค. (2552, 2 พฤศจิกายน). *สาระสำคัญ มาตรา 57-61 รัฐธรรมนูญ.* สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.consumerthai.org/main/index.php? option=com_ content&view=article&id =725:-57-61-&catid=26:law61

ข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและได้รับความปลอดภัยจากการเข้ารับบริการนั้นๆ ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงมีสิทธิต่างๆ ในฐานะเป็นผู้บริโภคและเป็นประชาชนของประเทศที่อยู่ภายใต้กฎหมายที่ได้บัญญัติให้การคุ้มครองผู้บริโภคสิทธิเอาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 การบริการนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบทางการให้บริการ ผู้รับบริการจึงมีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและได้รับความปลอดภัยจากการเข้ารับบริการนั้นๆ ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงมีสิทธิต่างๆ ในฐานะเป็นผู้บริโภคและเป็นประชาชนของประเทศที่อยู่ภายใต้กฎหมายที่บัญญัติให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเอาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคในหมวด 3 เรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยส่วนที่ 10 เรื่องสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

มาตรา 61 “สิทธิของบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริโภค ย่อมได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค

ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎและให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งนี้ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้เพิ่มการคุ้มครองให้กับผู้บริโภคมากขึ้นและชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ รัฐธรรมนูญได้เพิ่มสิทธิให้ผู้บริโภคได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง สิทธิร้องเรียนพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหายเพื่อให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าบนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้องและมีช่องทางในการเรียกร้องเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง สิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งกำหนดให้มีองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคแยกต่างหากจากการดำเนินการของรัฐ เพื่อทำหน้าที่ให้ความเห็นและเสนอแนะต่อการดำเนินงานของรัฐ และการตรวจสอบการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

3.1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีสาระสำคัญดังกล่าวต่อไปนี้

ระบบการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 15 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษา การจัดการศึกษามี 3 รูปแบบ คือ การศึกษาใน

ระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย สถานศึกษาจัดได้ทั้ง 3 รูปแบบ และให้มีการเทียบโอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ ระหว่างรูปแบบเดียวกัน หรือต่างรูปแบบก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 16 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษาในระบบมี 2 ระบบ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจัดไว้ให้ไม่น้อยกว่า 12 ปี และการศึกษาระบบอุดมศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญา และระดับปริญญา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 17 ให้มีการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี นับจากอายุย่างเข้าปีที่ 7 จนอายุย่างเข้าปีที่ 16 หรือ เมื่อสอบได้ชั้นปีที่ 9 ของการศึกษาภาคบังคับ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 18 เป็นบทบัญญัติ สำหรับเรื่องสถานศึกษานั้น การศึกษาปฐมวัย และการศึกษาขั้นพื้นฐานให้จัดใน

1. สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย
2. โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนของรัฐ และเอกชน โรงเรียนที่สังกัดสถาบันศาสนา
3. ศูนย์การเรียน ได้แก่ สถานที่เรียนที่หน่วยงานจัดการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์ และสถาบันสังคมอื่นเป็นผู้จัด

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 19 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้จัดในมหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎเกี่ยวกับสถานศึกษาระดับอุดมศึกษากฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้นๆ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่ม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 20 เป็นบทบัญญัติการจัดการอาชีวศึกษา การอบรมอาชีพ ให้จัดการศึกษาในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 45 เป็นบทบัญญัติให้สถานศึกษาเอกชนเป็นนิติบุคคล จัดการศึกษาได้ทุกระดับและ

ทุกประเภท มีคณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาตแทน ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิการบริหาร และการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยการกำกับติดตามประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การประเมินคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา เช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ รวมทั้งภาครัฐต้องให้การสนับสนุนด้านวิชาการ และด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือยกเว้นภาษี รวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่นตามความเหมาะสม ทั้งนี้ การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการการศึกษาของรัฐ ของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาเอกชน โดยให้รับฟังความคิดเห็นของเอกชนและประชาชนประกอบพิจารณาด้วย

1. มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา

ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก หน่วยงานต้นสังกัด และสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร และจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน

ให้มีการประกันคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่ง อย่างน้อยหนึ่งครั้งทุกๆ ห้าปี โดยสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นองค์กรมหาชน ทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ วิธีการประเมิน และจัดให้มีการประเมินดังกล่าว รวมทั้งเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อสาธารณชน ในกรณีที่ผลการประเมินภายนอกไม่ได้มาตรฐานให้สำนักงานรับรองมาตรฐาน จัดทำข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานต้นสังกัด ให้สถานศึกษาปรับปรุงภายในระยะเวลาที่กำหนด หากมิได้ดำเนินการให้สำนักงานรับรองมาตรฐานรายงานต่อคณะกรรมการต้นสังกัด เพื่อให้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา

ให้กระทรวงส่งเสริมให้ระบบการผลิต และพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยรัฐจัดสรรงบประมาณและกองทุนพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างเพียงพอ มีกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและค่าตอบแทน สวัสดิการ ให้มีองค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา เป็นองค์กรอิสระที่มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ รวมทั้งกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐาน และจรรยาบรรณของวิชาชีพ ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา อื่นๆ ทั้งของรัฐและเอกชน

ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ ยกเว้นผู้ที่จัดการศึกษาตามอัธยาศัย ในศูนย์การเรียน วิทยากรพิเศษ และผู้บริหารการศึกษาระดับเหนือเขตพื้นที่การศึกษา

ให้ข้าราชการของหน่วยงานทางการศึกษาในระดับสถานศึกษา และระดับเขตพื้นที่การศึกษาเป็นข้าราชการสังกัดในองค์กรกลาง บริหารงานบุคคลของข้าราชการครูตามหลักการกระจายอำนาจการบริหารงานส่วนบุคคลสู่พื้นที่ทางการศึกษา และสถานศึกษา

การผลิตและการพัฒนาคณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา การพัฒนามาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ และการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐในสถานศึกษาระดับปริญญาที่เป็นนิติบุคคลให้เป็นไปตามกฎหมายเฉพาะของสถานศึกษานั้นๆ

3.1.3 พระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540

เนื่องจากหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับนิติกรรมหรือสัญญาที่ใช้บังคับอยู่มีพื้นฐานมาจากเสรีภาพของบุคคล ตามหลักของความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนา ฉะนั้นการทำสัญญาของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายโดยการแสดงเจตนาจะเกิดขึ้นได้ต้องมีคำเสนอและคำสนองต่อกัน และข้อตกลงนั้นจะต้องทำความตกลงกันให้สำเร็จและชัดเจนโดยต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ข้อความที่ได้ตกลงกันไว้ย่อมมีผลสมบูรณ์ผูกมัดกันตามกฎหมาย ส่วนข้อความที่ไม่ได้ตกลงกันไว้และไม่ได้ทำเป็นหนังสือ ถือว่ามิได้มีสัญญาต่อกัน ดังนั้น การทำสัญญาโดยเฉพาะเอกเทศสัญญาที่กฎหมายได้กำหนดแบบ หรือพิธีการเอาไว้ให้ต้องปฏิบัติตาม ซึ่งถ้าไม่ปฏิบัติตามสัญญานั้นก็จะตกเป็นโมฆะ คือสัญญาเสียเปล่าไม่มีผลผูกพันคู่สัญญา แต่ในปัจจุบันสภาพสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ในการทำสัญญาทางธุรกิจต่างๆ สภาพของการทำสัญญาไม่ว่าจะเป็นสัญญาซื้อขาย สัญญาเช่าซื้อ สัญญาจ้าง สัญญาขนส่ง หรือสัญญาธุรกิจประเภทอื่นๆ เป็นต้น อำนาจในการเจรจาต่อรองทางเศรษฐกิจผู้ที่เหนือกว่าถือโอกาสอาศัยหลักการดังกล่าวเอารัดเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจต่อรองที่ด้อยกว่าในด้านต่างๆ ดังกล่าว และผู้ที่ด้อยกว่าจำต้องทำสัญญาในลักษณะจำยอมหรือมัดมือชก ที่เรียกว่าสัญญาสำเร็จรูป ทำให้อำนาจในการเจรจาต่อรองในการทำสัญญาที่ไม่เท่าเทียมกันในด้านความรู้ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร รายได้ ฐานะทางเศรษฐกิจ และสถานะทางสังคม โดยการยอมรับในข้อสัญญาหรือข้อตกลงใดๆ ที่กำหนดไว้แล้ว จึงก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นในสังคม

เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่สงบสุขในสังคมดังกล่าว รัฐจึงได้กำหนดกรอบของการใช้หลักความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล โดยกำหนดแนวทางให้แก่ศาลเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าข้อสัญญาหรือข้อตกลงใดที่ไม่เป็นธรรม และให้อำนาจแก่ศาลที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้น มีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ขึ้นเมื่อวันที่ 14

พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2540 โดยกำหนดผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด 180 วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งมีผลใช้บังคับใช้นับแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 มาจนถึงปัจจุบันนี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 3 ได้ให้คำนิยามหรือความหมายของคำต่างๆ ไว้ดังนี้

“ข้อสัญญา” หมายความว่า ข้อตกลง ความตกลง และความยินยอมรวมทั้งประกาศและคำแจ้งความ เพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดด้วย

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ซื้อ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้กู้ ผู้เอาประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อให้ได้มา ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปโดยมิใช่เพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ค้ำประกันของบุคคลดังกล่าวซึ่งมิได้กระทำเพื่อการค้าด้วย

“ผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ขาย ผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้ให้กู้ ผู้รับประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อจัดให้ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปเพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้นเป็นทางค้าปกติของตน

“สัญญาสำเร็จรูป” หมายความว่า สัญญาที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการกำหนดข้อสัญญาที่เป็นสาระสำคัญไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนำมาใช้ในการประกอบกิจการของตน

ข้อตกลงใดที่เป็นข้อตกลงในสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ หรือในสัญญาสำเร็จรูป หรือในสัญญาขายฝากที่ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูป หรือผู้ซื้อฝากได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร ถือเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น หมายความว่า ข้อตกลงที่ตกลงไว้ในสัญญาดังกล่าวยังถือเป็นสัญญาที่มีผลบังคับใช้ได้เท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี ทั้งนี้ กฎหมายให้ศาลใช้ดุลพินิจปรับลดข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิรับภาระมากเกินไปนั้นให้ลงมาเป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี

ส่วนกรณีสัญญาสำเร็จรูป หากข้อตกลงในสัญญาเป็นข้อสงสัยไม่ชัดเจน กำกวม หรือมีความหมายหลายนัย กฎหมายให้ตีความสัญญาสำเร็จรูปไปในทางที่เป็นคุณแก่ฝ่ายซึ่งมิได้เป็นผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูปนั้น

นอกจากข้อตกลงที่ถือเป็นสัญญาที่มีผลบังคับใช้ได้เท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีดังกล่าวนั้น ยังมีข้อตกลงอื่นที่เข้าข่ายในทำนองนี้เช่นเดียวกัน คือ

1. ข้อตกลงตามมาตรา 5 คือ ข้อตกลงจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในการประกอบอาชีพการงาน หรือการทำนิติกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพซึ่งไม่เป็นโมฆะ แต่เป็นข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ โดยให้พิเคราะห์ถึงขอบเขตในด้านพื้นที่และระยะเวลาของการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ รวมทั้งความสามารถและโอกาสในการประกอบอาชีพการงานหรือการทำนิติกรรมในรูปแบบอื่นหรือกับบุคคลอื่นของผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ประกอบกับทางได้เสียทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมายของคู่สัญญาด้วย

2. ข้อตกลงตามมาตรา 6 คือ ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิในทรัพย์สินที่ส่งมอบให้แก่ผู้บริโภคตามสัญญาที่ทำระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ กล่าวคือ คู่สัญญาจะตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิของผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ โดยคู่สัญญาฝ่ายที่เป็นผู้บริโภคไม่ทราบถึงความชำรุดบกพร่องหรือการรอนสิทธิไม่ได้แต่มีข้อยกเว้นในกรณีที่ผู้บริโภคได้รู้ถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุการรอนสิทธิอยู่แล้วในขณะทำสัญญา ในกรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

3. ข้อตกลงตามมาตรา 8 คือ ข้อตกลงประกาศ หรือคำแจ้งความ ที่ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดในกรณีอื่น ซึ่งมิใช่เพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิตและร่างกาย หรืออนามัยของผู้อื่น อันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ตกลง ผู้ประกาศ ผู้แจ้งความ หรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ตกลง ผู้ประกาศ หรือผู้แจ้งความต้องรับผิดด้วย ข้อตกลงที่มีลักษณะหรือมีผลให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชน (หมายถึง บุคคลผู้มีความรู้ ความสำนึกปกติดี) จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ เป็นข้อตกลงที่อาจถือได้ว่าทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

(1) ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญา

(2) ข้อตกลงให้ต้องรับผิดหรือรับภาระมากกว่าที่กฎหมายกำหนด

(3) ข้อตกลงให้สัญญาสิ้นสุดลงโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือให้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(4) ข้อตกลงให้สิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือปฏิบัติตามสัญญาในระยะเวลาที่ล่าช้าได้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(5) ข้อตกลงให้สิทธิคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกร้องหรือกำหนดให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(6) ข้อตกลงในสัญญาขายฝากที่ผู้ซื้อฝากกำหนดราคาสินไถ่สูงกว่าราคาขายบวกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี

(7) ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อที่กำหนดราคาค่าเช่าซื้อ หรือกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

(8) ข้อตกลงในสัญญาบัตรเครดิตที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระดอกเบี้ย เบี้ยปรับ ค่าใช้จ่ายหรือประโยชน์อื่นใดสูงเกินกว่าที่ควรในกรณีที่ผิดนัดหรือที่เกี่ยวเนื่องกับการผิดนัดชำระหนี้

(9) ข้อตกลงที่กำหนดวิธีคิดดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

ในการพิจารณาข้อตกลงที่ทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าว จะเป็นการได้เปรียบเกินสมควรหรือไม่นั้น ซึ่งมาตรา 10 ได้บัญญัติไว้ว่า ในการวินิจฉัยว่าข้อสัญญาจะมีผลบังคับเพียงใดจึงจะเป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีให้พิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ทั้งปวง รวมทั้ง

(1) ความสุจริต อำนาจต่อรอง ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ ความสันทัดชัดเจน ความคาดหมาย แนวทางที่เคยปฏิบัติ ทางเลือกอย่างอื่น และทางได้เสียทุกอย่างของคู่สัญญาตามสภาพที่เป็นจริง

(2) ปกติประเพณีของสัญญาชนิดนั้น

(3) เวลาและสถานที่ในการทำสัญญาหรือในการปฏิบัติตามสัญญา

(4) การรับภาระที่หนักกว่ามากของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

และในกรณีที่ในสัญญาได้กำหนดให้สิ่งใดเป็นมัดจำ หากมีกรณีที่จะต้องริบมัดจำ ถ้ามัดจำนั้นสูงเกินส่วน ศาลจะใช้ดุลพินิจจะลดลงให้ริบได้เพียงเท่าความเสียหายที่แท้จริงก็ได้

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 นี้ไม่ใช้บังคับแก่นิติกรรมหรือสัญญาที่ได้ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กฎหมายฉบับนี้ จึงเป็นกฎหมายที่จำกัดเสรีภาพในการทำสัญญาของคู่สัญญา เพื่อคุ้มครองคู่สัญญาที่เสียเปรียบในการทำสัญญาให้ได้รับความเป็นธรรม และเป็นการให้อำนาจแก่ศาลที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้นมีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี ผู้เขียนเห็นว่าคู่สัญญาที่มีอำนาจในการเจรจาต่อรองทางเศรษฐกิจก็ยังได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ดี ตั้งแต่ได้มีการทำสัญญา ซึ่งคู่สัญญาที่เสียเปรียบกว่าจะได้รับการคุ้มครองก็ต่อเมื่อเรื่องได้มาฟ้องร้องศาลแล้ว ดังนั้นก่อนจะ

ทำสัญญาก็ขอให้ตรวจสอบข้อมูลในสัญญาก่อนที่จะจับปากกาเซ็นชื่อลงไปในสัญญา นั่นหมายถึงการผูกมัดมีผลผูกพันตามกฎหมายทันที

3.1.4 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ขั้นตอนและเงื่อนไขในการดำเนินการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร มีขั้นตอนปฏิบัติที่ผู้ที่มีความประสงค์จะทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารควรที่จะปฏิบัติดังต่อไปนี้ เพื่อไม่ให้ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในเรื่องเงิน และมีความผิดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารของไทย โดยขั้นตอนและเงื่อนไข ในการดำเนินการดังกล่าวมีดังต่อไปนี้ คือ

ขั้นตอนก่อนการซื้ออาคาร หรือการออกแบบก่อสร้างอาคารก่อนที่จะทำการซื้ออาคารควรที่จะทำการตรวจสอบข้อมูลต่อไปนี้

1. อาคารที่จะมีการซื้อนั้นได้ทำการก่อสร้างโดยมีใบอนุญาตถูกหรือไม่
2. อาคารดังกล่าวสร้างผิดแบบหรือผิดเงื่อนไขการอนุญาตหรือไม่
3. อาคารที่ได้รับอนุญาตมีการใช้สอยตามแบบ ตรงวัตถุประสงค์ที่จะทำการซื้อหรือไม่
4. อาคารนั้นอยู่ในระหว่างการดำเนินการหรือไม่

โดยการตรวจสอบข้อมูลต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถสอบถามได้จากสำนักงานเขตหลักสี่ หรือกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร หรือผู้ขายออกใบรับรองการก่อสร้างจากกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา

ขั้นตอนในการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

“อาคาร” ที่จะต้องขออนุญาตหากจะมีการทำการก่อสร้างนั้น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ได้แก่ “อาคาร” ตามที่ได้ให้ความหมายไว้ในมาตรา 4

โดยสถานที่ในการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ได้แก่

1. ในเขตกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่นแบ่งอำนาจการอนุญาตไว้ดังนี้

1) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขต

อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขต ได้แก่ อาคารที่สูงไม่เกิน 4 ชั้น หรือไม่เกิน 15 เมตร เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย ตึกแถว หอพัก อาคารแถวอยู่อาศัย อาคารชุด สำนักงาน อาคารอยู่อาศัยรวมห้องแสดงสินค้าและอาคารพาณิชย์ ห้องแถวสูงไม่เกิน 2 ชั้น อาคารเลี้ยงสัตว์ อาคาร

ชั่วคราว สะพาน หอถังเก็บน้ำ รั้ว เขื่อน ป้าย แผงลอย คลังสินค้าที่มีช่วงเสาไม่เกิน 10 เมตร และถนน

ยกเว้นอาคารพิเศษ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ. 2526 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กำหนดให้โรงมหรสพ อัฒจันทร์ หอประชุม หอสมุด หอศิลป์ พิพิธภัณฑสถาน ศาสนสถาน อู่เรือ คานเรือ ท่าจอดเรือ อาคารเก็บวัสดุไวไฟ วัสดุระเบิด หรือวัสดุกระจายแพร่พิษหรือรังสี อาคารหรือสิ่งสร้างสูงเกิน 15 เมตร สะพานหรืออาคาร หรือโครงหลังคาช่วงหนึ่งเกิน 10 เมตร) และรวมถึงอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 33 พ.ศ. 2535 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โรงแรม โรงพยาบาล โรงงานทุกประเภท ซึ่งไม่ใช่โรงงานที่ประกอบกิจการในครอบครัว และโรงงานที่ประกอบกิจการโดยไม่ก่อเหตุรำคาญ หรือไม่เป็นมลพิษต่อชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้ยื่นขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคาร สำนักการโยธากรุงเทพมหานคร

2) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่กองควบคุม สำนักการโยธากรุงเทพมหานคร

อาคารที่ต้องขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคารสำนักการโยธากรุงเทพมหานคร ได้แก่ อาคารที่มีความสูงเกิน 5 ชั้น ขึ้นไป หรือสูงเกิน 15 เมตร และอาคารอื่นๆ ที่นอกเหนืออำนาจของเขต

2. นอกเขตกรุงเทพมหานคร

1) ในเขตเทศบาล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตเทศบาล ให้ยื่นคำขอต่อนายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาลนั้นๆ

2) ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นๆ

3) เขตองค์การบริหารส่วนตำบล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นๆ

4) ในเขตเมืองพัทยา

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ในเมืองพัทยา ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา

ขั้นตอนในการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง ต่อเติม หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร

1. การขออนุญาตดัดแปลง ต่อเติมอาคาร

การขออนุญาตดัดแปลง ต่อเติมอาคาร สามารถดำเนินการได้ 2 วิธี เช่นเดียวกับการขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังนี้ คือ

1) การขอรับใบอนุญาตดัดแปลงอาคาร ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21

2) การแจ้งความประสงค์ดัดแปลงอาคาร โดยให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 39 ทวิ

2. การเปลี่ยนการใช้อาคาร

เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้มีความประสงค์จะใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารดังกล่าว ซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือได้แจ้งให้พนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว และให้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งไปใช้เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งด้วย

เจ้าของอาคารจะต้องใช้อาคารเพื่อกิจการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา 39 ทวิ หากประสงค์จะเปลี่ยนการใช้อาคารจากกิจการหนึ่งไปใช้เพื่อกิจการหนึ่ง จะต้องขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากเปลี่ยนใช้โดยไม่ขออนุญาตก็จะมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

3. ขั้นตอนในการขออนุญาตใช้อาคาร

หลังจากก่อสร้างดัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ ควรตรวจสอบว่าอาคารที่ก่อสร้างนั้นเป็นอาคารประเภทที่ควบคุมการใช้หรือไม่ ถ้าไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคารสามารถใช้อาคารตามที่ได้รับอนุญาตได้ทันทีเมื่อก่อสร้าง หรือดัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ

อาคารประเภทควบคุมการใช้ ได้แก่ อาคารดังต่อไปนี้

1) อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงมหรสพ โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล

2) อาคารสำหรับใช้เพื่อ

ก. กิจการพาณิชย์กรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป

ข. กิจการอุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรในการผลิต มีกำลังรวมกันหรือเทียบเท่าตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป

ค. กิจการศึกษาที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป

ง. อาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมหรือประชุมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป

จ. สำนักงานหรือที่ทำการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 เมตรขึ้นไป

การขอใบรับรองการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคารต้องแจ้งให้กรุงเทพมหานครทราบ โดยยื่นแบบหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบการก่อสร้างดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร (แบบ กทม. 4) เพื่อขอรับใบรับรองการก่อสร้างดัดแปลงอาคารก่อนจะใช้อาคารนั้น

3.1.5 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายที่มีหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคที่อาจจะได้รับความเดือดร้อน หรือได้รับความไม่เป็นธรรม จากการเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา และบริการต่างๆ จะเห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า ที่มีการตรากฎหมายนี้ขึ้นมาก็เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอสินค้าและบริการต่างๆ ต่อประชาชนนับวันจะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ที่ประกอบธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาด และทางการโฆษณา มาใช้ในการส่งเสริมการค้าบริการซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่จะทราบภาวะตลาดและความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพ และราคาของสินค้าและบริการได้อย่างถูกต้องและทันท่วงที[3]

แม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังกล่าวจะไม่ใช่เรื่องของกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาโดยตรงก็ตาม แต่ด้วยเพราะว่าผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคที่เข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงต้องทำการศึกษาพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นี้ ในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ดังต่อไปนี้

การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค คือ กฎหมายที่ให้ความคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค โดยมีหลักเกณฑ์บางประการที่กฎหมายนี้ต้องให้การคุ้มครองผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ที่เป็นผู้บริโภคตามกฎหมาย ดังนั้น ผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา จึงมีความหมายตามที่กฎหมายฉบับนี้

---

[3] สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค, ม.ป.ป., หน้า 13.

ให้ความหมายไว้ กล่าวคือ คำว่า “ผู้บริโภค” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้คำนิยามของคำว่าผู้บริโภค หมายความว่า ผู้ซื้อหรือได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการด้วย [4] และคำว่า “ผู้ประกอบธุรกิจ” ที่หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย

ดังนั้น เมื่อผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคตามกฎหมายนี้ก็จะทำให้ผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชานั้นมีสิทธิและได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ทันที

อำนาจหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกฎหมายที่ให้สิทธิแก่ผู้บริโภคในการร้องเรียนต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือฟ้องคดีต่อศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายแก่ผู้ผลิตสินค้าหรือให้บริการในลักษณะที่ไม่ปลอดภัยเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคนั้น โดยแนวทางในการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเกิดขึ้นมา เพื่อให้มีมาตรการในการคุ้มครองประชาชน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้บริโภคมิให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ผลิตสินค้า หรือผู้ให้บริการนั่นเอง [5]โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคไว้ด้วย มาตรา 20 ดังนี้

1. รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้ริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ

2. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งกระทำการใดๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใดๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

3. สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น

4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการ

5. ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภคเพื่อสร้างนิสัยในการบริหารที่เป็นการส่งเสริมพลานามัย ประหยัดและใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

---

[4] สุษม ศุภนิตย์ . (2546) *คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 4 หน้า 60-16.

[5] แหล่งเดิม, หน้า 150-160.

6. ประสานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ

7. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

การควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ในการควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง เพื่อให้อำนาจในการออกคำสั่งดำเนินการกับโฆษณาที่ใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ตามบทบัญญัติในมาตรา 22 ถึงมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อควบคุมการโฆษณาสินค้าและบริการ

วิธีการควบคุมโฆษณาเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับการร้องเรียนหรือตรวจพบว่า โฆษณาใดอาจเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น ก่อนนำเสนอคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเพื่อให้มีคำสั่งต่อไป ในการวินิจฉัยของคณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณานั้น มีข้อพิจารณาดังนี้

1. คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะวินิจฉัยเป็นเบื้องต้นว่า การโฆษณานั้นเป็นโฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หรือไม่ ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติคำนิยามคำว่า “โฆษณา” หมายถึง กระทำการไม่ว่าโดยวิธีใดๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ทางการค้า จากคำนิยามดังกล่าว ข้อความที่จะถือเป็นการโฆษณาจึงต้องเป็นข้อความที่ได้เผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยมีวัตถุประสงค์ให้สาธารณชนได้ทราบถึงสินค้าหรือบริการ เพื่อเชิญชวนให้สาธารณชนได้เลือกซื้อสินค้าหรือบริการของตนนั่นเอง ดังนั้น การโฆษณาจึงมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ การเผยแพร่ข้อความต่อสาธารณชนและเพื่อประโยชน์ในทางการค้า

2. เมื่อเป็นโฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แล้ว คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะพิจารณาต่อไปว่า โฆษณาดังกล่าวเป็นโฆษณาที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ กล่าวคือ เป็นโฆษณาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมโดยข้อความในโฆษณาที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะมีลักษณะต่อไปนี้

1) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง บางท่านเรียกว่า โฆษณาลวง หมายถึง โฆษณาซึ่งแสดงข้อความแตกต่างจากความจริง และผลแห่งการแสดงเช่นนั้นทำให้พฤติกรรมการบริโภคหันเหไปในทางที่ข้อความนั้นมุ่งหมาย ข้อที่แสดงนั้นอาจเป็นเท็จหรือลวงอยู่ในตัวเอง หรือแม้ไม่มี

สิ่งแสดงว่าจะเท็จ ก็ถือว่าเป็นการลวงได้ ข้อความในลักษณะนี้ เช่น กรณีหมายเลข 1/2536 เรื่อง การโฆษณาโทรศัพท์มือถือ ระบบ 800 ของเวิล์ดโฟน ข้อความที่ว่า “ระบบ 800 ของเวิล์ดโฟน ติดต่อง่ายทุกที่ทุกมุมด้วยอำนาจทะลุทะลวงเหนือกว่า ไม่ว่ามุมอับอาคารทึบหรือที่ลานจอดรถคุณ ติดต่อได้ไม่ติดขัด” ซึ่งขณะอนุกรรมการเห็นว่า ตามรายงานการทดสอบของเจ้าหน้าที่บริษัท พบว่า ระบบ 800 ของเวิล์ดโฟนมีจุดอับที่ไม่สามารถรับสัญญาณและจุดอับที่ไม่สามารถส่งสัญญาณได้ในบางพื้นที่ เป็นข้อความที่เกินความจริง[6]

นอกจากการใช้ข้อความที่ไม่เป็นจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว การโฆษณาที่เป็นการอวดอ้างความเป็นยอดในคุณภาพสรรพคุณ โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงระดับแห่งคุณภาพ เช่น ที่สุด ดีกว่า แห่งแรก แห่งเดียว หรือการโฆษณาเปรียบเทียบ หากผู้โฆษณาไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า มีสรรพคุณหรือคุณสมบัติตามข้อความโฆษณา หรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าสินค้าตนดีกว่าของผู้อื่น ก็ถือว่าเป็นการใช้ข้อความอันเป็นเท็จด้วย

2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริงหรือไม่ก็ตาม ลักษณะของข้อความที่ต้องห้าม ตามอนุมาตรา (2) หมายถึง ข้อความในนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญของสินค้าหรือบริการ การใช้ข้อความโฆษณาในลักษณะเช่นนี้ ผู้บริโภคอาจใช้วิธีอ้างอิง รายงานทางวิชาการ สถิติหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่เป็นความจริง หรือเกินความจริง อย่างไรก็ดีข้อความที่ต้องห้ามในลักษณะนี้ยังไม่ถึงขนาดเป็นข้อความอันเป็นเท็จ หากผู้โฆษณาได้ทำการโฆษณาข้อความในลักษณะนี้ กฎหมายกำหนดให้ผู้โฆษณามีโอกาสพิสูจน์ว่าเป็นความจริงหรือปรากฏแก่คณะกรมการว่าด้วยโฆษณาได้ หากพิสูจน์ไม่ได้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาใช้อำนาจตามมาตรา 27 ในการดำเนินการกับข้อความดังกล่าว

3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ การวินิจฉัยว่า ข้อความใดเป็นข้อความที่ต้องห้ามตามอนุมาตรา (3) นี้ ค่อนข้างจะวินิจฉัยได้ยาก ในส่วนที่เป็นข้อความที่สนับสนุนให้มีการกระทำผิดกฎหมาย อาจเห็นได้ชัดเจนเพราะอยู่ในการรู้เห็นของบุคคลทั่วไป แต่ข้อความที่เป็นการผิดศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียวัฒนธรรมนั้น คงจะต้องพิจารณาถึงระดับความรู้สึกของวิญญูชนทั่วๆ ไปว่าส่อไปในทางเป็นการทำลายศีลธรรมหรือวัฒนธรรมหรือไม่ นอกจากนี้ข้อความในการโฆษณาที่เป็นการแสดงถึงการขายบริการทางเพศหรือส่อไปในทางการขายบริการทางเพศ ก็เข้าข่ายต้องห้ามตามอนุมาตรานี้ด้วย

---

[6] สุษม ศุภนิตย์ . (2546). *คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 4 หน้า 150-160.

4) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน ขณะนี้ยังไม่ปรากฏข้อความโฆษณาที่มีลักษณะนี้

5) ข้อความอย่างอื่น ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ปัจจุบันได้มีกฎกระทรวงที่กำหนดข้อความที่เข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 รวม 3 ฉบับ คือ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526 ลงวันที่ 19 เมษายน 2526 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2528 ลงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2528 และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2534 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2534 ซึ่งกำหนดข้อความที่มีลักษณะต้องห้าม ได้แก่ ข้อความโฆษณาที่รวมอยู่กับข้อความถวายพระพร ข้อความโฆษณาที่ประกาศ จะจัดให้มีการแถม พก หรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชคให้ของแถม ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดทางสื่อต่างๆ ข้อความโฆษณาขายที่ดิน เป็นต้น

3. เมื่อปรากฏว่าข้อความที่โฆษณามีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ทำการโฆษณาปฏิบัติตามหรือในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยก็สามารถให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์แสดงความจริงได้หลังจากที่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีคำสั่งเกี่ยวกับโฆษณานั้นอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างแล้ว หากผู้ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งนั้น สามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายใน 10 วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

การที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องสามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้นั้น เป็นการให้มีการตรวจการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งทางปกครอง เหมาะสมตามควรแก่กรณีหรือไม่ อย่างไรก็ดีในการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจนี้เป็นการตรวจสอบโดยองค์กรฝ่ายบริหารด้วยกันเองโดยไม่มีการตรวจสอบโดยองค์กรภายนอก ดังเช่นระบบการตรวจสอบซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

3.1.6 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550[7] ได้กำหนดหลักการบริหารและการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้มีฐานะเป็นนิติบุคคลและมีคณะกรมการบริหารโรงเรียน เพื่อทำหน้าที่บริหารและจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีการกำกับติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับการศึกษาของรัฐ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้

[7] พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. หน้า 26-69.

ความหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชน ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550[8]

โรงเรียน หมายความว่า สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบที่มิใช่เป็นสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

โรงเรียนนอกระบบ หมายความว่า โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา

นักเรียน หมายความว่า ผู้รับการศึกษาในโรงเรียน

ผู้รับใบอนุญาต หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน

ผู้จัดการ หมายความว่า ผู้อำนวยการของโรงเรียนในระบบ

ผู้บริหาร หมายความว่า ผู้บริหารของโรงเรียนนอกระบบ

ครู หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียน

ผู้สอน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียนนอกระบบ

บุคลากรทางการศึกษา หมายความว่า ผู้สนับสนุนการศึกษาซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ให้บริการปฏิบัติงานเกี่ยวเนื่องกับการจัดกระบวนการเรียนการสอน การนิเทศ และการบริหารการศึกษาในโรงเรียน

ผู้อนุญาต หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมอบหมาย

คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ตราสารจัดตั้ง หมายความว่า ตราสารจัดตั้งนิติบุคคลของโรงเรียนในระบบ

กองทุน หมายความว่า กองทุนส่งเสริมโรงเรียนในระบบ

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ

รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

---

[8] พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. หน้า 29-30.

การจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา

1. การขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนนอกระบบ โดยมีวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องแนบรายละเอียดเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนนอกระบบมาพร้อมกับคำขอและอย่างน้อยต้องรายการดังต่อไปนี้

1) ชื่อ ประเภท และลักษณะของโรงเรียนนอกระบบ

2) ที่ตั้ง และแผนผังแสดงบริเวณและอาคารของโรงเรียนนอกระบบ

3) หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการศึกษา

4) หลักเกณฑ์การคิดค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่น รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการเพิ่มค่าธรรมเนียมดังกล่าว

5) รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตจะเปลี่ยนแปลงรายการข้างต้นไม่ได้ นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต

2. ให้ผู้อนุญาตพิจารณาคำขออนุญาตให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขออนุญาต

3. ให้ผู้รับใบอนุญาตจัดให้มีผู้บริหารคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการบริหารงานของโรงเรียนนอกระบบให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการ และรายละเอียดข้างต้น โดยผู้รับอนุญาตซึ่งมีคุณสมบัติ และลักษณะเป็นผู้บริหารเองก็ได้ และให้ส่งหลักฐานการแต่งตั้งหรือการเข้าเป็นผู้บริหาร ให้ผู้อนุญาตทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันแต่งตั้งหรือวันเข้าบริหาร คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้บริหาร ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. ให้โรงเรียนนอกระบบจัดให้มีครูหรือผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมกับหลักสูตรและมีจำนวนที่เหมาะสมกับนักเรียนตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

5. คณะกรรมการจะกำหนดให้โรงเรียนนอกระบบบางประเภทหรือบางขนาดที่ผู้บริหารจัดทำรายงานแสดงกิจการและงบประมาณของโรงเรียนนอกระบบเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

6. การเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่นในโรงเรียนนอกระบบต้องไม่มีลักษณะเป็นการแสวงหากำไรเกินควรเมื่อคำนึงถึงคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา และสิทธิประโยชน์ที่นักเรียนได้รับ

7. ในกรณีที่โรงเรียนนอกระบบประสงค์จะเลิกกิจการให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้อนุญาตทราบไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะเลิกกิจการและให้ใบอนุญาตนั้นสิ้นผลเมื่อถึงกำหนดเลิกกิจการ

เมื่อผู้อนุญาตตรวจพบว่าโรงเรียนนอกระบบแห่งใดหยุดดำเนินกิจการเกินเก้าสิบวันโดยไม่แจ้งเลิกกิจการตามวรรคหนึ่ง ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตโรงเรียนนอกระบบดังกล่าว

การเตรียมสถานที่และอาคาร

ผู้ประสงค์จะจัดตั้งโรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 หลักสูตรโรงเรียน ต้องมีการเตรียมอาคาร สถานที่ ตามที่กำหนดในระเบียบที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

1) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นหลัก

2) จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูสอนและสื่อ

3) จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

2. สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร

1) สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

2) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

3) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

4) ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอน อาจมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน และจะต้องเพิ่มสื่อและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

4. การจัดอาคารสถานที่และความปลอดภัย

1) ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกลักษณะ

2) มีห้องธุรการและหรือห้องพักครูแยกต่างหากจากห้องเรียน

3) จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตามสมควร

4) จัดให้มีน้ำดื่มน้ำใช้ที่สะอาด สุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

5) มีห้องส้วมแยกชาย-หญิง โดยอัตราส่วนจำนวนนักเรียน 35 คน ต่อ 1 ที่สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน 20 คน ขึ้นไปให้เพิ่มอีก 1 ที่

6) ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือให้เป็นกฎกระทรวง ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครอง พ.ศ. 2522 ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัย

5. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนและการใช้สื่อ

1) ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในอัตราส่วน 1 คน ต่อห้องเรียน 1 ห้อง

2) สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียนสามารถมองเห็นและเข้าใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย 1 เครื่องต่อนักเรียน 15 คน

6. คุณสมบัติของครูและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

1) ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้รับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

2) เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องและมีทักษะในการใช้สื่อ

7. ค่าธรรมเนียมการเรียน

1) การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน ให้เก็บได้อัตราดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

2) กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรสมัครเรียนให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

8. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1) ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียน

2) ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน

3) เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน

4) ข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์และหลักสูตรภาคเรียน

9. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินกิจการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีและจะต้องมายื่นขอต่อใบอนุญาตทุกๆ 3 ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

10. การคืนค่าธรรมเนียมการเรียน

1) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 100% ในกรณีไม่สามารถจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียนหรือนักเรียนไม่สามารถเรียนตามที่สมัครไว้เนื่องจากมีความจำเป็น โดยมีหลักฐานที่เชื่อถือได้มาแสดง

2) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 90% ในกรณีนักเรียนแจ้งความจำนงเป็นลายลักษณ์อักษร ขอยกเลิกการเรียนโดยแจ้งล่วงหน้าก่อนเปิดทำการสอนในรายวิชานั้นไม่น้อยกว่า 7 วัน

3) โรงเรียนต้องคืนค่าธรรมเนียมการเรียน 80% ในกรณีนักเรียนได้มาเรียนในครั้งแรกแล้วไม่ประสงค์จะเรียนต่อ โดยแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรหลังจากเรียนครั้งแรกไม่เกิน 3 วัน

4) โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนคืนตามอัตราในข้อ 1 2 และ 3 ให้กับนักเรียนทันทีที่ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียนว่าไม่ประสงค์จะเรียนต่อไปและขอรับเงินคืน

5) โรงเรียนต้องออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้จากนักเรียนตามความเป็นจริง

11. มาตรการในการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชา

1) จัดให้มีการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกระยะไม่เกิน 45.00 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือนี้ต้องติดตั้งในส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นไม่เกิน 1.50 เมตร ในที่มองเห็นสามารถอ่านคำแนะนำการใช้ได้และสามารถเข้าใช้สอยได้สะดวกและต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา

2) จัดให้มีการติดตั้งระบบไฟฟ้าส่องสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเพลิงไหม้และมีป้ายบอกชั้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้นด้วยอักษรที่สามารถมองเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร

3) จัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนให้หนีไฟที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง

4) จัดให้มีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายแสงไฟสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินและบริเวณหน้าประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟส่วนประตูทางออกจากบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยเนื่องจากให้ติดตั้งป้ายที่มีแสงสว่างข้อความ “ทางออกหนีไฟ” หรือ “FIRE EXIT” หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างแสดงว่าเป็นทางออกหนีไฟให้ชัดเจนละบริเวณทางหนีไฟจะต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง

5) จัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้น แสดงตำแหน่งห้องต่างๆ ทุกห้องตำแหน่งที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่างๆ ประตูหนีไฟของชั้นนั้น ติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจนและบริเวณที่พื้นชั้นล่างของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้สะดวก

6) อาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป ให้ติดตั้งบันไดหนีไฟที่ไม่ใช่บันไดในแนวดิ่ง เพิ่มจากบันไดหลักให้เหมาะสมกับพื้นที่อาคารแต่ละชั้น เพื่อให้สามารถลำเลียงบุคคลทั้งหมดในอาคารออกนอกอาคารภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่ถือเป็นการดัดแปลงอาคาร แต่ต้องยื่นแบบแปลนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบและบันไดหนีไฟต้องมีลักษณะดังนี้

ก. บันไดหนีไฟภายในอาคารต้องมีผนังโดยรอบที่ทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ หรือบันไดหนีไฟภายนอกอาคาร บันไดชั้นล่างสุดท้ายอยู่ห่างจากพื้นดินไม่เกิน 3.50 เมตร บันไดแต่ละช่วงสูงไม่เกินความสูงระหว่างชั้นของอาคาร มีความกว้างไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ลูกนอนกว้างไม่น้อยกว่า 22 เซนติเมตร และลูกตั้งสูงไม่เกิน 20 เซนติเมตร

ข. ช่องประตูสู่บันไดหนีไฟเป็นบางทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ พร้อมติดตั้งอุปกรณ์ชนิดที่บังคับให้บานประตูปิดได้เอง เพื่อป้องกันควันและเปลวไฟไม่ให้เข้าสู่บันไดหนีไฟและมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร สูงไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร สามารถเปิดได้สะดวกและไม่มีสิ่งกีดขวางทางหนีไฟ สามารถหนีไฟทางบันไดหนีไฟต่อเนื่องกันถึงระดับดินหรือออกสู่ภายนอกอาคารที่ระดับไม่ต่ำกว่าชั้นสองได้โดยสะดวกและปลอดภัย

การจัดทำเอกสารหลักสูตร

การจัดทำหลักสูตร ต้องมีรายละเอียดและรูปแบบดังนี้[9]

1. ให้ระบุชื่อโรงเรียนและสถานที่ตั้งของโรงเรียนให้ชัดเจน ไว้ส่วนบนของหลักสูตร

2. ระบุชื่อหลักสูตรไว้กลางหน้ากระดาษ

3. จัดรูปแบบของหลักสูตรตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1) ระยะเวลา หมายถึง ระยะเวลาของหลักสูตร ตั้งแต่เริ่มเรียนจนจบหลักสูตรไปประกอบอาชีพได้ ให้กำหนดไว้ว่าหลักสูตรกี่เดือน กี่ปี และตลอดหลักสูตรใช้เวลาไม่น้อยกว่ากี่ชั่วโมง (หากเป็นหลักสูตรดนตรีควรกำหนดระยะเวลาฝึกซ้อมด้วยตนเองด้วย)

2) จุดประสงค์ ควรกำหนดเป้าหมายที่จะให้ผู้เรียนได้รับจากการเรียนตามหลักสูตร ให้ระบุเป็นข้อๆ อย่างน้อย 3 ข้อ โดยให้เป็นเรื่อง

ก) ด้านความรู้ ความเข้าใจในวิชาชีพ

ข) ทักษะหรือความชำนาญในการประกอบวิชาชีพนั้น

ค) การสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

ง) เน้นถึงสภาพทั่วไปและตัวบุคคล เช่น การประกอบอาชีพได้

4. อัตราเวลาเรียน ให้ระบุเวลาเรียนให้ชัดเจน เช่น สอนสัปดาห์ละกี่วัน วันละกี่ชั่วโมง เรียนกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เปิดสอนกี่รอบ ตั้งแต่เวลาใด ผู้เรียนต้องเรียนจนจบหลักสูตรในเวลากี่ปี กี่เดือน และไม่น้อยกว่ากี่ชั่วโมงในแต่ละรอบ

5. วิชาที่สอน ระบุให้ชัดเจน เช่น เสริมสวย ตัดเย็บ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ

6. รายการสอน ให้กำหนดรายการเนื้อหาวิชาที่จะสอนเป็นข้อๆ ให้ครอบคลุมทั้งระบุด้วยว่าในหัวข้อแต่ละรายการสอน ใช้เวลากี่ชั่วโมง โดยคำนวณชั่วโมงให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา

7. การประเมินผล ให้ระบุว่าเวลาที่สอนมีการทดสอบ วัดผล หรือประเมินผลการเรียนด้วยวิธีการใดบ้าง เช่น ทดสอบภาคทฤษฎี ทดสอบภาคปฏิบัติหรือวิการอื่นๆ

8. เกณฑ์การตัดสินใจ ให้กำหนดวิธีการหรือหลักเกณฑ์ในการวัดผลหรือทดสอบความรู้ ความสามารถของผู้เรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบได้อย่างไร ให้กำหนดวัดส่วนระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เช่น ทดสอบทฤษฎี ร้อยละ 40 ทดสอบภาคปฏิบัติ ร้อยละ 60 เกณฑ์การตัดสิน ร้อยละ 80 หรือพิมพ์ดีดไม่น้อยกว่านาทีละ 25 คำ เป็นต้น

---

[9] กลุ่มงานการศึกษานอกระบบกลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 8.

9. เอกสารประกอบการเรียน ให้ระบุหนังสือ เอกสารประกอบการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า 3 เล่ม และระบุชื่อผู้แต่ง ชื่อสำนักพิมพ์ ปีที่พิมพ์ทุกเล่ม ตามหลักการเขียน

10. อุปกรณ์การสอน ให้ระบุการสอนตามลำดับรายการ และจำนวนหน่วยต่อคนด้วย

11. ลงชื่อเจ้าของโรงเรียน (ผู้รับใบอนุญาต) ผู้จัดการและครูใหญ่ให้เรียบร้อย

12. รูปแบบการจัดทำหลักสูตร

การเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้พัฒนา จัดทำข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนเอกชน ให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน เพื่อใช้ประกอบการวางแผนพัฒนาโรงเรียน แต่ยังมีโรงเรียนเอกชนจำนวนหนึ่งที่ขาดการติดต่อนานกว่า 1 ปีการศึกษา อาจเนื่องมาจากโรงเรียนได้หยุดกิจการไปแล้ว แต่มิได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงมีความจำเป็นต้องเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนเอกชนที่ขาดการติดต่อ เมื่อพบว่าไม่มีสภาพเป็นโรงเรียนแล้ว เพื่อให้ข้อมูลเป็นปัจจุบัน ตรงตามสภาพของโรงเรียนที่มีอยู่จริงมากที่สุด ได้กำหนดแนวพิจารณา การดำเนินการเพิกถอน ใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน ดังนี้[10]

1. มีหนังสือลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาตโรงเรียน แจ้งให้มาพบเจ้าหน้าที่ภายใน 20 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือ

2. หากจดหมายถูกไปรษณีย์ส่งกลับ ให้ขอที่อยู่ทะเบียนราษฎร์ของผู้รับใบอนุญาตโรงเรียน

3. พ้นกำหนดเวลาตามข้อ 1 ให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบสถานที่ โดยให้ถ่ายรูปและหรือสอบถามบุคคลข้างเคียง

4. สรุปข้อเท็จจริง เสนอความคิดเห็นต่อผู้อนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน และมีหนังสือลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาตที่อยู่ ข้อ 2 แจ้งข้อบกพร่องตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 พร้อมดำเนินการเรื่องหลักฐานการศึกษาสำหรับโรงเรียนในระบบโดยแจ้งความหรือลงบันทึกประจำวัน

5. พ้นกำหนดเวลา 15 วัน ผู้อนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาตตามแบบ ร. 18 พร้อมแจ้งคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบตามที่อยู่ข้อ 2

---

[10] กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 21.

การขอใช้ตราโรงเรียน

1. หลักการ

เมื่อโรงเรียนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเรียบร้อยแล้ว และมีความประสงค์จะใช้ตราโรงเรียน โรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเรื่องการใช้ตราของโรงเรียนเอกชน (ตั้งแต่ พฤศจิกายน 2522) ไว้ดังนี้[11]

1) เป็นแบบตรารูปกลม 2 วง ซ้อนกัน วงนอกเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 4.5 เซนติเมตร วงในเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 3.5 เซนติเมตร ภายในวงกลมมีสัญลักษณ์ของโรงเรียนตามแบบที่โรงเรียนกำหนดระหว่างเส้นรอบวงของวงทั้งสองด้านบนให้เขียนชื่อเต็มของโรงเรียน ด้านล่างให้เขียนชื่ออำเภอและจังหวัดที่โรงเรียนนั้นตั้งอยู่

2) ภายในดวงตราให้มีลายโหร่ง ไม่ใช่รูปเสมาธรรมจักร

3) ไม่ให้เลียนแบบหรือออกแบบพระปรมาภิไธย หรือเครื่องหมายของราชวงศ์ หรือซ้ำกับเครื่องหมายอื่นของทางราชการเว้นแต่จะได้รับอนุญาต

4) ไม่มีภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตรา เว้นแต่โรงเรียนราษฎร์ใดที่เคยใช้ภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตราก่อนหรือโรงเรียนราษฎร์ที่ได้รับพระราชทานบรมราชานุญาตให้ใช้ตราประจำโรงเรียน

5) รูปลักษณะของดวงตราต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติการแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การใช้ตราของโรงเรียนราษฎร์ ข้อ 4 จาก “ไม่ให้มีภาษาต่างประเทศ” เป็น “ไม่ให้มีภาษาต่างประเทศ ยกเว้นโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามจะใช้ภาษาอาหรับกำกับด้วยก็ได้”

3. ขั้นตอนการดำเนินการ

โรงเรียนยื่นคำร้องขอเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน และหรือค่าธรรมเนียมอื่น (ร.11) ขอใช้ตราโรงเรียนที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยประทับตราตัวอย่างลงในคำร้องพร้อมแบบตราจริง 1 ชุด

---

[11] กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 26.

3.1.7 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545

สำหรับโรงเรียนกวดวิชานับว่าจัดอยู่ในประเภทหนึ่งของโรงเรียนเอกชน ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติที่ออกมาเพื่อปรับปรุงระบบการศึกษาของเอกชนให้มีความทันสมัยและได้มาตรฐานของการจัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญา โดยแต่เดิมได้มีพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และมาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2545 ได้มีการวางระเบียบกระทรวงศึกษาจัดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาขึ้น และสืบเนื่องมาจากการที่โรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชาเกิดขึ้นอย่างมากมายหลายรูปแบบและเกิดปัญหามากมายในขณะนั้นจึงทำให้ต้องมีระเบียบว่าด้วยเรื่องมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาเพื่อเข้ามาเสริมบทบัญญัติในทางปฏิบัติโดยการออกระเบียบขึ้นในปี พ.ศ. 2545 ชื่อว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545” ดังมีสาระสำคัญที่จะกล่าวต่อไปนี้

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ เห็นสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2544 ให้เหมาะสมและเอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียนและสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 มาตรา 17 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545”

ข้อ 2. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2544 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้ “โรงเรียน” หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชา บางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับมัธยมศึกษา “สื่อ” หมายความว่า เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน เช่น เครื่องวีดีทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพ และเสียงจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้ “เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน” หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษาหรือครูผู้ช่วย ซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียนและรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อและสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ 5. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

5.1 จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน

5.2 จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ

5.3 จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

ข้อ 6. สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร

6.1 สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสม พอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดภัยอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

6.2 ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคาร จากผู้มีสิทธิในการให้เช่า มีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่า เพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่ศาสนสมบัติกลางที่ธรณีสงฆ์ หรือที่องค์การของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

6.3 อาคารต้องเป็นเอกเทศ หรืออาคารร่วมต้องแยกเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจการอื่น และเป็นอาคารที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะใช้จัดการเรียนการสอน

6.4 ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร

ข้อ 7. ห้องเรียน

7.1 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 45 คน

7.2 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

7.3 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

7.4 ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอนอาจมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน และจะต้องเพิ่มสื่อ และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

ข้อ 8. การจัดอาคารสถานที่และความปลอดภัย

8.1 ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกสุขลักษณะ

8.2 มีห้องธุรการและหรือห้องพักครูแยกต่างหากจากห้องเรียน

8.3 จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตามสมควร

8.4 จัดให้มีน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาดถูกสุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

8.5 มีห้องส้วมแยกชาย-หญิง โดยถืออัตราส่วนจำนวนนักเรียน 35 คน ต่อ 1 ที่ สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน 20 คนขึ้นไปให้เพิ่มอีก 1 ที่

8.6 ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือให้เป็นไปตามกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัย

ข้อ 9. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน และการใช้สื่อ

9.1 ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลา ที่มีการจัดการเรียนการสอนในอัตราส่วน 1 คน ต่อนักเรียน 1 ห้อง

9.2 สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียน สามารถมองเห็นและเข้าใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย 1 เครื่องต่อนักเรียน 15 คน

ข้อ 10. คุณสมบัติของครู และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

10.1 ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนด ความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาต ให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

10.2 เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีทักษะในการใช้สื่อ

ข้อ 11 ค่าธรรมเนียมการเรียน

11.1 การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยให้เก็บได้ในอัตรา ดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอน ให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

11.2 กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ 12. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

12.1 ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียน

12.2 ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน

12.3 เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน

12.4 ข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์ และหลักสูตรการเรียน

ข้อ 13. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินกิจการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปี และจะต้องมายื่นขอต่อใบอนุญาตทุกๆ 3 ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ 14. ให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้

3.1.8 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาที่มีปัญหาที่สลับซับซ้อนมากขึ้น ด้วยเกิดการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาจำนวนมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีการปรับเปลี่ยนระเบียบว่าด้วยมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาสามารถเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันได้ จึงมีการออกระเบียบฉบับนี้ขึ้น ดังมีสาระสำคัญต่อไปนี้

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการเห็นสมควรแก้ไขระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนด มาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกความในข้อ 4 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้

“โรงเรียน” หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

“สื่อ” หมายความว่า เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน เช่น เครื่องวิดิทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพและเสียง จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้

“เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน” หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษา หรือครูผู้ช่วยซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียน และรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อและสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ 4. ให้ยกเลิกความใน ข้อ 6.4 ของ ข้อ 6 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 6. อาคารและสถานที่ตั้งของโรงเรียน ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

6.4 ต้องเป็นอาคารที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ให้วิศวกรที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ยกเว้นอาคารศูนย์การค้าตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร”

ข้อ 5. ให้ยกเลิกความในข้อ 13 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 13. โรงเรียนที่ได้รับอนุญาตจัดตั้งอยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้เว้นแต่มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใด ให้เป็นไปตามที่ระเบียบกำหนดให้โรงเรียนส่งรายงานแสดงกิจการของโรงเรียนทุกปี หากขาดส่ง 3 ปี ติดต่อกันให้พิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย”

ข้อ 6. ให้ยกเลิกความในข้อ 14 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 14 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้”

จากที่ได้กล่าวมานั้น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการที่ได้กำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชานั้นมีอยู่ด้วยกันสองฉบับ อันได้แก่ ระเบียบ พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ซึ่งผู้ที่จะดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาจะต้องให้ความสนใจและปฏิบัติตามระเบียบทั้งสองดังกล่าวอย่างเคร่งครัด

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามกฎหมายต่างประเทศ

สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีความเจริญในหลายด้าน แม้แต่ระบบการศึกษาของไต้หวันนี้ก็มีความเจริญและมีวัฒนาการที่ดี อันควรนำมาใช้ปรับปรุงระบบการศึกษาไทยในบางประการ โดยเฉพาะในเรื่องการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นการศึกษานอกระบบซึ่งเรียกว่า โรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้กฎหมายที่มีความสำคัญนั้นก็คือ กฎหมายโรงเรียนเอกชนซึ่งจะได้กล่าวสาระสำคัญต่างๆ ในลำดับต่อไป

3.2.1 สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศหนึ่งที่มีความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์และมีอารยธรรมของโลกตะวันออกที่มีอาณาเขตที่กว้างใหญ่ มีความเจริญประเทศหนึ่งของเอเชีย การศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ก็เช่นเดียวกัน ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีอักษรหรือมีภาษาของชาติตนเป็นเอกลักษณ์ที่มีความสำคัญ การศึกษาของประเทศไต้หวันก็คัดเฉพาะคนเก่งเข้าไปทำงานรับราชการ การสอบเพื่อเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ดีต้องอาศัยความรู้อย่างมาก พ่อแม่ผู้ปกครองในไต้หวันก็มักจะส่งบุตรหลานของตนให้เหล่าเรียนพิเศษเช่นกัน บางรายถึงขั้นจ้างอาจารย์มาสอนที่บ้านของตนเพื่อเป็นการทบทวนสิ่งที่ตนศึกษาไป ดังจะเห็นในช่วงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ไต้หวันที่มีการสอบ จองวน ที่คัดคนเก่งเข้ามาเพื่อรับตำแหน่งหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือฮ่องเต้

3.2.2.1 ระบบการศึกษา

ปัจจุบันสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีประชากรมากกว่าล้านคน อีกทั้งยังมีชนกลุ่มน้อยอีกจำนวนมาก ดังนั้นรัฐบาลประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) จึงให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการพัฒนาด้านการศึกษาของประเทศ ระบบการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) วางแผนโดยรัฐบาลกลาง โดยมีกระทรวงศึกษาธิการ ไต้หวันเป็นหน่วยงาน หลักที่สำคัญที่สุดในการควบคุมดูแลระบบการศึกษา รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องของการบัญญัติ กฎหมาย กำหนดนโยบายและแผนงานด้านการศึกษา ดูแลและวางแผนการพัฒนาระบบการศึกษา ไต้หวันปรับเปลี่ยนนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษา ให้เป็นแนวทางเดียว กันทั้งประเทศ การศึกษาภาคบังคับคือการศึกษาในระดับประถมศึกษา 6 ปี และมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี รวมเป็น 9 ปี รัฐบาลไต้หวันให้ความสำคัญต่อการรับชาวต่างชาติเข้ามาศึกษาในไต้หวันอย่างมาก ถือเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไต้หวันและประเทศอื่นๆ ปัจจุบันมีนัก เรียนจากประเทศไทยที่

กำลังศึกษาอยู่ในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ประมาณร้อยคน ระบบการศึกษา ประเทศไต้หวัน แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่[12]

1. การศึกษาขั้นพื้นฐาน:

การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง การศึกษาในระดับประถมศึกษา (6 ปี) ระดับมัธยมต้น และมัธยมปลาย (6 ปี) เนื่องจากการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ ดังนั้น โรงเรียนประถมโดยทั่วไปจะเป็นโรงเรียนของรัฐโดยจัดให้นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียน ใกล้บ้าน รัฐบาลสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) พยายามที่จะพัฒนาให้ประชาชนทั่วประเทศได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ในขณะเดียวกันก็พยายามที่จะสร้างศูนย์กลางการศึกษาในเขตพื้นที่ ชนบทการศึกษาระดับมัธยมต้นของไต้หวันมีระยะเวลา 3 ปี โรงเรียนมัธยมต้นในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งโดยรัฐบาล เนื่องจากยังเป็นการศึกษาภาคบังคับ หลังจากจบการศึกษาระดับประถมศึกษาแล้ว นักเรียนต้องสอบเข้าเพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมต้น โดยโรงเรียนที่จะศึกษาต่อจะกำหนดจากที่อยู่และความต้องการโดยส่วนตัวของนักเรียนเอง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในไต้หวันแบ่งออกเป็นมัธยมปลายทั่วไป มัธยมปลายด้านวิชาชีพและอาชีวศึกษา โดยการศึกษาระดับมัธยมปลายของไต้หวันใช้เวลา 3 ปี และเป็นระดับการศึกษาที่ไม่บังคับ ดังนั้นนักเรียนจะต้องรับผิดชอบค่าเล่าเรียนเอง โรงเรียนมัธยมปลายในไต้หวันส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนของรัฐ แต่ก็มีบางส่วนที่เป็นโรงเรียนเอกชน ทั้งนี้การเข้าเรียนในระดับมัธยมปลายในไต้หวันจำเป็นต้องสอบเข้า โดยดูจากระดับ คะแนนที่สอบได้

2. การศึกษาด้านวิชาชีพ

การศึกษาด้านวิชาชีพ หมายถึง โรงเรียนด้านวิชาชีพ รวมถึงหลักสูตรอบรมวิชาชีพระยะสั้น ปัจจุบันสถานการณ์การเติบโตของการศึกษาด้านอาชีพมีการเปลี่ยนแปลงคือ การศึกษาด้านเศรษฐกิจการคลัง พลศึกษา ศิลปกรรม มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ส่วนการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์มีแนวโน้มลดลง

3. การศึกษาระดับอุดมศึกษา:

การศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง การศึกษาระดับอนุปริญญา ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท รวมถึงการศึกษาระดับปริญญาเอก การศึกษาระดับอุดมศึกษาของไต้หวันมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ภายหลังปี 1981 เป็นต้นมา ไต้หวันได้เริ่มจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามแบบสากลทั่วไป ที่ชัดเจน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกปัจจุบัน

---

[12] Elite Study In Taiwan Program Office. *ระบบการศึกษาไต้หวัน.* สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2556 จาก http://www.esit.org.tw/Taiwan_higher_education.php?&lang=tail

มหาวิทยาลัยในไต้หวันมีจำนวนมากโดย 2 ใน 3 เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ และ 1 ใน 3 เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน การเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) จำเป็นต้องผ่านการ สอบเข้าศึกษา โดยดูจากระดับคะแนนในการสอบ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ส่วนใหญ่จะ เป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ

4. การศึกษาผู้ใหญ่

การศึกษาผู้ใหญ่ หมายถึง การศึกษาประเภทต่างๆ ที่จัดขึ้นสำหรับผู้ใหญ่และผู้ไม่รู้หนังสือหรือ การศึกษาอื่นที่มีรูปแบบใกล้เคียงกัน การศึกษาผู้ใหญ่ในระดับสูงพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1999 มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับการศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 871 แห่ง และยังมีอีก 800 กว่าแห่งที่เปิดการศึกษาทางไปรษณีย์ และการศึกษาภาคค่ำ

3.2.2.2 กฎหมายเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา

สำหรับประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงจะเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐโดยส่วนมาก แต่ก็ไม่ได้ปิดโอกาสที่เอกชนจะจัดให้มีการเรียนการสอน หรือมีการจัดตั้งสถาบันทางการศึกษาหรือโรงเรียนเอกชนประเภทต่างๆ ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าในบางรัฐของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ที่อาจมีการแข่งขันทางการศึกษาอย่างมากเพื่อให้ได้รับชัยชนะจากการเข้าสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัยก็จะมีการจัดตั้งโรงเรียนสอนของเอกชนอย่างมากมาย เพื่อให้การจัดระบบการศึกษาของรัฐในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มีประสิทธิภาพและสามารถควบคุมการจัดตั้งได้จึงมีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนมาใช้บังคับสองฉบับด้วยกันคือ Private School Law 2007 และ Private School Law Enforcement Rules 2007 ดังมีสาระสำคัญดังจะได้กล่าวเป็นลำดับดังต่อไปนี้

กฎหมายฉบับนี้ถูกนำมาใช้เป็นกรณีพิเศษ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่แข็งแรงยั่งยืนของโรงเรียนเอกชนทำให้โรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมชนบท และเพิ่มพูนระดับความเป็นตัวของตัวเอง ด้วยเหตุนั้นก็เป็นการให้กำลังใจให้มีการบริจาคเพื่อการก่อตั้งโรงเรียนเอกชนและเพิ่มโอกาสในการศึกษาแก่พลเมืองเรื่องราวที่มิได้อยู่ในกฎหมายนี้จะใช้กฎหมายและข้อกำหนดอื่นๆ[13]

จากบทบัญญัติในมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติว่าด้วย โรงเรียนเอกชน ฉบับนี้ของประเทศไต้หวันจะเห็นได้ชัดว่าการจัดโรงเรียนการศึกษาเอกชนนั้น ก็เพื่อในการศึกษาของประเทศมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะทางด้านชนบทที่ต้องการให้มีการศึกษาอย่างทัดเทียมกันคนในเมืองและ

---

[13] Article 1 This Law is specifically adopted to promote the robust development of private schools, make them more part of the local community, and raise their level of autonomy, thereby encouraging private donations for the establishment of private schools and increasing educational opportunities for citizens.

Matters not addressed by this Law shall be governed by other applicable laws and regulations.

มอบรางวัลเป็นขวัญกำลังที่มีผู้สร้างโรงเรียนเอกชนนั้นเพื่อประโยชน์แก่คนในสังคม และการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนก็สามารถทำได้อย่างเสรีภายใต้กฎเกณฑ์ของกฎหมายที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวดจากผู้มีอำนาจทางการศึกษาและมีขอบเขตในการควบคุมการจัดบริการทางการศึกษาของเอกชนทุกระดับ[14] ที่ยกเว้นไว้เพียงแต่องค์กรทหารและตำรวจเท่านั้นที่จะจัดตั้งโรงเรียนเอกชนไม่ได้เพราะจำกัดไว้เฉพาะรัฐเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อความมั่นคงของประเทศและป้องกันการคอรับชั่น

1. บทนิยามที่สำคัญที่สำคัญที่ควรรู้

มาตรา 4 “ผู้มีอำนาจทางการศึกษา” ซึ่งใช้ในกฎหมายนี้ จะหมายถึงกระทรวงศึกษาธิการสำหรับโรงเรียนเอกชน ในระดับอุดมศึกษาชั้นสูงหรือสูงกว่านั้น สำหรับโรงเรียนเอกชนอื่นๆ จะอ้างถึงรัฐบาลท้องถิ่นของเทศบาลพิเศษ มณฑล หรือเมืองในระดับมณฑล ที่ซึ่งโรงเรียนตั้งอยู่ อย่างไรก็ดีที่ซึ่งโรงเรียนชั้นอุดมศึกษาตั้งอยู่ในเทศบาลพิเศษ ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะเป็นรัฐบาลของเทศบาลพิเศษ

และเพื่อให้เกิดความชัดเจนจึงมีการออกกฎกระทรวงหรือระเบียบบังคับโรงเรียนเอกชน เกี่ยวกับคำว่า “โรงเรียนสำหรับทุกระดับชั้น” ไว้ดังนี้

มาตรา 2 ข้อกำหนดที่ว่า “โรงเรียนสำหรับทุกระดับชั้น” ที่ใช้ในกฎหมายมาตรา 2 นี้ อ้างถึงมหาวิทยาลัย วิทยาลัย ชั้นอุดมศึกษาชั้นสูง ชั้นอุดมศึกษาชั้นกลาง และโรงเรียนประถม ซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจในด้านการศึกษา

ข้อกำหนดที่ว่า “โรงเรียนของคนทุกชนิด” ที่ใช้ในกฎหมายมาตรา 2นี้ อ้างถึงโรงเรียนซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจในด้านการศึกษา และสามารถแยกแยะตามการใช้กับกฎเกณฑ์และข้อบังคับทางการศึกษานั้นๆ[15]

2. หลักเกณฑ์สำคัญในการจัดตั้ง

ในการจัดตั้งโรงเรียนเอกชน ในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นั้น มีหลักเกณฑ์สำคัญในกรณีผู้ที่จะใช้สิทธิในการจัดตั้งของโรงเรียนเอกชนดังต่อไปนี้

---

[14] Article 2 Private individuals may apply to establish private schools of all levels and all kinds with the exception of military and police academies.

[15] Article 2 (private School Law Enforcement Rules) The term "schools of all levels" as used in Article 2 of the Law refers to universities, junior colleges, senior high schools, junior high schools, and elementary schools that have been duly accredited by the competent educational authority.

The term "schools of all kinds" as used in Article 2 of the Law refers to schools that have been accredited by the competent educational authority, and that can be categorized pursuant to applicable education rules and regulations.

มาตรา 5 สำหรับจุดประสงค์ของการพิจารณาโดยรอบคอบเกี่ยวกับการจัดเตรียมตั้งโรงเรียน การหยุดการดำเนินการชั่วคราว ความเหลวไหล การหาที่ตั้งใหม่ การช่วยเหลือทางการเงินหลักๆ ตำแหน่งว่างใน Board ของคณะกรรมการ หรือสถานการณ์หลักๆ อื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับโรงเรียนเอกชน ผู้ที่อำนาจทางการศึกษาอาจจะตั้งสภาโรงเรียนเอกชนผู้มีอำนาจทางการศึกษาอาจจะตั้งสภาโรงเรียนเอกชน โดยการจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา ตัวแทนโรงเรียนเอกชน สมาชิกของสังคม และผู้แทนของตัวแทนรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะให้ข้อคิดเห็นต่างๆ ข้อกำหนดในการจ้างสมาชิกในการให้คำปรึกษาตลอดจนการเรียกประชุมจะถูกแนะนำและกำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ[16]

จากมาตรา 5 ดังกล่าวในการตั้งโรงเรียนเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการจัดบริการเกี่ยวกับการศึกษาในด้านใดๆ ก็ตามจะต้องได้รับการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจากกระทรวงศึกษาธิการและการผู้มีอำนาจทางการศึกษาไม่เพียงแต่เฉพาะการเปิดเท่านั้นแม้แต่การปิด การย้ายถิ่นที่ตั้งใหม่ก็จะต้องอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น มากไปกว่านั้นการดำเนินการใดๆ ก็ตามของโรงเรียนเอกชนทุกระดับชั้น ทุกประเภทรวมจนถึงวิชาชีพก็อยู่ในความดูแลของกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น[17]หากเป็นการจัดการเรียนการสอนทุกชนิด ต้องขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น[18]

---

[16] Article 5 For the purpose of deliberations regarding preparations for establishment, suspension of operations, dissolution, relocation, major financial assistance, vacancies on the board of directors, or other major circumstances involving private schools, the competent educational authority may establish a private schools council by hiring academic experts, private school representatives, members of society, and representatives of the relevant government agencies, who will offer their opinions. Regulations governing the hiring members of the consultative commission and the convening of meetings shall be prescribed by the Ministry of Education.

[17] Article 8 Standards for the establishment of private schools of all types and all levels shall be prescribed by the Ministry of Education.

[18] Article 9 Private universities/colleges and religious corporations shall, on the purpose of cultivating clergymen and religious talents and conferring religious degrees thereafter, apply to the Ministry of Education in accordance with the related regulations. A college of religion may be established upon approval by the Ministry of Education. Private schools shall not force any student to participate in any religious ceremonies or rituals; however, the college of religion is exempt from this. The establishment and incorporation of the religious corporations mentioned in Paragraph 1 shall conform to the provisions of the related laws.

ซึ่งกฎหมายยังได้กำหนดให้มีรายละเอียดในการขอจัดตั้งโรงเรียนเอกชนนอกระบบประเทศต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา 10 การตั้งโรงเรียนเอกชน ผู้ก่อตั้งจะต้องยื่นเรื่องการขอตั้งโรงเรียนให้เป็นไปตามมาตรฐาน การตั้งโรงเรียนในประเภทที่ระบุไว้และตามระดับของโรงเรียน พร้อมด้วยข้อมูลในการจัดตั้งส่งไปยังผู้มีอำนาจทางการศึกษา เพื่อตรวจสอบและอนุมัติ

เพื่อส่งเสริมให้กำลังใจในการบริจาคให้แก่โรงเรียนองค์กรเดียวกันนั้น ในเวลาเดียวกันจะเริ่มงานประกาศให้ทราบถึงระดับและแบบต่างๆ ของโรงเรียน การเตรียมแผนการเหล่านี้จะเป็นไปตามมาตรฐานในการก่อตั้งโรงเรียนในระดับและประเภทต่างๆ กัน[19]

มาตรา 11 การขอตั้งโรงเรียน จะต้องระบุโดยชัดเจนในข้อมูลต่อไปนี้

1. จุดประสงค์ในการขอตั้งโรงเรียน
2. ชื่อของโรงเรียน
3. ที่ตั้งและที่ดินของโรงเรียน พร้อมกับข้อมูลที่เกี่ยวเนื่องอื่นๆ
4. วิทยาลัย สถาบันการศึกษาระดับปริญญาโท แผนกต่างๆ แผนกของวิทยาลัย ระดับกลาง ชั้นต่างๆ และระดับ
5. แหล่งเงินทุนบริจาค ชื่อผู้รับผลประโยชน์ผู้บริจาค มูลค่าทรัพย์สินที่รับบริจาคทั้งหมด พร้อมเอกสารที่เกี่ยวเนื่องอื่นๆ
6. ประมาณการความต้องการเงินทุนในการดำเนินการ และ
7. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องของผู้ขอตั้งโรงเรียน

ณ เวลาที่ผู้ยื่นขอตั้งโรงเรียน เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดหาที่ดินสำหรับโรงเรียน ได้รับมาจากการบริจาค หรือจากการเช่าที่ดินสาธารณะ หรือที่ดินของบริษัทสาธารณะ โรงเรียนที่ยื่นขอตั้งอาจจะก่อสร้างโครงสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกของวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามแผนการประจำปี สำหรับวิทยาลัย สถาบัน ปริญญาโท แผนกต่างๆ แผนก

---

[19] Article 10 To establish a private school, the founder shall submit a school establishment proposal in accordance with the establishment standards for that specific type and level of school, along with the articles of incorporation, to the competent educational authority for examination and approval. To encourage private donation to the schools, the same corporate body shall at the same time launch private schools of different levels and categories, whose preparation plans shall comply with the standards for setting up schools of different levels and categories.

ของวิทยาลัยระดับกลาง ชั้นเรียนต่างๆ และระดับของโรงเรียน ที่ตั้งใจจะก่อตั้ง ความต้องการเงินทุนของโรงเรียนอาจจะคำนวณเป็นรายปี[20]

จะเห็นได้จากบทบัญญัตินี้ การศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) โดยเฉพาะการศึกษาของเอกชนจะไม่ได้รับการอุดหนุนทุนทางการเงินหรืองบประมาณจากทางภาครัฐ แต่โรงเรียนเอกชนจะได้รับเงินทุนจากการบริจาคเพื่อให้มีการบริจาคเงินเพื่อส่งเสริมให้เกิดการบริจาคเงินแก่โรงเรียนเอกชน รัฐจึงต้องการให้มีการยกย่องแก่ผู้ให้บริจาคเช่นนั้นที่เรียกว่า “Executive Yuan”[21]

---

[20] Article 11 The school establishment proposal shall clearly state the following information:

1. purpose of founding;
2. name of the school;
3. location and land area of the school, and other relevant information;
4. colleges, graduate institutes, departments, junior college departments, classes, and levels;
5. source of the endowment fund, name of the benefactor, the total value of assets donated, and relevant evidentiary documentation;
6. estimate of school operating fund requirements; and
7. relevant information about the founder.

At the time of application to establish a school, relevant evidentiary documentation shall be obtained regarding the acquisition of land for the site of the school through donation or leasing of public land or land from a public enterprise. Schools may, according to a phased annualized plan, build/install such structures and facilities as are needed for the colleges, graduate institutes, departments, junior college departments, classes, and levels the school intends to establish. School funding requirements may be calculated on an annualized basis.

[21] Article 48 In formulating annual education budgets, the various levels of government shall provide subsidies to private schools as necessary for the sound development of schools. Where schools are especially well run or show outstanding achievements, reward incentives shall be provided.

The scope and amount of government subsidies to private schools shall depend on the soundness of the school and its board of directors system, on the diligence with which the school is operated, and other such factors. Regulations governing the provision of reward incentives to private schools shall be prescribed by the Executive Yuan.

3. การดูแลและควบคุมโรงเรียนแก่เอกชน

หมวดที่ 2 กรรมการและ Boards ของกรรมการ

มาตรา 14 โรงเรียนเอกชนใดๆ จะตั้ง Board of Directors ระหว่าง 7 และ 21 คน องค์ประชุมของกรรมการจะระบุไว้ชัดเจนใน Board of Directors ในข้อมูลขององค์กร กรรมการของ Board อาจจะจ้างที่ปรึกษา 1-3 คน เพื่อร่วมประชุมและช่วยจัดบริการปรึกษา Board of Directors อาจจะจ้างเจ้าหน้าที่บริหารจัดการ 1 คู่ ซึ่งจะพิจารณาจำนวนภายในกรอบจำนวนที่แนะนำของเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน ชื่อ และจำนวนที่แนะนำสำหรับพนักงานบริหารจัดการจะถูกระบุอยู่ในรายละเอียดใน Board of Directors ขององค์กร[22]

มาตรา 15 จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกรรมการต้องมีประสบการณ์ในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการศึกษามาก่อนและมีประสบการณ์ในการสอนที่สถาบันในระดับเดียวกันหรือสูงกว่า มาตรฐานของการยอมรับโดยผู้มีอำนาจทางการศึกษา อาจจะมีคนต่างชาติก็ได้แต่ต้องไม่มากกว่าหนึ่งในสามของตำแหน่งกรรมการและเป็นประธานไม่ได้[23]

จากบทบัญญัติทั้งสองที่ได้กล่าวนั้น ได้ใช้สำหรับโรงเรียนเอกชนทุกประเภทจึงรวมถึงโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาด้วย กล่าวคือ มาตรา 14-15 ให้มีองค์กรอันเป็นกรรมการองค์การการศึกษาเอกชนเพื่อเข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารจัดการ หรือกำหนดทิศทางนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนซึ่งหากเทียบกับประเทศไทยนั้น ก็คือคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยนั้นเอง ซึ่งได้กำหนดคุณสมบัติสำหรับผู้ที่จะเข้ามาเป็นกรรมการบริหารโรงเรียนเอกชนไว้ดังนี้

---

[22] Article 14 Private schools shall establish a board of directors with between 7 and 21 directors. The quorum of directors shall be clearly stated in the board of directors' Articles of Incorporation. The board of directors may employ 1 to 3 consultants to attend meetings of the board and provide consulting services. The board of directors may hire a couple of administrative staff, which shall be subsumed within the prescribed number of school personnel; the title and the prescribed number for the administrative staff shall be prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation.

[23] Article 15 A minimum of one-third of directors must have previous research experience in education or have considerable experience teaching at the same or higher academic level; the standard for recognition shall be prescribed by each competent educational authority. Foreigners may hold no more than one-third of directors' positions, and may not serve as a chairman.

1. ลูกจ้างปัจจุบันของผู้มีอำนาจทางการศึกษา หรือข้าราชการซึ่งมีหน้าที่ให้คำแนะนำต่อโรงเรียนที่ระบุไว้ และจะทำหน้าที่พร้อมกันในการเป็นกรรมการของโรงเรียน (Board of Directors) ไม่ได้

2. สมาชิกที่ทำงานเต็มเวลาของโรงเรียนเอกชน ตามมาตราที่ 15 วรรค 1 อาจจะทำงานพร้อมกันในฐานะกรรมการของโรงเรียนเอกชนได้ที่ซึ่งพวกเขาสอนอยู่ หรือเป็นกรรมการของโรงเรียนอื่น แต่จะทำงานพร้อมกันในฐานะประธานกรรมการของ Board ไม่ได้ พนักงานบริหารจัดการและนักเรียนของโรงเรียนเอกชนจะไม่ทำงานในฐานะกรรมการโรงเรียน

3. กรรมการท่านใด ซึ่งทำการสมรสกัน หรือที่เกี่ยวเนื่องระหว่างกันในทายาทลำดับที่ 3 ทั้งโดยสายโหลิตและโดยการสมรส จะมีอยู่ในคณะกรรมการ Board ได้ไม่เกินหนึ่งในสามของสมาชิกภาพของ Board of Directors.

4. หากเกิดเหตุการณ์ดังต่อไปนี้ บุคคลเหล่านั้นย่อมไม่มีอำนาจในการเป็นกรรมการในการประชุมได้

4.1 ได้รับการตัดสินขั้นสุดท้ายที่ไม่สามารถอุทธรณ์ได้สำหรับการก่อการจลาจลหรือการกบฏ หรือขึ้นอยู่กับการประกันตัวในการถูกจับกุมคดีเดิมๆ เช่น การกระทำผิดกฎหมายแต่คดียังไม่เสร็จสิ้น

4.2 ได้รับการตัดสินขั้นสุดท้ายที่ไม่สามารถอุทธรณ์ได้สำหรับการฉ้อราษฎร์บังหลวง (Corruption) หรือการผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ทำงาน หรือขึ้นอยู่กับการประกันตัวในการถูกจับกุมสำหรับการทำผิดกฎหมาย แต่คดียังไม่แล้วเสร็จ

4.3 ได้รับการตัดสินลงโทษจำคุกเมื่อเร็วๆ นี้มากกว่า 1 ปี และเวลาล่วงเลยมายังไม่เกิน 3 ปี ตั้งแต่ถูกตัดสินจำคุก

4.4 ได้รับมาซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐาน เขา/เธอจะต้องรักษาไว้

4.5 ถูกไล่ออกหรือถูกให้หยุดทำงานชั่วคราวในตำแหน่งบริการทางการ และการไล่ออกหรือหยุดทำลายยังมีผลบังคับอยู่

4.6 ได้ถูกเลิกจ้างเป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรา 25 ย่อหน้า 1 ย่อหน้าย่อย 3 จากตำแหน่งประธานกรรมการ Board หรือกรรมการ

4.7 ถูกประกาศว่าเป็นคนล้มละลาย และสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลเหล่านั้น ยังไม่ได้รับการดูแล หรือ

4.8 ไม่มีความสามารถตามกฎหมายหรือหย่อนความสามารถ

4. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

มาตรา 22 อำนาจหน้าที่ของ Board of Directors สามารถสรุปสาระได้ต่อไปนี้

1. จ้างและไล่ออกกรรมการเลือกตั้งและโยกย้ายประธานกรรมการ
2. จ้างและเลิกจ้างครูใหญ่ (ประธานครู)
3. พิจารณาและอนุมัติรายงานกิจการของโรงเรียนเสนอเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนและกฎเกณฑ์และข้อกำหนดหลักๆ
4. หาเงินทุน
5. พิจารณาและอนุมัติงบประมาณและชำระบัญชีประจำปี
6. บริหารการเงินบริจาค
7. แนะนำดูแลระบบการเงิน และ
8. อำนาจหน้าที่ที่มอบให้กรรมการของ Board โดยกฎหมายนี้[24]

มติหรือการแก้ปัญหาสำคัญๆ ที่ประกาศและอนุมัติโดยกรรมการ Board เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่ระบุไว้ในย่อหน้าก่อน จะต้องรายงานเป็นกรณีพิเศษต่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อพิจารณาและลงบันทึก ประธานกรรมการและกรรมการของ Board ได้รับเลือกมาตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ในกฎหมายนี้ อาจจะเริ่มทำงานตามอำนาจหน้าที่ได้หลังจากรายงานเรื่องต่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อพิจารณาและลงบันทึกแล้ว

---

[24] Article 22 The authority of the board of directors shall be as follows:

1. the hiring and dismissal of directors, and the election and removal of the chairman of the board;
2. the hiring and dismissal of the school's principal (president);
3. review and approval of reports on school affairs, proposals concerning school affairs, and major rules and regulations;
4. fundraising;
5. review and approval of budgets and annual account settlements;
6. endowment fund management;
7. financial supervision; and
8. all other authority granted to the board of directors by this Law.

All the major resolutions, enacted and approved by the board of directors in accordance with the authority prescribed in the preceding paragraph, shall report as special cases to the competent educational authority for review and recordation; the chairman and the directors of the board, elected in accordance with the related provisions of this Law, may start to exercise their authority after being reported to the competent educational authority for review and recordation.

มาตรา 23 กรรมการจะอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี และอำนาจทำต่อเนื่องไปได้ ถ้าได้รับเลือกอีก[25]

มาตรา 25 เมื่อมีสถานการณ์ดังต่อไปนี้เกิดขึ้น ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการทำหน้าที่ของประธานหรือกรรมการย่อมสิ้นสุดลง

1. หนังสือลาออกถูกส่งถึงคณะกรรมการ Board และได้รับการอนุมัติแล้ว

2. เรื่องใดๆ ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 19 ที่ยังคงอยู่

3. เขาหรือเธอใช้ตำแหน่งเพื่อหาประโยชน์โดยการทำอาชญากรรม และได้มีการพิพากษาและไม่สามารถอุทธรณ์ได้ว่าอาชญากรรมยังคงอยู่

4. ปัจเจกบุคคลในปัญหาตอบรับการจ้างโดยผู้มีอำนาจทางการศึกษา หรือตอบรับทำงานในตำแหน่งบริการสาธารณะ พร้อมกับมีอำนาจดูแลโรงเรียนเอกชน

5. กรรมการขาดการประชุมเป็นเวลาติดต่อกัน 3 ครั้ง โดยไร้เหตุผล หรือ

6. ประธานกรรมการไม่สามารถเรียกประชุมคณะกรมการได้เป็นเวลา 1 ปี เมื่อประธานกรรมการ หรือกรรมการกระทำอาชญากรรมตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 3 ของย่อหน้าก่อนหรือย่อหน้าย่อย 1 หรือ 3 ของมาตรา 19 ประธานกรรมการ หรือกรรมการจะถูกพักงานทันที

เมื่อมีตำแหน่งประธานกรรมการหรือกรรมการว่างลง คณะกรรมการจะดำเนินการเลือกตั้งซ่อม[26]

---

[25] Article 23 Directors shall serve for a term of three years, and may serve consecutive terms if re-elected.

All the incumbent directors may be candidates for the directors of the next term; the board of directors shall nominate suitable persons as director candidates with a number of more than one fifth of the directors prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation.

Founder(s) shall serve as ex officio director(s), and shall serve consecutive terms without being subject to the requirement for re-election. In the event a founder resigns, dies, or is dismissed or discharged in accordance with related provisions of this Law, said founder shall forfeit his/her status as ex officio director, and a by-election shall be held to fill the seat thus vacated.

[26] Article 25 Where any one of the following circumstances exists with regard to a serving chairman or director, he or she shall be dismissed:

1. a written letter of resignation is submitted to and approved by the board of directors;

2. any one of the circumstances listed under Article 19 exists;

3. the person takes advantage of his/her position to commit a crime, and a final and unappeasable conviction of said crime is obtained;

ในเหตุการณ์ที่ไม่สามารถเรียกประชุมคณะกรรมการได้ เนื่องจากมีตำแหน่งว่างลงเพราะกรรมการลาออกหรือตาย หรือถูกให้ออกหรือไล่ออกจากงานซึ่งเกี่ยวเนื่องกับบทบัญญัติของกฎหมายนี้ ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะจ้างคนที่เหมาะสมมาทำหน้าที่กรรมการสำหรับช่วงเวลาที่เหลืออยู่

มาตรา 27 การประชุมกรรมการ Board จะมีการประชุม 1 ครั้งในทุกๆ 6 เดือน และการแจ้งการประชุมจะถูกส่งไปที่กรรมการโดยช่องทางที่ถูกต้อง[27]

มาตรา 31 เมื่อผู้มีอำนาจทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ) แต่งตั้งกรรมการเพื่อเรียกประชุมคณะกรรมการ Board เป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรา 72 วรรค 4 หรือ 5 และการประชุมกรรมการ Board ได้ดำเนินการไปติดต่อกัน 3 ครั้ง กรรมการผู้ขาดการประชุมโดยไร้สาเหตุในแต่ละครั้ง ด้วยเหตุดังกล่าวกรรมการนั้นควรจะต้องลาออก และกรรมการที่รับผิดชอบในการเรียกการประชุมจะเลือกผู้ที่เหมาะสมมาทดแทน ซึ่งเขาจะได้รับการว่าจ้างให้ทำหน้าที่กรรมการในช่วงเวลาที่เหลือนั้น แต่อยู่ภายใต้การอนุมัติของผู้มีอำนาจหน้าที่ทางการศึกษา[28]

---

4. the individual in question accepts employment by the competent educational authority, or accepts a public service position with supervisory authority over private schools;

5. a director is absent without cause for three consecutive board meetings; or

6. the chairman fails to convene a board meeting for a period of one year.

Where a chairman or director is indicted for the crimes described in subparagraph 3 of the preceding paragraph or subparagraph 1 or 3 of Article 19, said chairman or director shall be immediately suspended from duty.

Where the chairmanship or any director seats are vacant, the board of directors shall conduct by-elections.

[27] Article 27 The board meeting shall be called at least once every semester, and the meeting notice shall be sent to the directors in a storable and verifiable way.

[28] Article 31 When the competent educational authority designates a director to convene a meeting of the board of directors in accordance with the provisions of Article 27 paragraph 4 or 5, and board meetings are convened accordingly three consecutive times, directors who are absent without cause on each such occasion shall be considered to have resigned, and the director responsible for convening the meeting shall select suitable replacements who, upon the approval of the competent educational authority, shall be hired to serve as directors for the remainder of the terms of the dismissed directors.

5. การควบคุมและบทลงโทษ

มาตรา 44 โรงเรียนเอกชนจะไม่เริ่มรับนักเรียนจนกว่าผู้บริหารที่มีอำนาจจะอนุมัติรับรองเครดิตเสียก่อน วิธีการรับนักเรียนและจำนวนสูงสุดที่จะได้รับจะขึ้นอยู่กับสถาบันระดับปริญญา (ระดับมหาวิทยาลัย) แผนกชั้นต่างๆ (ระดับกลางๆ ของวิทยาลัย) แผนกต่างๆ หมวดต่างๆ และระดับต่างๆ จะถูกรายงานไปยังผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อการอนุมัติ

ขณะที่ครูใหญ่ของโรงเรียนเอกชนละเมิดบทบัญญัติของวรรคหน้าก่อนนั้น โดยการรับนักเรียนอย่างไม่ถูกกฎหมาย นอกจากนั้นยังปฏิเสธการรับรองสถานะของนักเรียน การกระทำนี้จะถูกนำไปดำเนินงานตามบทบัญญัติของมาตรา 56 วรรค 2[29]

มาตรา 45 เมื่อโรงเรียนไม่ได้รับการอนุมัติสำหรับการรับรองเครดิต เพราะโรงเรียนทำผิดกฎหมายในการรับนักเรียน หรือรับนักเรียนและดำเนินการสอนในนามของโรงเรียนต่างประเทศภายในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะสั่งทันทีให้โรงเรียนหยุดการสอนและการดำเนินการและแจ้งให้สาธารณะทราบถึงผลดังกล่าว ผู้รับผิดชอบและผู้กระทำความผิดจะถูกประเมินค่าปรับให้ทางการซึ่งไม่น้อยกว่า NT$ 50,000 และไม่มากกว่า NT$ 150,000[30] และเครื่องมือเครื่องใช้อำนวยความสะดวกต่างๆ อาจถึงยึดเมื่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาได้กำหนดบทลงโทษ ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติในย่อหน้าที่แล้วมา เขาอาจจะขอให้ทางรัฐบาลท้องถิ่นช่วยในเรื่องนี้[31]

---

[29] Article 44 A private school shall not begin recruiting students until after the competent educational authority has approved its accreditation. The school's recruiting methods and the maximum number of students that can be enrolled in the school's graduate institutes, [university-level] departments, [junior college-level] departments, sections, classes, and levels shall be reported to the competent educational authority for review and approval.

Where the principal (president) of a private school violates the provisions of the preceding paragraph by engaging in illegitimate recruiting of students, in addition to refusing recognition to the given students' enrolment status, action shall be taken in accordance with the provisions of Article 56 paragraph 2.

[30] อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ธนาคารกรุงเทพ ณ วันที่ 5 เมษายน 2556 (Taiwan Dollar 1 : 1.09 Baht.

[31] Article 56 Where a principal (president) faces public prosecution, the competent authority may, before a final judgment is rendered, notify the board of directors to immediately suspend [the principal (president)] from duty and appoint a suitable acting principal (president).

Where the principal (president) is found guilty and the judgment becomes final and unappealable, or is found in serious violation of education laws and regulations, or is found to have committed acts that are

เมื่อการประเมินค่าปรับเป็นไปตามบทบัญญัติของวรรคก่อน แต่ผู้ต้องจ่ายเงิน (ผู้กระทำผิด) ปฏิเสธการจ่ายค่าปรับ ดังนั้นกรณีดังกล่าวจะต้องถูกส่งขึ้นศาลเพื่อตัดสินบังคับต่อไป เมื่อคณะจัดการศึกษาในรูปแบบใดๆ ปฏิเสธที่จะทำตามข้อกำหนดให้ระงับการดำเนินการและการแก้ไขเป็นไปตามบทบัญญัติของวรรค 1 ผู้รับผิดชอบและผู้กระทำความผิดจะถูกตัดสินให้จำคุก (ไม่เกินกว่า 3 ปี) หรือกักขังไว้ หรือทดแทนโดยค่าปรับ ซึ่งอาจจะสูงถึง Taiwan Dollars 1 Million.[32]

---

seriously out of keeping with accepted norms concerning the proper conduct of an educator, the competent educational authority shall notify the board of directors to immediately dismiss the principal (president), and shall set a deadline for the selection of a qualified individual to submit for approval as a replacement. Where the school fails to meet the deadline for candidate submission, or the candidate submitted is deemed unqualified, the matter shall be handled in accordance with the provisions of paragraph 2 of the preceding article.

Where the competent educational authority, in accordance with the law, notifies the board of directors to suspend or dismiss the principal (president) but the instructions are not acted upon, said authority may directly suspend or dismiss the principal (president) from duty and appoint a suitable individual to serve temporarily as acting principal (president).

Where legal violations related to personnel or financial matters cause a private school to become involved in a major dispute that seriously disrupts normal operations, and the circumstances are urgent, the competent educational authority may directly suspend the principal (president) and other relevant employees from duty and appoint suitable individuals to temporarily serve in the positions of those suspended.

[32] Article 45 Where a school that has not been approved for accreditation in accordance with this Law illegitimately recruits students in the name of the school (or in a name approximating that of the school), or illegitimately recruits students and conducts classes in the name of a foreign school within the territory of the Republic of China, the competent educational authority shall order the immediate suspension of operations and dissolution of the school and give public notice to such effect. The responsible persons and perpetrators shall each be assessed a civil fine of not less than NT$50,000 and not more than NT$150,000, and the equipment and facilities used may be confiscated.

When the competent educational authority levies penalties in accordance with the provisions of the preceding paragraph, it may request the assistance of the local government.

Where a party assessed a civil fine in accordance with the provisions of the preceding paragraph refuses to pay the fine, the matter shall be handed over to the courts for compulsory execution.

Where a party refuses to comply with an order for suspension of operations and dissolution issued in accordance with the provisions of paragraph 1, the responsible person(s) and perpetrators shall be

เนื่องจากระบบการศึกษานอกระบบของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่อยู่ภายใต้กฎหมายโรงเรียนเอกชนสำหรับกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา หรือการศึกษาเสริมนั้นจะมีการออกกฎหมายลำดับรองกำหนดถึงมาตรฐานต่างๆ ไว้อีกต่างหากและเป็นบทเสริมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ซึ่งมีบัญญัติถึงการศึกษานอกระบบของโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา หรือสถาบันสอนเสริม ซึ่งมีหลักกฎหมายอันเป็นระเบียบทางการศึกษา ดังต่อไปนี้

การศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่อง

สถาบันการศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่องได้ขยายและครอบคลุมโอกาสทางการศึกษาเพื่อบุคคลทั่วไป การศึกษาชนิดนี้สามารถแบ่งได้เป็นประเภทการศึกษาเสริม การศึกษาต่อเนื่องและการศึกษาเสริมในระยะสั้น

มาตราที่ 1 พันธะกิจของการศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่องควรเป็นการเสริมความรู้ทั่วไปของประชากรในชาติ ยกระดับการศึกษาของชาติ เผยแพร่ทักษะเชิงปฏิบัติ ปลูกฝังการพัฒนาความคล่องแคล่วและความรู้รอบด้านของประชากร และกระตุ้นความก้าวหน้าทางสังคม[33]

มาตราที่ 2 ความหมายของ “ความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษา” ที่ใช้กฎหมายขึ้นอยู่กับบริบทที่ศูนย์กลางในระดับรัฐบาล อันหมายถึงกระทรวงศึกษาธิการ ในระดับเทศบาลพิเศษ หมายถึง รัฐบาลของเทศบาลพิเศษ ที่ระดับเขตหรือเมือง หมายถึง รัฐบาลของเขตหรือเมือง[34]

มาตราที่ 3 การศึกษาเสริมหรือการศึกษาต่อเนื่องสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท การศึกษาภาคบังคับ การศึกษาเสริมแบบก้าวหน้า และการกวดวิชาระยะสั้น ประชากรผ่านพ้นวัยเรียนซึ่งผู้ที่[35] ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ควรได้รับการศึกษาภาคบังคับเสริม ประชากรที่

---

sentenced to prison (for no longer than three years) or detention, or in lieu of or in addition thereto may be fined up to New Taiwan Dollars 1 million.

[33] Article 1 The mission of supplementary and continuing education shall be to supplement the general knowledge of the nation's citizens, raise the nation's level of education, disseminate practical skills, foster the development of vigorous and well-rounded citizens, and spur social progress.

[34] Article 2 The meaning of the term "competent educational authority" as used in this Law depends on context. At the central government level it means the Ministry of Education. At the level of special municipalities it means the government of the special municipality. At the level of counties or county-level cities it means the government of the county or county-level city.

[35] Article 3 Supplementary and continuing education can be divided into three types: supplementary compulsory education, supplementary advanced education, and short-term tutorial education. Citizens past school age who have not received nine years of compulsory education shall receive supplementary

ได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี มาแล้วอาจได้รับการศึกษาเสริมแบบก้าวหน้า ประชากรที่กำลังมองหาการศึกษาทั่วไปและทักษะอาจเข้ารับการกวดวิชาระยะสั้น

มาตราที่ 6 การกวดวิชาระยะสั้นอาจได้จากโรงเรียน หน่วยงานราชการ มูลนิธิหรือกลุ่มเอกชน ศูนย์การศึกษาระยะสั้นควรถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ศูนย์การศึกษาระยะสั้นที่ไม่ได้เป็นสถาบันและศูนย์การศึกษาระยะสั้นที่เป็นสถาบัน ควรเป็นคอร์สที่มีระยะเวลาหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปีหกเดือน[36]

มาตราที่ 9 เมื่อโรงเรียนการศึกษาเสริมภาคบังคับ การศึกษาเสริมขั้นก้าวหน้าหรือศูนย์การกวดวิชาระยะสั้นถูกตั้งขึ้น มีการลงทะเบียนแก้ไขจนสมบูรณ์แล้วหรือปิด ต้องมีการสังเกตกฎเหล่านี้ด้วย[37]

---

compulsory education. Citizens who have already received nine years of compulsory education may receive supplementary advanced education. Citizens seeking to acquire general knowledge and skills may receive short-term tutorial education.

[36] Article 6 Short-term tutorial education may be provided by schools, government organizations, foundations, or private parties. Short-term learning centers shall be divided into two categories: non-academic short-term learning centers and academic short-term learning centers. Courses shall last from one month to one year and six months.

[37] Article 9 When a supplementary compulsory school, supplementary advanced education school, or short-term learning center is established, completes an amendment registration, or is closed, each of the following regulations must be observed:

1. In the case of supplementary schools affiliated with elementary and junior high schools, the approval of the competent educational authority at the appropriate level shall be required.

2. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with senior high or senior vocational schools, the approval of the central educational authority shall be required.

3. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with institutions of education at the level of junior college or higher, the approval of the central educational authority shall be required.

4. In the case of short-term learning centers, the approval of the competent educational authority in the appropriate special municipality, county, or county-level city shall be required. The competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city shall decide upon the following: conditions and procedures for the establishment and accreditation of such schools; facilities and management; teachers; method of collecting fees; number of students per class and procedures for the protection of students'

1. ในกรณีของการรวมโรงเรียนเสริมเข้ากับโรงเรียนประถมและมัธยมต้น การรับรองความสามารถทางหน่วยงานทางการศึกษาในระดับที่เหมาะสมเป็นสิ่งที่ต้องการ

2. ในกรณีของโรงเรียนเสริมก้าวหน้าที่รวมกับมัธยมต้นหรือ ปวส. การรับรองของหน่วยงานด้านการศึกษาจากส่วนกลางมีความจำเป็น

ในกรณีของโรงเรียนเสริมก้าวหน้าที่รวมเข้ากับสถาบันการศึกษาที่ระดับวิทยาลัยหรือสูงกว่านั้น การรับรองของหน่วยงานด้านการศึกษาจากส่วนกลางมีความจำเป็น

3. ในกรณีของศูนย์การศึกษาระยะสั้น การรับรองความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษาในเทศบาลพิเศษที่เหมาะสม เขตหรือ เขตระดับเมืองเป็นสิ่งที่ต้องการ ความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษาในเทศบาลพิเศษ เขต หรือ เขตระดับเมือง ควรตัดสินจากสิ่งต่อไปนี้ เงื่อนไขและกระบวนการสำหรับการก่อตั้งและการได้รับการยอมรับ เช่น โรงเรียน สิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการ ครู กรรมวิธีในการเก็บค่าเรียน จำนวนนักเรียนต่อห้องและกระบวนการเพื่อปกป้องสิทธิ์นักเรียน การตรวจสอบ ให้รางวัล เงื่อนในการยกเลิกและการเลิกเชื่อถือและกฎระเบียบในการบริหาร

มาตราที่ 12 ในกรรมวิธีการเพิ่มการสอน การเสริม และการศึกษาอย่างต่อเนื่องอาจยังได้มาผ่านทางวิธีการตอบสนอง วิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายคอมพิวเตอร์[38]

มาตราที่ 23 การศึกษาระยะสั้นอาจเกณฑ์และรับนักเรียนต่างชาติ หน่วยงานกลางทางการศึกษาควรปรึกษาหารือกับหน่วยงานมีอำนาจที่เกี่ยวข้อง ให้ควบคุมเงื่อนไขและกรรมวิธีของการเกณฑ์คน จึงเป็นเรื่องของบริหารจัดการ และความต้องการอื่นๆ[39]

มาตราที่ 25 ในศูนย์การศึกษาระยะสั้นมีการบริหารจัดการที่ย่ำแย่ ละเมิดกฎหมายหรือกฎหมายและกฎข้อบังคับอื่นๆ หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขในการขออนุญาตจัดตั้ง ความสามารถของ

---

rights; inspections; awards; conditions for cancellation and revocation of accreditation; and administrative regulations.

[38] Article 12 In addition to regular teaching methods, supplementary and continuing education may also be provided via such means as correspondence, radio, television, and computer networks.

[39] Article 23 Short-term learning centers may recruit and admit foreign students. The central educational authority shall, in consultation with the related competent authorities, prescribe regulations governing the conditions and methods of recruitment, the management thereof, and other requirements.

องค์กรทางการศึกษาในเขตเทศบาลพิเศษ เขต หรือเขตเทศบาลเมือง ที่ปัญหาเกิดขึ้นยืมวิธีเหล่านี้ไปใช้เป็นกรณีไป[40]

1. ทำการตำหนิเจ้าหน้าที่
2. สั่งให้โรงเรียนทำการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนด
3. ให้หยุดการรับนักเรียน และ/หรือ
4. เพิกถอนใบรับรองคุณภาพ

มาตราที่ 26 เพื่อความเป็นอิสระของโรงเรียนสำหรับการเสริมและให้การศึกษาอย่างต่อเนื่องการจัดตั้งและเปิดดำเนินการก้อนการแก้ไขกฎหมายนี้ให้มีผลบังคับใช้ การทำให้ลงทะเบียนมีความทันสมัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอาจรับมือกับสิ่งที่ตามมาเพื่อการจัดหาการปรับใช้ต่อโรงเรียนในประเภทและระดับเดียวกัน[41]

มาตราที่ 27 การบังคับใช้กฎหมายนี้ควรรับมาจากหน่วยงานที่มีความสามารถทางการศึกษาส่วนกลาง[42]

มาตราที่ 28 กฎหมายนี้ควรเข้าสู่การมีผลบังคับใช้จากวันของการเผยแพร่[43]

กฎหมายนี้ออกเป็นภาษาจีน ซึ่งอาจเป็นต่อในคดีของความแตกต่างด้านภาษาระหว่างการแปลภาษาอังกฤษและจีนต้นฉบับ

---

[40] Article 25 In the event a short-term learning center is poorly managed, violates this Law or other pertinent laws and regulations, or violates the conditions of its establishment permit, the competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city where the problem occurs may render any of the following dispositions, as the facts of the case merit:

1. issue an official reprimand;
2. order the school to take corrective action within a specified time period;
3. order a halt to recruitment of students; and/or
4. revoke the school's accreditation.

[41] Article 26 For independent schools for supplementary and continuing education that were established and began operating before the amendment to this Law went into force, registration updates and related matters shall be handled pursuant to provisions applying to schools in the same category and at the same level.

[42] Article 27 Enforcement rules for this Law shall be adopted by the central competent educational authority.

[43] Article 28 This Law shall enter into force from the date of promulgation.

3.2.2 สหพันธรัฐมาเลเซีย

ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียเป็นประเทศหนึ่งในเอเซียนตะวันออกเฉียงใต้ หรือในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยประเทศไทยและประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียนั้น นับว่าเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรหมแดนทางธรรมชาติติดกับประเทศไทยและการติดต่อคมนาคม การสื่อสารนั้นเป็นไปได้อย่างสะดวก ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียเป็นประเทศที่ความเจริญในแถบ ทุกด้าน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ นอกจากนี้ในด้านการศึกษาของประชากรนั้น ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียก็ให้ความสนใจอย่างมาก จึงได้มีการตรากฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาในปี 1996 ขึ้น เพื่อเป็นการควบคุมมาตรการการศึกษาทั้งของรัฐและของเอกชน ดังจะได้กล่าวอธิบายเป็นลำดับต่อไปนี้

3.2.2.1 ชื่อกฎหมาย

มาตรา 1 กฎหมายฉบับนี้ (พระราชบัญญัติ) ให้ชื่อว่า กฎหมายการศึกษา ปี 1996 และจะมีผลบังคับใช้ในวันที่รัฐมนตรีกำหนดตามประกาศในประกาศ และรัฐมนตรีอาจกำหนดวันอื่นๆ สำหรับบทบัญญัติต่างๆ ของกฎหมายนี้

3.2.2.2 บทนิยามศัพท์

มาตรา 2 ในกฎหมายนี้ ให้เป็นไปตามรายละเอียดเส้นเสียแต่ว่ามีความต้องการเป็นอย่างอื่น

“อายุ” ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน หมายความว่า อายุของนักเรียนเริ่มในวันแรกของเดือนแรกของปี ในโรงเรียนที่เป็นปัญหา

“วันที่แต่งตั้ง” หมายความว่า วันที่กฎหมายนี้มีผลใช้บังคับ

“ค่าธรรมเนียมที่ได้รับอนุมัติ” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมที่ได้รับการอนุมัติโดยรัฐมนตรี

“ผู้ช่วยนายทะเบียน” หมายความว่า เป็นผู้ช่วยนายทะเบียนของโรงเรียน หรือผู้ช่วยนายทะเบียนของครู บางกรณีอาจจะแต่งตั้งภายใต้ อนุมาตราที่ 5 (3)

“การยอมรับเงินทุนช่วยเหลือ” หมายความว่า การจ่ายเงินจากกองทุนสาธารณะให้แก่สถาบันการศึกษา เพื่อ

(a) การเตรียมการด้านอาคารต่างๆ

(b) การเปลี่ยนแปลง หรือขยายขอบเขตของโรงเรียนปัจจุบัน

(c) การจัดหาเครื่องตกแต่งหรืออุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการเปลี่ยนแปลง หรือส่วนต่อขยายใหม่ หรือ

(d) ความประสงค์อื่นๆ อาจจะระบุได้ดังนี้

“ผู้ตรวจการใหญ่” หมายความว่า เป็นผู้ตรวจการใหญ่ของโรงเรียนได้รับการแต่งตั้งภายใต้ อนุมาตรา 6(1)

“ภาษาจีน” หมายความว่า รูปแบบของภาษาจีนโดยทั่วๆ ไปรู้จักกันในนามภาษาแมนดาริน

“การศึกษาภาคบังคับ” หมายความว่า การศึกษาขั้นต้น ซึ่งจะถูกระบุรายการในการศึกษาภาคบังคับ ภายใต้อนุมาตรา 29A(1)

“การติดต่อสื่อสารทางจดหมาย” หมายความว่า การติดต่อสื่อสารจัดส่งโดยคนส่งหนังสือหรือโดยไปรษณีย์

“โรงเรียนที่สอนทางไปรษณีย์” หมายความว่า กิจการหรือสถาบันที่จัดการแนะนำหรือสอนโดยวิธีการติดต่อสื่อสารทางจดหมาย

“เจ้ากรมการศึกษา” หมายความว่าเจ้ากรมการศึกษาของมลรัฐ หรือสหพันธรัฐ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้มาตรา 4

“อธิบดี” หมายความถึง อธิบดีทางการศึกษาซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้มาตรา 3

“ศูนย์การศึกษาทางไกล” หมายความว่า สถานที่ กิจการ หรือสถาบัน จัดการแนะนำหรือสอน

(a) แนะนำหรือสอนอย่างเฉพาะเจาะจง ผ่านทางตัวกลางอิเล็คทรอนิก

(b) แนะนำหรือสอน อย่างเฉพาะเจาะจง ผ่านทางการติดต่อทางจดหมาย

(c) บางส่วนก็แนะนำสั่งสอนผ่านตัวกลางอิเล็คทรอนิก และบางส่วนก็ผ่านทางการติดต่อทางไปรษณีย์ จดหมาย หรือวิธีการแนะนำโดยวิธีอื่นๆ หรือ

(d) บางส่วนแนะนำสั่งสอนผ่านตัวกลางอิเล็คทรอนิก และบางส่วนก็ผ่านทางไปรษณีย์ จดหมาย และวิธีการแนะนำโดยวิธีอื่นๆ

“เจ้าหน้าที่ทางการศึกษา” อันเกี่ยวเนื่องกับตำบล หรือพื้นที่ หมายความว่า เจ้าหน้าที่ทางการศึกษาที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ย่อหน้า 4(b)

“การบริหารด้านการศึกษา” หมายความว่า บริการสาธารณะ ภายใต้ย่อหน้า (h) ของอนุประโยค (1) ของมาตรา 132 ของรัฐธรรมนูญสหพันธรัฐ

“สถาบันทางการศึกษา” หมายความว่า โรงเรียนหรือที่อื่นใดที่ซึ่งงานของกิจการหรือของสถาบัน สามารถดำเนินการไปได้ บุคคลได้รับการสั่งสอนเสมอๆ ไม่ว่าจะเพียง 1 ชั้นเรียนหรือมากกว่านั้น รวมทั้งโรงเรียนเด็กเล็กๆ และศูนย์การศึกษาทางไกล แต่ไม่ได้รวม

(a) ที่ใดๆ ซึ่งการสอนมีขอบเขตเฉพาะต่อการสอนศาสนาใดๆ หรือ

(b) ที่ใดๆ ซึ่งรัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไม่ให้เป็นสถาบันเพื่อการศึกษาสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

"โรงเรียนมัธยมแห่งชาติ" หมายความว่า รัฐบาลหรือรัฐบาลอุดหนุนโรงเรียนมัธยม

(a) จัดการศึกษา 5 ปี สำหรับการศึกษาระดับมัธยมให้เหมาะกับนักเรียน ซึ่งพึ่งจะผ่านการศึกษาชั้นประถมศึกษา

(b) ใช้ภาษาของชาติ เป็นสื่อกลางในการแนะนำ

(c) ในการศึกษานั้นภาษาอังกฤษถือเป็นวิชาบังคับสำหรับการแนะนำ

(d) ในการศึกษานั้น สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการสอนของ

(i) ภาษาจีนหรือภาษาทมิฬ จะต้องมีพร้อมถ้าผู้ปกครองของนักเรียนอย่างน้อย 15 คน ในโรงเรียนร้องขอมา

(ii) ภาษาพื้นเมือง ต้องมีพร้อม ถ้ามีเหตุผลสมควรและปฏิบัติได้ และถ้าผู้ปกครองของนักเรียนอย่างน้อย 15 คน ในโรงเรียนร้องขอมา และ

(iii) ภาษาอาราบิค ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเยอรมัน หรือภาษาฝรั่งเศส หรือภาษา ต่างประเทศอื่นๆ อาจจะพร้อมถ้าดูว่าสมเหตุสมผล และสามารถทำได้ และ

(e) เตรียมนักเรียนให้พร้อมเพื่อการสอบ ซึ่งอาจจะถูกกำหนดไว้

และรวมทั้งโรงเรียนที่จัดการสอนให้แก่ชั้นเรียนชั่วคราว (ชั้นเรียนพิเศษ)

"โรงเรียนของชาติ" หมายถึง โรงเรียนชั้นต้น (ประถม) ของรัฐฯ หรือที่รัฐฯ ให้ความช่วยเหลือ

(a) จัดการศึกษาชั้นประถมให้เหมาะสม สำหรับนักเรียนจากอายุ 6 ขวบ

(b) ในภาษาจีน หรือภาษาทมิฬ เป็นตัวหลักในการสื่อคำแนะนำ และ

(c) ในการศึกษานั้น ภาษาของชาติ และภาษาอังกฤษ เป็นเหมือนวิชาบังคับในการให้คำแนะนำ

"พ่อแม่ผู้ปกครอง" รวมทั้งผู้ดูแล และบุคคลใดๆ ซึ่งมีการควบคุมตามกฎหมายต่อนักเรียน

"สถานที่" หมายถึง สถานที่ใดๆ ที่ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะ หรือที่เอกชน

"การศึกษาภายหลังชั้นมัธยม" หมายถึง การศึกษาที่ได้จัดไว้สำหรับบุคคลซึ่งจบการศึกษามัธยมศึกษาชั้นสูงแล้ว แต่ไม่รวมการศึกษาที่สูงกว่านั้น

"การเตรียมหลักสูตรก่อนเข้าโรงเรียน" หมายความถึง หลักสูตรก่อนเข้าโรงเรียนแห่งชาติ ที่ระบุไว้โดยรัฐมนตรีภายใต้มาตรา 22

“การเตรียมการศึกษาก่อนเข้าโรงเรียน” หมายถึง ระบบการศึกษาสำหรับนักเรียน จากอายุ 4-6 ปี

“สถานที่ของโรงเรียน” หมายความว่า ตึกใดๆ ที่ใช้สำหรับสถาบันทางการศึกษา และรวมถึงตึกใดๆ สำหรับความประสงค์ ในการจัดการในเรื่องความสะดวกสบาย และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกทั้งหลายสำหรับนักเรียนและเจ้าหน้าที่ทำงานของสถาบัน แต่ไม่รวมถึงที่ดินที่ครอบครองอยู่

“สิทธิและเงื่อนไข” หมายความว่า สิทธิและเงื่อนไขกำหนดกฎเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้

“การศึกษาขั้นต้น” หมายความถึง หลักสูตรของการศึกษาที่ระดับต้น ซึ่งได้รับการออกแบบสำหรับผู้มีอายุ 60 ปี ขึ้นไป แต่อาจจะต้องสำเร็จ (จบการศึกษาขั้นต้น) ภายใน 5-7 ปี

“โรงเรียนขั้นต้น” (ประถมศึกษา) หมายความว่า เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีอายุ 6 ปี ขึ้นไป

“โรงเรียนเอกชน” หรือ “สถาบันการศึกษาเอกชน” หมายถึง โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษา ซึ่งไม่ใช่ของรัฐบาล หรือเป็นโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน (ช่วยเหลือ)

“นักเรียน” หมายถึง บุคคลจะอายุเท่าใดก็ได้และได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนในสถาบันการศึกษา

“ครูที่ขึ้นทะเบียน” หมายถึง คุณครูใดๆ ก็ตามที่ได้จดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

“นายทะเบียน” หมายถึง นายทะเบียนของโรงเรียนและของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(3) และรวมถึง นายทะเบียนใหญ่

“นายทะเบียนใหญ่” หมายถึง นายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียน และนายทะเบียนใหญ่ของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(1) และรวมทั้งผู้ช่วยนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(2)

“โรงเรียน” หมายถึง สถานที่ซึ่งมีคน 10 คน หรือมากกว่านั้นถูกสั่งสอนเป็นประจำ จะมีชั้นเรียนเพียงชั้นเดียวหรือมากกว่าก็ได้ แต่ไม่รวมสถานที่ใดๆ ที่ซึ่งการสอนถูกจำกัดอยู่อย่างเฉพาะตนเกี่ยวกับการสอนทางศาสนาใดๆ

“การศึกษาชั้นมัธยม” (ระดับที่ 2) หมายถึง การศึกษาประกอบด้วย การศึกษาชั้นมัธยมขั้นต่ำ และมัธยมขึ้นสูง

“โรงเรียนมัธยม” หมายถึง โรงเรียนที่จัดการการศึกษาระดับมัธยมให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งเพิ่งจะจบการศึกษาชั้นประถม

“การศึกษาพิเศษ” หมายถึง การศึกษาที่สร้างความพึงพอใจให้แก่นักเรียนสำหรับการศึกษาพิเศษนี้

“โรงเรียนพิเศษ” หมายถึง โรงเรียนที่จัดการการศึกษาพิเศษตามที่ระบุไว้ในข้อบังคับภายใต้มาตรา 41

“อำนาจของรัฐฯ” หมายความถึง ผู้ปกครอง (บริหาร) หรือ ยัง-ดี-เปอร์ตัว-เนเกอรี (Yang-Di-Pertua Negeri) ของรัฐฯ และในกรณีเป็นรัฐบาลกลางก็จะเป็น Yang Di-Pertuan Agong

“ครู” หมายถึง บุคคลซึ่ง

(a) สอนนักเรียนในสถาบันการศึกษา หรือ

(b) เตรียมการหรือออกบทเรียนการสอนหรือแก้ไขคำตอบที่ส่งกลับมา สำหรับหรือจากศูนย์กลางการศึกษาทางไกล และรวมทั้งหัวหน้าครู หรือครูใหญ่

“ชั้นเรียนผ่านชั่วคราว” (ชั้นเรียนพิเศษ-ผู้แปล) หมายความว่า เป็นชั้นเรียนในโรงเรียนมัธยม จัดการแนะนำต่อนักเรียนเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งมาจากชั้นประถมศึกษาโดยใช้ภาษาอื่นๆ ที่มิใช่ภาษาของชาติ (ภาษาท้องถิ่น) เป็นสื่อในการแนะนำก่อนจะเริ่มไปค้นการศึกษาในชั้นมัธยมขั้นต่ำ

“การศึกษาชั้นมัธยมขั้นสูง” หมายถึง การศึกษาที่เหมาะสมกับความสามารถและทรรศนคติของนักเรียนซึ่งเพิ่งจะจบการศึกษาชั้นมัธยมขั้นต่ำมา

3.2.2.3 การบริหารจัดการ

การแต่งตั้ง และหน้าที่ของอธิบดีการศึกษา

(1) จะมีอธิบดีการศึกษาซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งจาก Yang di-Pertuan Agong คัดเลือกระหว่างเจ้าหน้าที่บริการด้านการศึกษา

(2) อธิบดีการศึกษา จะมีอำนาจและทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย โดยกฎหมายนี้และจะให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในเรื่องการศึกษานี้ เจ้ากรมการศึกษาของรัฐฯ และเจ้าหน้าที่ที่ระบุไว้อื่นๆ จะต้องมี

(a) สำหรับแต่ละรัฐ หรือสำหรับพื้นที่ที่ระบุไว้ในมาเลยเซีย ซึ่งรัฐมนตรี เจ้ากรมการศึกษา เป็นผู้ตัดสินใจเลือก และ

(b) สำหรับแต่ละตำบลหรือสำหรับพื้นที่อื่นๆ ในรัฐฯ ซึ่งรัฐมนตรี เจ้าหน้าที่การศึกษาเป็นผู้ตัดสินใจเลือกสรรและดำเนินการออกแบบให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ ผู้ซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรี (เจ้ากรมการศึกษาและเจ้าหน้าที่การศึกษาจะได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรี)

นายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู (Registra General of Schools and Teachers)

(1) จะต้องมีนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู ซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรี

(2) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งรองนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู

(3) รัฐมนตรีจะแต่งตั้งนายทะเบียนของโรงเรียนและของครู สำหรับแต่ละรัฐฯ และสำหรับพื้นที่ภายในมาเลเซีย ซึ่งรัฐมนตรีอาจตกลงใจเลือกสรร และอาจตั้งผู้ช่วยนายทะเบียนของโรงเรียนและของครูในจำนวนเดียวกัน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(4) รองนายทะเบียนใหญ่ นายทะเบียน ผู้ช่วยนายทะเบียน จะอยู่ภายใต้การกำกับควบคุมงานของนายทะเบียนใหญ่

(5) นายทะเบียนใหญ่จะมีอำนาจและปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมายนี้ และถ้านายทะเบียนใหญ่ไม่อยู่ อำนาจและหน้าที่ในการปฏิบัติงานจะให้รองนายทะเบียนใหญ่ดูแลแทน

(6) นายทะเบียน หรือผู้ช่วยนายทะเบียนอาจจะทำงานของนายทะเบียนใหญ่ภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมายนี้ อาจจะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดที่นายทะเบียนใหญ่ได้วางเอาไว้

หัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน และผู้ตรวจการของโรงเรียน

(1) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งหัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน

(2) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้ตรวจการอื่นๆ ของโรงเรียน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่า จำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(3) ผู้ตรวจการทั้งหมดของโรงเรียนที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา (2) จะขึ้นอยู่กับทิศทางและการควบคุมงานของหัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน

กรรมการในการสอบ

(1) รัฐมนตรีจะแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งในการสอบ และอาจจะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆ เพื่อทำงานภายใต้ทิศทางและการควบคุมทั่วๆ ไปของกรรมการในการสอบสวน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(2) กรรมการในการสอบ ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ภายใต้มาตรา 68 จะรับผิดชอบต่อการปฏิบัติการในการสอบสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

อำนาจของรัฐมนตรีในการกำหนดทิศทางทั่วๆ ไป

บางครั้งบางคราวรัฐมนตรีอาจจะให้เรื่องแก่เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้แนวทางบางส่วนของลักษณะทั่วๆ ไป และไม่คงที่ต่อบทบัญญัติในกฎหมายนี้ ให้ทำงานโดยไตร่ตรองให้รอบครอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย และเป็นหน้าที่ภายใต้กฎหมาย และกฎเกณฑ์ของกฎหมายนี้ อันเกี่ยวเนื่องกับรัฐมนตรีซึ่งจะส่งผลกระทบต่อนโยบายการศึกษาของชาติได้ และเจ้าหน้าที่จะต้องดำเนินงานตามทิศทางที่ได้รับมอบหมายให้เกิดผลในทุกทิศทาง

อำนาจของรัฐมนตรีในการกำหนดทิศทางพิเศษ

บางครั้งบางคราวรัฐมนตรีอาจจะให้

(a) ผู้ว่าราชการคนหนึ่งหรือสมาชิกของคณะกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 61(1) หรือลูกจ้างคนหนึ่ง หรือหัวหน้าครู (ครูใหญ่) ของสถาบันการศึกษา และ

(b) สมาชิกคนหนึ่งของคณะกรรมการกลาง ซึ่งได้รับแต่งตั้งภายใต้มาตรา 92 ของกฎหมายการศึกษา 1961 (กฎหมาย มาตรา 43 ของปี 1961)

ทิศทาง ตรงกับบทบัญญัติที่อยู่ในกฎหมายนี้ หรือข้อบังคับใดๆ ที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องใดๆ ที่มีต่อกฎเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้ และผู้ว่าราชการ สมาชิก ลูกจ้าง หรือครูใหญ่ จะทำให้ทิศทางดังกล่าวเกิดผลขึ้น

3.2.2.4 สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

(1) อาจจะมีการแต่งตั้งสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ เพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(2) สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติจะประกอบด้วย ประธานกรรมการ และบุคคลอื่นๆ ที่อาจได้รับการแต่งตั้งรัฐมนตรี

(3) เกี่ยวเนื่องกับข้อกำหนดภายใต้ส่วนนี้ สมาชิกแต่ละท่านของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ จะอยู่ในตำแหน่งตามระยะเวลาและเงื่อนไขต่างๆ ตามที่ระบุตามที่ระบุอยู่ในหนังสือแต่งตั้ง

(4) การแต่งตั้งใดๆ ที่ได้กระทำตามเงื่อนไขในมาตรานี้ จะได้รับการตีพิมพ์ในราชกิจานุเบกษา

ภาระหน้าที่ของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

1) รัฐมนตรีอาจอ้างถึงคำแนะนำของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติในเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการศึกษา

(2) สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ จะพิจารณาเรื่องดังกล่าวและส่งต่อคำแนะนำไปยับรัฐมนตรี เมื่อมีเรื่องใดๆ อันถูกอ้างอิงภายใต้อนุมาตรา (1)

สิทธิของการเข้าร่วมพิจารณา

รัฐมนตรีอาจจะเข้าร่วมพิจารณาและอาจแต่งตั้งตัวแทนเข้าร่วมพิจารณาในการประชุมใดๆ ของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

อำนาจในการกำหนดกฎเกณฑ์อันเกี่ยวเนื่องกับสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

รัฐมนตรีอาจจะกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อจุดประสงค์ให้มีผลต่อบทบัญญัติของส่วนนี้ และโดยปราศจากอคติต่ออำนาจทั่วๆ ไป ซึ่งอาจจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่จัดไว้สำหรับ

(a) จำนวนสมาชิกของสภา ฯลฯ

(b) ระยะเวลาและข้อกำหนดเงื่อนไขของที่ทำงานของสมาชิก

(c) การประชุมและแบบแผนการทำงานของสภา ฯลฯ

(d) การแต่งตั้งกรรมการและอนุกรรมการของสภา ฯลฯ และ

(e) เรื่องอื่นๆ ที่รัฐมนตรีพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับการดำเนินงานปกติของสภา ฯลฯ

ตามกฎหมายฉบับนี้ และข้อกำหนดใดๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติอาจจะกำหนดกฎเกณฑ์และวิธีการทำงานของตนเอง

3.2.2.5 ระบบการศึกษาของชาติ

ระบบการศึกษาของชาติ จะประกอบด้วย

(a) การศึกษาก่อนเข้าโรงเรียน

(b) การศึกษาขั้นต้น (ประถมศึกษา)

(c) การศึกษาชั้นมัธยม

(d) การศึกษาหลังชั้นมัธยม และ

(e) การศึกษาชั้นสูงขึ้นไป

แต่จะไม่รวมการศึกษาในโรงเรียนสำหรับคนต่างชาติ หรือโรงเรียนนานาๆ ชาติ

ลำดับชั้นของสถาบันการศึกษา จะมีสถาบันการศึกษาอยู่ 3 ลำดับชั้น ในระบบการศึกษาของชาติ คือ

(a) สถาบันการศึกษาของรัฐบาล

(b) สถาบันการศึกษาที่รัฐบาลให้การอุดหนุน และ

(c) สถาบันการศึกษาเอกชน

การจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงอื่นๆ เป็นสิ่งต้องห้าม

มาตรา 71 ไม่มีใครที่จะ

(a) จัดตั้ง รวบรวมแต่งตั้ง ส่งเสริมสนับสนุน หรือดำเนินการต่อกิจกรรมเพื่อจุดประสงค์ในการจัดตั้ง หรือรวบรวมแต่งตั้ง หรือไปในทางจัดตั้ง หรือรวบรวมแต่งตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูง

(b) เก็บ (เงิน) ให้ หรือรับเงินใดๆ ให้เงินช่วยเหลือ ให้ของชำร่วย หรือบริจาคเงินทอง หรือกระทำการใดๆ ให้กิจกรรมดำเนินต่อไปเพื่อจุดประสงค์ในการก่อตั้งหรือรวบรวมก่อตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูง

(c) ปฏิบัติการ จัดการหรือทำให้คงอยู่สำหรับชั้นเรียนในการสอนและเรียบสำหรับการศึกษาชั้นสูง เว้นเสียแต่ว่าชั้นเรียนถูกปฏิบัติการ จัดการ หรือทำให้คงอยู่โดยสถาบัน การศึกษาชั้นสูง และ

(d) จัดตั้ง ปฏิบัติการ จัดการหรือทำให้อยู่ซึ่งสถาบันการศึกษาชั้นสูง โดยใช้คำว่า “มหาวิทยาลัย”

เว้นเสียแต่ว่ามีกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการศึกษาขั้นสูง

บทลงโทษ

มาตรา 72 บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งฝ่าฝืนมาตรา 71 จะมีความผิดตามกฎหมายและจะถูกตัดสินลงโทษและต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 50,000 ริงกิต[44] หรือถูกจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.2.2.6 สถาบันการศึกษาเอกชน[45]

การป้องกันอันเกี่ยวเนื่องกับสถาบันการศึกษาเอกชน

มาตรา 73

(1) ไม่มีอะไรในกฎหมายนี้ที่จะแปลความว่าเป็นการห้ามการจัดตั้งและบำรุงรักษาสถาบันการศึกษาเอกชน

---

[44] อัตราแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศ ธนาคารกรุงเทพฯ ณ วันที่ 5 เมษายน 2556 (Malaysian Riggit 1 : 9.82 Baht.

[45] Saving relating to private educational institutions

73. (1) Nothing in this Act shall be construed as prohibiting the establishment and maintenance of a private educational institution.

(2) Notwithstanding subsection (1), every private educational institution shall comply with this Act and all regulations made under this Act and applicable to the educational institution.

(3) This Part shall not apply to a private higher educational Institution. Private educational institutions to comply with the requirement of National Curriculum and to prepare pupils for prescribed examinations.

74. A private educational institution providing primary education or secondary education or both shall comply with the requirements of the National Curriculum and shall prepare pupils for prescribed examinations.

(2) ถึงแม้ว่าตามอนุมาตรา (1) สถาบันการศึกษาเอกชนทุกๆ แห่งจะต้องกระทำตามกฎหมายนี้ และกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ภายใต้กฎหมายนี้ และใช้กับสถาบันการศึกษาด้วย

(3) ส่วนนี้จะไม่นำมาใช้กับสถาบันการศึกษาเอกชนชั้นสูง

สถาบันการศึกษาเอกชนจะต้องเป็นไปตามความต้องการของหลักสูตรของชาติ และเตรียมนักเรียนให้พร้อมสำหรับการสอนที่ระบุไว้

มาตรา 74 สถาบันการศึกษาเอกชน จะจัดการการศึกษาระดับประถม หรือระดับมัธยม หรือทั้ง 2 อย่าง และจะต้องให้เป็นไปตามความต้องการของหลักสูตรแห่งชาติ และจะต้องเตรียมนักเรียนให้พร้อมสำหรับการสอนที่ระบุไว้

มาตรา 75

(1) รัฐมนตรีอาจต้องการให้สถาบันการศึกษาเอกชนจัดการสอนสำหรับการศึกษาภายหลังจบชั้นมัธยมศึกษาแล้วจะต้องสอนวิชาต่อไป

(a) ภาษาของชาติ ที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการแนะนำมากกว่าที่จะใช้ภาษาของชาติอื่น

(b) การศึกษาชนเผ่ามาเลเซีย

(c) ภาษาอังกฤษ ที่ใช้เป็นสื่อกลางในการแนะนำ

(d) การศึกษาที่เกี่ยวเนื่องกับการศึกษาอิสลามสำหรับนักเรียนที่แสดงตนว่าเป็นอิสลาม (นับถือศาสนาอิสลาม) และ

(e) การศึกษาศีลธรรมสำหรับนักเรียนที่มิใช่คนนับถือศาสนาอิสลาม เป็นไปตามฐานของหลักสูตรที่กำหนด

(2) วิชาที่ระบุอยู่ในย่อหน้าที่ (1) (a) ถึง (1) (c) จะถูกสอนเพิ่มเติมให้กับวิชาอื่นๆ หรือหลักสูตรการศึกษาที่สอนในสถาบันการศึกษาเอกชน

อำนาจที่จะจัดทำข้อกำหนดสำหรับตรวจตราและควบคุมมาตรฐานของการศึกษา

มาตรา 76 รัฐมนตรีอาจจะจัดทำข้อกำหนดสำหรับตรวจตรา กำหนดกฎเกณฑ์หรือควบคุมมาตรฐานของการศึกษาในสถาบันการศึกษาเอกชน

ข้อห้ามต่อหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรม อันเกี่ยวเนื่องกับปริญญา อื่นๆ ที่ให้โดยมหาวิทยาลัย อื่นๆ

มาตรา 77

(1) ไม่มีสถาบันเอกชนใดๆ จะดำเนินการหลักสูตรการศึกษาหรือฝึกอบรมร่วมกับผู้อื่น การร่วมกับผู้อื่น การรวมกับผู้อื่น ผูกพันกับผู้อื่น หรือร่วมมือกับผู้อื่น หรือในทางกลับกันร่วมมือกับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาชั้นสูง หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ หรือองค์การอื่นๆ ภายในหรือภายนอกมาเลเซีย เว้นเสียแต่ว่ารัฐมนตรีจะเป็นผู้อนุมัติเป็นลายลักษณ์อักษร

(2) รัฐมนตรีจะไม่อนุมัติภายใต้อนุมาตรา (1) เว้นเสียแต่ว่ารัฐมนตรีพอใจว่าสถาบันการศึกษาเอกชน ได้จัดการอย่างเหมาะสมกับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาขั้นสูง หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ หรือกิจการที่อำนวยความสะดวกสำหรับบทบัญญัติของหลักสูตรในโปรแกรมการศึกษาหรือฝึกอบรม ซึ่งได้อ้างอยู่ในอนุมาตรานี้

(3) เมื่อได้อนุมัติภายใต้อนุมาตรา (1) รัฐมนตรีอาจจะกำหนดเวลาและเงื่อนไขซึ่งรัฐมนตรีคิดว่าเหมาะสม

(4) บุคคลหนึ่งบุคคลใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) หรือล้มเหลวที่จะทำตามระยะเวลาหรือเงื่อนไขที่กำหนดโดยรัฐมนตรี ภายใต้อนุมาตรา (3) จะมีความผิดตามกฎหมายและจะต้องถูกตัดสินลงโทษ โดยจะต้องถูกปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำขังเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำขัง

การดำเนินการให้เป็นประโยชน์ต่อบทบัญญัติของกฎหมายสำหรับสถาบัน การศึกษาเอกชน

มาตรา 78 เพื่อหลีกเลี่ยงข้อสงสัย จะต้องประกาศว่าไม่มีอะไรในส่วนนี้ ที่จะมีผลกระทบหรือเสียหายจากการดำเนินงานของบทบัญญัติอื่นๆ ในกฎหมายนี้ ต่อสถาบันการศึกษาเอกชน เว้นเสียแต่ว่าสถาบันการศึกษาได้มีข้อยกเว้นไว้อย่างแจ้งชัด

3.2.2.7 การลงทะเบียนของสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษาทั้งหมดจะต้องจดทะเบียน

มาตรา 79

(1) ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติของกฎหมายนี้ สถาบันการศึกษาทุกแห่งจะต้องจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

(2) การดำเนินการจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ จะกระทำโดยนายทะเบียนใหญ่ ในบทบาทที่ถูกระบุไว้

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจจะวางข้อกำหนดและเงื่อนไข ซึ่งนายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม เมื่อสถาบันการศึกษามีการจดทะเบียนภายใต้ อนุมาตรา (1)

การจดทะเบียน

มาตรา 80 นายทะเบียนใหญ่จะเก็บรักษาหรือเป็นเหตุให้ต้องเก็บรักษาการขึ้นทะเบียนของสถาบันการศึกษาในรูปแบบและลักษณะที่อาจมีการระบุไว้

ใบรับรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียน

มาตรา 81

(1) การสืบสวนที่ยังค้างอยู่เกี่ยวกับการดำเนินงานภายใต้อนุมาตรา 79 (2) นายทะเบียนใหญ่อาจจะโดยการพิจารณาอย่างรัดกุมออกกฎตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นประธาน

กรรมการของคณะกรรมการของผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดให้รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการต่อสถาบันการศึกษา ใบรับรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียนในรูปแบบและที่อยู่เงื่อนไขที่อาจจะมีการระบุไว้

(2) ใบรับรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียนออกให้ภายใต้อนุมาตรา (1) อาจจะได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบจากนายทะเบียนใหญ่ เพื่อยกเลิกในเวลาใดเวลาหนึ่งและแจ้งให้บุคคลที่ได้รับใบรับรองการจดทะเบียนทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

การจดทะเบียน

มาตรา 82

(1) โดยไม่มีอคติต่อมาตรา 81 และเกี่ยวเนื่องกับอนุมาตรา (3) และมาตรา 83 นายทะเบียนใหญ่จะจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษาและส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา และใบรับรองการจดทะเบียน แต่เรื่องนี้จะเกิดภายหลังจากได้มีการยื่นเรื่องขอจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา ซึ่งนายทะเบียนใหญ่จะพิจารณาอย่างรอบคอบ และภายหลังได้มีการจ่ายเงินค่าธรรมเนียมตามที่ระบุไว้เรียบร้อยแล้ว

(2) ประธานฯ ของกรรมการผู้ว่าราชการหรือคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการจัดการของสถาบันการศึกษา จะจออกสำเนาใบรับรองการจดทะเบียน ซึ่งออกภายใต้อนุมาตรา (1) จะถูกเก็บแสดงไว้อย่างเห็นได้ชัดในบริเวณของสถาบันการศึกษา

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจจะวางเงื่อนไขก่อนการจดทะเบียน ซึ่ง (เขา) นายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

การเปลี่ยนแปลงอันเกี่ยวข้องกับบริเวณของสถาบันการศึกษา

มาตรา 83

(1) ไม่มีสถาบันการศึกษาใดจะเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของบริเวณสถาบัน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขในบริเวณโดยไม่ได้รับอนุมัติจากนายทะเบียนใหญ่ซะก่อน

(2) การปฏิบัติงานสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของพื้นที่ของสถาบันการศึกษาจะออกสำเนาใบรับรองการจดทะเบียน ซึ่งออกภายใต้อนุมาตรา (1) จะถูกเก็บแสดงไว้อย่างเห็นได้ชัดในบริเวณของสถาบันการศึกษา

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจจะวางเงื่อนไขก่อนการจดทะเบียน ซึ่ง (เขา) นายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

การปฏิเสธการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 84 นายทะเบียนใหญ่อาจจะปฏิเสธการจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษา ถ้านายทะเบียนใหญ่พอใจ

(a) ว่า สถาบันการศึกษาไม่ได้พอใจต่อมาตรฐานของสุขภาพและความปลอดภัยตามที่ระบุไว้

(b) ว่า สถาบันการศึกษาใช้หรือมีแนวโน้มว่าจะใช้สำหรับจุดประสงค์ที่จะทำลายผลประโยชน์ของมาเลเซียต่อสาธารณะ หรือต่อนักเรียน

(c) ว่า ชื่อ ที่อยู่ข้างล่างนี้ ซึ่งสถาบันการศึกษาใช้ในการจดทะเบียน ซึ่งในความเห็นของเขา (นายทะเบียนใหญ่) ไม่เป็นที่ต้องการ

(d) ว่า เครื่องอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาที่มีอยู่พอเพียงในพื้นที่ ที่ซึ่งได้รับการเสนอให้เปิดเป็นสถาบันการศึกษา

(e) ว่า คำแถลงการณ์ไม่เป็นความจริง หรือทำให้เข้าใจผิดได้ ในสาระสำคัญ โดยเฉพาะที่ได้ทำหรือที่เกี่ยวเนื่องกับการใช้สำหรับการจดทะเบียน

(f) ว่า บุคคลที่ยื่นขอจดทะเบียนของสถาบันการศึกษาล้มเหลวหรือปฏิเสธที่จะทำตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยนายทะเบียนใหญ่ ภายใต้อนุมาตรา 82(3) หรือ

(g) ว่า บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการหรือครูใหญ่ ดูไม่เหมาะสมและสมควรหรือบุคคลที่รับผิดชอบที่จะทำหน้าที่ประธานกรรมการหรือครูใหญ่ก็แล้วแต่กรณี

การแจ้งการปฏิเสธต่อสถาบันการศึกษาที่จดทะเบียน

มาตรา 85

(1) เมื่อนายทะเบียนใหญ่ปฏิเสธการจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษาภายใต้ข้อบัญญัติของมาตรา 84 เขาต้องแจ้งต่อผู้ยื่นขอจดทะเบียน โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการปฏิเสธนั้น และระบุแจ้งเหตุผลที่ปฏิเสธด้วย

(2) ผู้ยื่นขอจดทะเบียนได้รับความผิดหวังจากการปฏิเสธของนายทะเบียนใหญ่สถาบันการศึกษาอาจจะยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน 20 วัน หลังจากได้รับการแจ้งปฏิเสธการจดทะเบียนภายใต้ความเป็นไปของอนุมาตรา (1) และความตัดสินใจของรัฐมนตรีถือเป็นที่สิ้นสุด ข้อห้ามในการโฆษณาอื่นๆ

มาตรา 86

(1) ไม่มีผู้ใดจะส่งเสริมสถาบันการศึกษา ไม่ว่าโดยการโฆษณาออกหนังสือชี้ชวนออกหนังสือเล่มเล็กๆ หรืออย่างอื่น เว้นเสียแต่ว่าสถาบันการศึกษาได้มีการจดทะเบียนแล้ว หรือใบรับรองการจดทะเบียนได้ออกมาแล้วภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา 81(1)

(2) บุคคลซึ่งฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) จะมีความผิดตามกฎหมาย และจะได้รับการตัดสินใจโดยต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำขังในเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

3.2.2.8 การยกเลิกการจดทะเบียน

หลักฐานในการยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 87

(1) นายทะเบียนใหญ่อาจจะปฏิบัติงานในฐานะประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้หนึ่งผู้ใดรับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา และประกาศถึงจุดประสงค์ที่จะยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา ถ้าเขาพอใจว่ามันเป็นเรื่องที่ควรจะทำอย่างรวดเร็วถ้ามีเรื่องดังต่อไปนี้

(a) เรื่องหรือหลักฐานที่ระบุอยู่ในย่อหน้าที่ 98(a)

(b) สถาบันการศึกษาที่ว่ายังไม่มีระเบียบวินัยพอเพียง

(c) การจดทะเบียนของสถาบันการศึกษานั้นกระทำไป โดยเหตุผลของความผิดหรือหลักฐานข้อเท็จ หรือทำให้เข้าใจผิดในคำแถลงการณ์

(d) พบว่า ประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการ หรือคนอื่นใดซึ่งรับผิดชอบการบริหารของสถาบันการศึกษา ได้ทำเรื่องราวปลอมๆ หรือทำให้เข้าใจผิดในสาระสำคัญ โดยเฉพาะในการส่งเสริมสถาบันทางการศึกษา

(e) มีการฝ่าฝืนสัญญาในข้อกำหนดหรือเงื่อนไข ซึ่งนายทะเบียนใหญ่ได้กำหนดไว้ภายในอนุมาตรา 79(3)

(f) พบว่า ไม่มีประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษา หรือบุคคลใดๆ ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการ หรือเป็นครูใหญ่ ไม่มีความเหมาะสม และเหมาะ หรือบุคคลที่รับผิดชอบไปทำหน้าที่ประธานกรรมการหรือครูใหญ่ ซึ่งแล้วแต่กรณี

(2) นายทะเบียนใหญ่อาจจะกระทำอย่างใดภายใต้อนุมาตรา (1) ถ้าเขามีเหตุผลที่จะเชื่อว่าสถาบันการศึกษาที่จดทะเบียนแล้วนั้นได้หยุดดำเนินการ

(3) คำประกาศถึงความตั้งใจที่จะยกเลิกการจดทะเบียน ของสถาบันการศึกษาภายใต้อนุมาตรา (1) จะระบุภายใต้พื้นฐานที่ว่า เรื่องได้ถูกเสนอมาเพื่อยกเลิกการจดทะเบียน

(4) ที่ซึ่งคำประกาศภายใต้อนุมาตรา (1) ได้ถูกใช้ไปตามอนุมาตราดังกล่าว ผู้ได้รับการแจ้งไป

(5) ถ้าไม่มีการอุทธรณ์ภายใต้อนุมาตรา (4) หรือถ้าการอุทธรณ์ถูกปฏิเสธ นายทะเบียนใหญ่อาจจะยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษาที่มีก่อนหน้านั้น และภายใน 20 วัน ของวันที่ยกเลิก ประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษาจะต้องยินยอมต่อนายทะเบียนใหญ่ รวมทั้งใบรับรองการจดทะเบียนของ

สถาบันการศึกษา และเครื่องมือต่างๆ ของรัฐ ซึ่งผู้ถูกยกเลิกจะต้องคืน และประธานกรรมการและผู้ว่าราชการและลูกจ้างทุกคนของสถาบันการศึกษาจะต้องยินยอมคืนใบรับรองการจดทะเบียนที่ออกให้ภายใต้กฎหมายนี้ต่อนายทะเบียนใหญ่

3.2.2.9 การจดทะเบียนของผู้รับราชการและลูกจ้างในสถาบันการศึกษา

ผู้รับราชการทั้งหมดและลูกจ้างจะต้องจดทะเบียน

มาตรา 88

(1) คนทุกคนซึ่งทำหน้าที่อยู่ว่าราชการหรือลูกจ้างของสถาบันการศึกษาจะต้องจดทะเบียนในฐานะผู้ว่าฯ หรือลูกจ้าง ซึ่งแล้วแต่กรณีที่เกี่ยวเนื่องกับสถาบันการศึกษา

(a) ความประสงค์เป็นลายลักษณ์อักษรของนายทะเบียนใหญ่เพื่อจุดประสงค์ของการเปลี่ยนแปลง แก้ไข สลักหลังหรือแทนที่ หรือ

(b) ในกรณีที่การอนุญาต เมื่อครบวันหมดอายุ

ให้ยินยอม (Surrendered คือ ยอมให้ทำอะไรก็ได้ตามกฎกติกาที่มีอยู่) ภายใน 20 วัน โดยบุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้ง หรือบุคคลใดที่เป็นเจ้าของมัน (เป็นเจ้าของใบจดทะเบียน) ให้ยินยอมแก่นายทะเบียนใหญ่

หน้าที่ของครูในการระบุการเปลี่ยนแปลงของสถาบันการศึกษา

มาตรา 116

ครูที่จดทะเบียนทุกคน ภายใน 14 วัน ของวันเริ่มต้นหรือหยุดสอนในสถาบัน การศึกษาจะต้องรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรต่อนายทะเบียนใหญ่ รายงานชื่อสถาบันการศึกษาที่สอนอยู่หรือหยุดสอนให้ทราบถึงวันที่เริ่มสอนหรือหยุดสอนในสถาบันการศึกษานั้นๆ

3.2.2.10 การตรวจตราโรงเรียน[46]

การตรวจตรา

---

[46] 117. The Chief Inspector shall—

(a) be responsible, in collaboration with such authorities as the Minister may appoint, for ensuring that an adequate standard of teaching is developed and maintained in educational institutions;

(b) inspect educational institutions or cause educational institutions to be inspected by an Inspector of Schools at such intervals as he shall deem appropriate;

(c) when directed so to do by the Minister, inspect an educational institution or cause the educational institution to be inspected; and

(d) undertake such other duties in relation to the inspection of educational institutions as the Minister may direct or as may be prescribed.

หน้าที่ของหัวหน้าผู้ตรวจการ

มาตรา 117 หัวหน้าผู้ตรวจการจะ

(a) รับผิดชอบ ร่วมมือกับผู้มีอำนาจซึ่งรัฐมนตรีอาจแต่งตั้ง เพื่อเป็นการประกันว่ามาตรฐานของการสอนได้รับการพัฒนาอย่างพอเพียง และยังคงอยู่ในสถาบันการศึกษา

(b) ตรวจสอบสถาบันการศึกษาหรือสาเหตุที่สถาบันการศึกษาถูกตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบของโรงเรียนในช่วงเวลาซึ่งเห็นว่าเหมาะสม

(c) เมื่อแนะนำดังกล่าวให้ทำโดยรัฐมนตรี ซึ่งตรวจดูสถาบันการศึกษา หรือสาเหตุที่สถาบันการศึกษาถูกตรวจสอบ และ

(d) ดำเนินงานหน้าที่อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสถาบันการศึกษา ซึ่งรัฐมนตรีอาจแนะนำหรือระบุไว้

อำนาจในการเสนอแนะของผู้ตรวจการของโรงเรียน[47]

มาตรา 118 หัวหน้าผู้ตรวจการ หรือผู้ตรวจการของโรงเรียน อาจให้คำแนะนำแก่ผู้ว่าราชการ หรือบุคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารสถาบันการศึกษา และต่อครูในเรื่องเกี่ยวกับการสอนและวิธีการสอน

ข้อจำกัดของคำสั่งของผู้ตรวจการโรงเรียน

มาตรา 119 หัวหน้าผู้ตรวจการหรือผู้ตรวจการของโรงเรียน จะไม่ออกคำสั่งใดหรือกำหนดทิศทางใดๆ ให้แก่ผู้ว่าราชการ หรือบุคคลอื่นใดซึ่งรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา เว้นเสียแต่ว่าเรื่องดังกล่าวได้รับอนุมัติจากกฎเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้

รายงานของผู้ตรวจการโรงเรียน

มาตรา 120

(1) หัวหน้าผู้ตรวจการ จะยื่นรายงานการตรวจสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวเนื่องกับมาตรา 117 ทุกครั้ง ต่อรัฐมนตรี และเมื่อรายงานของผู้ตรวจการโรงเรียนได้ถูกเขียนขึ้นเขาจะต้องสลักหลังความเห็นตามที่เห็นว่าเหมาะสม

---

[47] Advisory powers of Inspectors of Schools

118. The Chief Inspector or an Inspector of Schools may give advice to the governors or any other person responsible for the management of an educational institution and to teachers on matters relating to teaching and teaching methods.

Restriction on orders of Inspectors of Schools

119. The Chief Inspector or an Inspector of Schools shall not, except to such extent as he may be authorized by any regulations made under this Act, issue any order or direction to the governors or any other person responsible for the management of an educational institution.

(2) รายงานของสถาบันการศึกษาที่ยื่นไปภายใต้อนุมาตรา (1) จะเป็นเอกสารที่เป็นความลับ แต่อาจจะไม่ลับสำหรับคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา และรวมทั้งครูในเรื่องนี้ด้วย และรายงานก็จะมีพร้อมทั้งมวล แต่ทั้งนี้ต้องผ่านการพิจารณาพินิจพิเคราะห์จากรัฐมนตรีก่อน

อำนาจทั่วๆ ไปของผู้ตรวจการโรงเรียน

มาตรา 121 สำหรับจุดประสงค์ในการสอบสถาบันการศึกษาภายใต้มาตรา 117 หัวหน้าผู้ตรวจการ (ผู้ตรวจการใหญ่) หรือผู้ตรวจการโรงเรียน (ในส่วนนี้จะอ้างว่าเป็น “ผู้ตรวจการ”) อาจจะ

(a) เข้าไปในสถานศึกษาในเวลาใดก็ได้ และ

(b) ต้องการประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือตัวผู้ว่าราชการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา หรือ ครู หรือ ลูกจ้าง หรือบุคคลใดที่ถูกพบในสถาบันการศึกษา

(i) เพื่อสร้างตารางสำหรับการตรวจสอบของเขา ตารางสอน หรือบันทึกเกี่ยวกับวิชาที่ได้สอน หรือถูกสอนหรือหนังสือต่างๆ เอกสาร วัตถุสิ่งของ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งผู้ตรวจการเห็นว่าเกี่ยวเนื่องกับการสอนซึ่งดำเนินไปในสถาบันการศึกษา หรือการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา และ

(ii) เพื่อจัดหาข้อมูลต่างๆ ให้แก่ผู้ตรวจการ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการสอนในสถาบันการศึกษา ซึ่งผู้ตรวจการอาจมีความต้องการและสิ่งที่อยู่ในอำนาจของประธานกรรมการ ผู้ว่าราชการ หรือคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา ครู ลูกจ้าง หรือบุคคลใดๆ ซึ่งต้องหาข้อมูลให้

หัวหน้าผู้ตรวจการ (ผู้ตรวจการใหญ่) อาจจะมอบอำนาจให้แก่เจ้าหน้าที่การศึกษาเพื่อปฏิบัติการในนามของเขา (ผู้ตรวจการใหญ่)

มาตรา 122 หัวหน้าผู้ตรวจการอาจจะมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่เจ้าหน้าที่การศึกษา ภายใต้มาตรา 4 ให้ปฏิบัติงานในนามของเขา ใช้อำนาจของเขาในการทำให้ภาระกิจลุล่วงไปภายใต้กฎหมายนี้

อำนาจของรัฐมนตรีในการออกกฎข้อบังคับ

มาตรา 130

(1) โดยปราศจากอคติต่ออำนาจของรัฐมนตรีในการออกกฎข้อบังคับ ภายใต้บทบัญญัติอื่นๆ ในกฎหมายนี้ รัฐมนตรีอาจออกกฎข้อบังคับสำหรับจุดประสงค์เพื่อให้เรื่องนี้มีผลในบทบัญญัติของกฎหมายนี้

(2) โดยปราศจากอคติต่ออำนาจทั่วไปที่มีในอนุมาตรา (1) รัฐมนตรีอาจจะกำหนดข้อบังคับสำหรับหรือที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องทั้งหมด หรือของเรื่องราวต่อไปนี้

(a) การรับนักเรียนเข้าสถาบันการศึกษา ต้องมีการลงทะเบียนของนักเรียนในสถาบันการศึกษานั้น กำหนดอายุและเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งนักเรียนจะต้องมีอยู่ในสถาบันการศึกษาหรือในชั้นใดๆ ในสถาบันการศึกษานั้นๆ

(b) ระยะเวลาของช่วงการเรียน (เทอม) ของสถาบันการศึกษา จำนวนวันและจำนวนชั่วโมงที่นักเรียนควรจะเรียนในสถาบันการศึกษา และจำนวนวันที่จะให้เป็นวันหยุด โดยสถาบันการศึกษาทุกแห่ง หรือสถาบันการศึกษาที่ถูกระบุ หรือชั้นเรียนของสถาบันการศึกษา

(c) การจัดตั้งและการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา และหน้าที่ของผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา

(d) รูปแบบของการจดทะเบียนสำหรับการลงทะเบียนของสถาบันการศึกษา หรือของผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้างจะถูกเก็บรักษาและดูแลให้คงอยู่และสำหรับระบบของเรื่องนี้ที่มีการดึงออกมาจากเรื่องนั้นๆ

(e) ระบบการจัดการจะถูกติดตาม และค่าธรรมเนียมที่เหมาะสมจะถูกจัดเก็บให้สอดคล้องกับการยื่นขอจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ หรือเกี่ยวเนื่องกับใบรับรองใดๆ การอนุญาตหรือเอกสารอื่นๆ ที่ออกภายใต้กฎหมายนี้

(f) ระบบการปฏิบัติการจะถูกติดตามสำหรับการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขใบรับรองในการจดทะเบียน หรือใบอนุญาตที่ออกภายใต้กฎหมายนี้ และการทดแทนของใบรับรองหรือใบอนุญาต ซึ่งสูญหายหรือเสียหาย

(g) ระเบียบวินัยในสถาบันการศึกษาและกิจกรรมใดๆ ของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นในสถาบันฯ หรือไม่ก็ตาม ซึ่งรัฐมนตรีมีความเห็นว่าจะมีผลต่อระเบียบวินัยของสถาบันการศึกษา

(h) หลักสูตรแห่งชาติ รวมทั้งวิชาและเรื่องราวต่างๆ จะไม่ให้มีการศึกษาถ้าเกี่ยวข้องกับศาสนาของมาเลเซีย ที่ซึ่งคำแนะนำอาจจะหรือจะให้แก่สถาบันการศึกษา และเวลาซึ่งใช้ไปในการศึกษาแต่ละวิชา ซึ่งมีการสอนในสถาบันการศึกษา

(i) การจัดตั้ง องค์การ การบริหารจัดการ การควบคุมและการสิ้นสุดของสมาคมนักเรียนหรือตัวนักเรียนเอง และครู หรือครู ผู้ปกครอง ไม่ว่าภายในสถาบันการศึกษาหรือไม่ก็ตาม และกฎข้อบังคับที่ทำขึ้นภายใต้ย่อหน้านี้ อาจจะจัดให้สมาคมของครูและผู้ปกครอง รวมทั้งบุคคลใดๆ ที่มิใครูหรือผู้ปกครองของนักเรียนของสถาบันการศึกษานี้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

(j) หนังสือ สิ่งของ และเครื่องไม้เครื่องมือที่ใช้ในสถาบันการศึกษานี้ รวมทั้งวิธีการจัดซื้อหนังสือ สิ่งของและเครื่องไม้เครื่องมือ

(k) ข้อห้ามของการใช้ ภายในสถาบันการศึกษา หรือภายในชั้นเรียนที่กำหนดของสถาบันการศึกษา หรือภายในชั้นเรียนที่กำหนดของสถาบันการศึกษา ต่อหนังสือ หรือสิ่งของ การใช้สิ่งของดังกล่าวจะไม่เป็นสิ่งพึงประสงค์

(l) ข้อห้ามของการใช้หรือส่งมอบต่อนักเรียนใดๆ โดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกล หรือส่งมอบของ นำเข้าหรือขาย สำหรับใช้ หรือส่งมอบโดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกล ในการส่งวัสดุ หนังสือ บทเรียน คำแนะนำ หรือสิ่งอื่นๆ ที่ตีพิมพ์ หรือเขียนหรือเป็นอย่างอื่น การใช้ของเหล่านี้โดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกลเป็นที่ไม่พึงประสงค์

(m) การเก็บรักษาสมุดบัญชีและการตรวจสอบบัญชีในสถาบันทางการศึกษาจะต้องได้รับอนุญาต

(n) มาตรฐานต่างๆ รวมทั้งมาตรฐานของสุขภาพและความปลอดภัย และใช้ในบริเวณขอบเขตของสถาบันการศึกษาจะต้องเหมือนและตามที่ระบุไว้เป็นมาตรฐานต่างๆ และการใช้เพื่อรายการดังกล่าวของสถาบันการศึกษาซึ่งอาจจะมีระบุอยู่ในกฎข้อบังคับ

(o) การจดทะเบียนของนักเรียนในสถาบันการศึกษา การตรวจสอบการ จดทะเบียนของนักเรียน การทำการจดทะเบียนออกมาเพื่อจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ โดยบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจให้ทำหน้าที่แทนภายใต้กฎข้อบังคับ และบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องอำนาจหน้าที่ ซึ่งอาจมีระบุอยู่ในกฎข้อบังคับ ในทางกลับกันของรายละเอียดในการจดทะเบียน ซึ่งอาจจะถูกเร่งรัดโดยบุคคลซึ่งประสงค์จะรักษาการจดทะเบียนไว้ภายใต้กฎข้อบังคับนี้

(p) รูปแบบของการจดทะเบียนของครูได้ถูกเก็บรักษาไว้ภายใต้มาตรา 104 จะถูกเก็บหรือดูแลรักษา และระบบการปฏิบัติงานสำหรับออกสำเนารับรองถูกต้องของรายการต่างๆ ดังกล่าว

(q) ระบบการปฏิบัติงานจะถูกติดตาม เพื่อการรับรองสลักหลัง เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไข ใบรับรองการจดทะเบียนในฐานะครู ซึ่งออกระบบปฏิบัติงานมาภายใต้มาตรา 109 และการทดแสนความสูญเสียหรือการเสียหายของใบรับรองหรือใบอนุญาตในการสอน

(r) ระบบปฏิบัติงานจะถูกติดตามและเรื่องอื่นๆ ที่ตามมา ซึ่งจะประกันการยกเลิกของใบรับรองการจดทะเบียนเป็นครูภายใต้มาตรา 109 หรือของใบอนุญาตสำหรับการสอน

(s) การทำงานและระบบการปฏิบัติงานจะถูกติดตามอันกี่ยวกับการตรวจสอบซึ่งกระทำโดย “Committee of Enquiry” ซึ่งแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 126(1)

(t) แบบอย่างในการอุทธรณ์ จะกระทำต่อรัฐมนตรีจากการตกลงใจของนายทะเบียนใหญ่ และค่าธรรมเนียมจะจ่ายเป็นไปตามการอุทธรณ์

(u) การจัดตั้ง การจัดองค์การ การบริหารจัดการ การควบคุมและการยกเลิก ต่อสภาการกีฬาใดๆ ทั้งหมด หรือกรรมการที่สภาการศึกษา และของสภาการศึกษาที่ชนบน ตำบล รัฐฯ หรือระดับชาติ

(v) บทบัญญัติของการศึกษาที่ต่อเนื่องในสถาบันการศึกษา จะถูกจัดตั้งและดำรงอยู่โดยรัฐมนตรี ภายใต้กฎหมายนี้

(w) การหมุนเวียนโดยนักเรียน 1 คน หรือหลายๆ คน ไม่ว่าจะภายในสถาบันการศึกษาหรือไม่ สำหรับสารสาร สิ่งพิมพ์เล่มเล็กๆ หรือสิ่งตีพิมพ์หรือสิ่งที่ถูกเขียนขึ้น

(x) แบบอย่างของการตัดสินใจต่อจำนวนเงินที่ได้รับการช่วยเหลือ จ่ายให้แก่สถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน

(y) เงื่อนไขและข้อจำกัด หรือขึ้นอยู่กับการช่วยเหลือที่ได้รับหรือเงินทุนที่ได้รับจะถูกจ่ายไปยังสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุนอยู่

(z) การตัดสินใจสำหรับค่าธรรมเนียมที่ได้รับการอนุมัติแล้ว จะถูกเรียกเก็บไปยังผู้เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาอย่างทั่วๆ ไป หรือชั้นใดๆ ในสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน และการจ่ายเงินหรือละเลยเก็บค่าธรรมเนียม

(aa) รูปแบบของการโยกย้ายถ่ายเทและการยกให้ของทรัพย์สินใดๆ โยกย้ายหรือยกให้ภายใต้กฎหมายนี้ และรูปแบบของการจดทะเบียนหัวเรื่องของทรัพย์สิน

(ab) ค่าธรรมเนียมใดๆ ที่เหมาะสมจะเรียกเก็บอันเกี่ยวข้องกับเรื่องใดๆ ที่จัดการระบุไว้ในกฎหมายนี้

(ac) รูปแบบซึ่งอาจจะใช้สำหรับทำบทบัญญัติของกฎหมายนี้ให้เสร็จ และซึ่งอาจจะใช้อันเกี่ยวเนื่องกับเรื่องราวใดๆ ที่ระบุหรือต้องการในกฎหมายนี้ ซึ่งจะต้องถูกระบุไว้โดยรัฐมนตรี และ

(ad) เรื่องอื่นใดซึ่งรัฐมนตรีเห็นควรเร่งรัดหรือจำเป็นเพื่อให้เกิดผลต่อบทบัญญัติใดๆ ของกฎหมายนี้

กฎข้อบังคับอาจระบุบทลงโทษสำหรับผู้ที่ฝ่าฝืน

มาตรา 131 กฎข้อบังคับที่ทำขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ อาจจะจัดการว่า การฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติใดๆ ในกฎข้อบังคับนี้จะตกเป็นจำเลย และจะถูกลงโทษด้วยการตัดสิน พร้อมด้วยค่าปรับ หรือจำคุกเป็นเวลาหนึ่ง หรือทั้งปรับและทั้งจำ แต่การจัดการค่าปรับจะไม่เกิน 10,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกินกว่า 6 เดือน

ผู้กระทำผิดและการลงโทษ

ผู้กระทำผิดและการลงโทษอันเกี่ยวเนื่องกับการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 132

(1) บุคคลใดซึ่งเป็นประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้ว่าราชการหรือบุคคลอื่นใดที่รับผิดชอบต่อการจัดการบริหารของสถาบันการศึกษา ได้ทำถ้อยคำแถลงอันเป็นเท็จ หรือทำให้เข้าใจผิดในการสนับสนุนสถาบันการศึกษา จะมีความผิดเหมือนกับเป็นผู้กระทำผิด (จำเลย) และจะถูกตัดสินให้รับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 50,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่ง

(a) ยื่นเรื่องขอจดทะเบียนภายใต้กฎหมายฉบับนี้สำหรับสถาบันการศึกษา หรือการจดทะเบียนสำหรับผู้ว่าราชการหรือลูกจ้าง หรืออื่นๆ เพื่อจุดประสงค์ในการแนะนำชักชวนให้นายทะเบียนใหญ่ดำเนินงานหรือละเว้นการดำเนินงาน ด้วยอำนาจหน้าที่ของเขาภายใต้กฎหมายนี้ และทำถ้อยแถลงซึ่งเขารู้อยู่แก่ใจว่าเป็นของปลอมหรือไม่เชื่อว่าจะเป็นของจริง หรือโดยตั้งใจอำพรางข้อเท็จจริงของวัตถุ เรื่องราว หรือจัดหาข้อมูลให้ ซึ่งจะทำให้หลงผิดได้

(b) อุปสรรคหรือสิ่งขัดขวางต่อนายทะเบียนใหญ่ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะดำเนินงานตามอำนาจที่ได้รับภายใต้มาตรา 100, 101, หรือ 102

(c) การปฏิเสธที่จะผลิตหนังสือ เอกสาร หรือสิ่งพิมพ์ หรือปฏิเสธที่จะจัดหาข้อมูลในการฝ่าฝืนอนุมาตรา 100 (2) หรือจัดหาข้อมูลซึ่งตัวเขาเองทราบว่า เป็นเท็จ หรือไม่เชื่อว่าเป็นของจริง

(d) ในการเป็นประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษาฝ่าฝืนอนุมาตรา 94(1)

(e) เป็นบุคคลใดบุคคลหนึ่งประสงค์จะจดทะเบียนในฐานะผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้างภายใต้มาตรา 88 มีการกระทำ เช่น ผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้าง ถ้าไม่เป็นตามนี้ก็จดทะเบียนได้

(f) เป็นผู้ว่าราชการหรือบุคคลที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดหารของสถาบัน การศึกษาที่เป็นต้นเหตุหรืออนุญาตให้บุคคลใดๆ กระทำตัวเช่นผู้ว่าราชการ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการ หรือทำตัวเช่นลูกจ้างของสถาบันการศึกษา โดยปราศจากการลงทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

(g) กระทำการเช่นผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้าง ในสถาบันการศึกษาที่ไม่ได้จดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ หรือ

(h) เป็นประธานกรรมการของคณะกรรมการผู้ว่าราชการ หรือผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษาได้ล้มเหลวที่จะป้องกันสถาบันฯ จากการใช้สิ่งที่ผิดกฎหมาย เพื่อกิจกรรมหรือจุดประสงค์ของสถาบันฯ หรือเพื่อกิจกรรมหรือจุดประสงค์ของกิจการที่ผิดกฎหมาย สังคมหรือส่วนอื่นๆ ของตัวตน (สถาบันการศึกษา) จะมีความผิดเช่น

ผู้ทำผิดกฎหมาย (จำเลย) และจะถูกตัดสินให้รับผิดชอบต่อค่าปรับซึ่งไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(3) บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง

(a) เป็นประธานกรรมการของคณะกรรมการผู้ว่าราชการ หรือเป็นบุคคลที่รับผิดชอบในการบริหารของสถาบันการศึกษา ล้มเหลว และเป็นสาเหตุให้การทำสำเนาใบรับรองการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษาที่จะติดแสดงไว้ตามกฎหมายของอนุมาตรา 82(2)

(b) ล้มเหลวที่จะยอมรับผิดต่อนายทะเบียนใหญ่ สำหรับใบรับรองการจดทะเบียนหรือเครื่องมือของรัฐบาลภายใต้อนุมาตรา 87(5) หรือ 97(1)

(c) เป็นประธานกรรมการของกรมการของผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษา ฝ่าฝืนอนุมาตรา 49(1) หรือ

(d) เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองพื้นที่บริเวณของสถาบันฯ และมีเหตุผลที่จะทำให้เชื่อว่า พื้นที่บริเวณหรือบางส่วนของพื้นที่ได้ถูกใช้ไปในสถาบันการศึกษา ซึ่งต้องการจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ แต่ไม่ได้จดทะเบียนดังกล่าว เจ้าของหรือผู้ครองครองล้มเหลวที่จะดำเนินการตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันการใช้ประโยชน์ดังกล่าว จะมีความผิด เช่น ผู้กระทำความผิด (จำเลย) และจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาให้รับผิดชอบค่าปรับไม่เกิน 5,000 ริงกิต ผู้กระทำผิด (จำเลย) และบทลงโทษอันเกี่ยวเนื่องกับการจดทะเบียนของครู

มาตรา 133

(1) บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง ในการยื่นขอจดทะเบียนในฐานะครู หรืออื่นๆ สำหรับจุดประสงค์ในการชี้แนะให้นายทะเบียนใหญ่ปฏิบัติงาน หรือละเว้นการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายนี้ ได้ทำถ้อยคำแถลงซึ่งเขาเองทราบแล้วว่าเป็นเท็จหรือไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงหรือตั้งใจจะปิดบังสิ่งที่เป็นความจริงอื่นๆ หรือจัดหาข้อมูลซึ่งอาจทำเข้าใจผิด จะมีความผิดเช่นผู้กระทำผิด (จำเลย) และจะต้องถูกพิพากษาให้รับผิดชอบต่อค่าปรับจำนวนไม่เกิน 10,000 ริงกิต หรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่ง

(a) กระทำตนเป็นเช่นครูในสถาบันการศึกษา ในการฝ่าฝืนอนุมาตรา 103 (1)

(b) สาเหตุ การอนุญาต หรือว่าจ้าง บุคคลใดบุคคลหนึ่งให้เป็นครูในการฝ่าฝืนอนุมาตรา 103(1)

(c) กระทำตนเป็นเช่นครูในสถาบันการศึกษาที่ไม่ได้มีการจดทะเบียน

(d) เป็นครูที่จดทะเบียนสอนในสถาบันการศึกษาในการฝ่าฝืนเงื่อนไขใดๆ ที่วางไว้ภายใต้อนุมาตรา (109(2) หรือเป็นเช่นผู้ถือใบอนุญาตในการสอน ซึ่งออกให้ภายใต้มาตรา 114

และสอนในสถาบันการศึกษาในการฝ่าฝืนเงื่อนไขใดๆ ซึ่งกำหนดไว้ โดยใบอนุญาตนี้ (ใบอนุญาตในการสอน)

(c) สาเหตุ การอนุญาต หรือการว่าจ้างครูที่จดทะเบียนให้สอนในสถาบัน การศึกษาในการฝ่าฝืนข้อบังคับเงื่อนไขใดๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับครูซึ่งได้กำหนดไว้ภายใต้มาตรา 109 หรือสาเหตุการอนุญาต หรือการว่าจ้าง ผู้ถือใบอนุญาตในการสอนออกให้ภายใต้มาตรา 114 เพื่อการสอนหรืออื่นๆ ซึ่งมากกว่าเงื่อนไขต่างๆ ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (ใบอนุญาตในการสอน)

(f) ล้มเหลวต่อการยินยอมต่อใบรับรอง เอกสาร หรือใบอนุญาต อันเกี่ยวข้องกับมาตรา 115 หรือ

(g) เป็นครูที่จดทะเบียนล้มเหลวที่จะทำรายงานต่อนายทะเบียนใหญ่ให้เป็นไปตามมาตรา 116

จะต้องถูกตัดสินในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) ภายใต้ย่อหน้า (b) หรือ (e) ต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 10,000 ริงกิต และจะต้องถูกพิพากษาในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) ภายใต้ย่อหน้า (a), (c), (d), (f) หรือ (g) ต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 5,000 ริงกิต

ผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) และบทลงโทษ อันเกี่ยวกับผู้ตรวจการ

มาตรา 134 บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง

(a) อุปสรรคหรือขัดขวาง หัวหน้าผู้ตรวจการ หรือผู้ตรวจการของโรงเรียนในการปฏิบัติงานตามอำนาจใดๆ ที่ได้รับมาโดยมาตรา 121

(b) ปฏิเสธที่จะทำตารางสอน รายการวิชาที่สอน บันทึก สมุด สิ่งของ เอกสาร หรือข้อความใดๆ หรือจัดหาข้อมูลในการฝ่าฝืนกฎหมายตามย่อหน้าย่อย ที่ 121 (b) (ii) หรือ (c) จัดหาข้อมูลซึ่งเป็นเท็จในเรื่องใดๆ โดยเฉพาะ หรือซึ่งเขาเองรู้ดีว่าเป็นเท็จหรือไม่เชื่อว่าเป็นของจริง จะมีความผิดในฐานะผู้กระทำผิด (จำเลย) และจะต้องถูกพิพากษาให้รับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและจำคุก

บทลงโทษทั่วๆ ไป

มาตรา 135

(1) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งผิดในการกระทำผิดกฎหมาย (เป็นจำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ ซึ่งกรณีที่กฎหมายมิได้ระบุไว้อย่างแน่ชัดถึงบทลงโทษ จะถูกพิพากษาและให้รับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 5,000 ริงกิต หรือจำคุกในระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งผิดในการกระทำผิดกฎหมาย (เป็นจำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ ในกรณีที่ทำผิดกฎหมายต่อเนื่องกัน จะต้องถูกตัดสินลงโทษ เพิ่มเติมจากบทลงโทษในเรื่องอื่นๆ

ซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบภายใต้กฎหมายนี้ อันเกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดกฎหมายนี้ (จำเลย) จะมีค่าปรับเป็นรายวันไม่เกิน 500 ริงกิต ต่อวัน ถ้าผู้กระทำความผิด (จำเลย) ยังทำผิดต่อเนื่องไปก็จะถูกใช้วิธีนี้

อำนาจในการสืบสวน

มาตรา 136

(1) นายทะเบียนใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณะซึ่งนายทะเบียนใหญ่มอบอำนาจในการกระทำแทนในการเขียนเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร จะมีอำนาจในการสืบสวนเรื่องราวของผู้กระทำความผิด (จำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ หรือข้อกำหนดที่ทำขึ้นภายใต้กฎหมายนี้

(2) นายทะเบียนใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณะ ซึ่งนายทะเบียนใหญ่มอบอำนาจในการกระทำแทนในการเขียนเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร อาจจะที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนผู้กระทำความผิด ภายใต้กฎหมายนี้ หรือข้อกำหนดที่ทำขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ กระทำการโดยใช้อำนาจพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนของตำรวจ เว้นเสียแต่ว่าอำนาจในการจับกุมโดยปราศจากหมายจับซึ่งออกตามมาตราในวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา (593) การจับกุมผู้กระทำความผิดจะทำไม่ได้ โดยนายทะเบียนใหญ่หรือเจ้าหน้าที่สาธารณะ ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายทะเบียนใหญ่ให้กระทำแทน จะเป็นผู้บันทึกเรื่องราว

อำนาจที่จะเข้าไปโดยปราศจากหมาย

มาตรา 137 โดยไร้อคติต่อมาตรา 136 ถ้านายทะเบียนใหญ่หรือเจ้าหน้าที่สาธารณะซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายทะเบียนใหญ่ในการบันทึกเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร มีเหตุผลที่เหมาะสมที่ทำให้เชื่อได้ว่า วัตถุพยานที่กำลังค้นหาอยู่ถูกนำไปไว้ในบริเวณพื้นที่ของสถาบันฯ เพื่อจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ และดูเหมือนว่าจะเป็นเหตุผลที่ทำให้การขอหมายค้นตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาล่าช้าออกไป นายทะเบียนใหญ่หรือตำรวจอาจจะเข้าไปในเขตพื้นที่ของสถาบัน เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว โดยไม่มีหมายค้นได้ โดยใช้กำลังตามความจำเป็นที่จะเข้าไป

เนื่องจากการศึกษานอกระบบของสหพันธรัฐมาเลเซียนั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่อยู่ภายใต้กฎหมายโรงเรียนเอกชน สำหรับกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาหรือการติวเตอร์นั้นจะมีการออกกฎหมายลำดับรองกำหนดถึงมาตรฐานต่างๆ ไว้ อีกต่างหากและเป็นบทเสริมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ซึ่งสาระสำคัญที่พอสรุปได้ดังนี้

รัฐบาลสหพันธรัฐมาเลเซียตระหนักถึงความสำคัญของการสอนจะพยายามที่จะควบคุมตลาดเพื่อที่จะควบคุมคุณภาพของการสอนส่วนตัว รัฐบาลกำหนดให้โรงเรียนกวดวิชา หรือการสอนเสริมต้องจดทะเบียนกับกระทรวงศึกษาธิการ (ในระดับรัฐ)

กฎระเบียบนี้รวมถึงความต้องการเช่นคุณวุฒิทางการศึกษาสำหรับครูที่ควรมีอย่างน้อย ประกาศนียบัตรโรงเรียนมัธยมศึกษาและใบอนุญาตการเรียนการสอนสำหรับครูที่ไม่ได้อยู่ในบริการ นอกจากนี้ยังมีมาตรฐานความปลอดภัยเช่นความพร้อมของทางหนีไฟและโครงสร้างพื้นฐานที่เพียงพอ

รัฐบาลมาเลเซียมุ่งมั่นที่จะควบคุมการสอนส่วนตัวผ่านการอนุมัติไม่มีการตรวจสอบการประกาศอนุมัติที่มีประสิทธิภาพคือ กับการเจริญเติบโตของการสอนโดยภาคเอกชนในประเทศมาเลเซีย การบังคับใช้ของกลไกการตรวจสอบที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าการสอนที่คุณภาพเพื่อประโยชน์ของนักเรียนและเพื่อป้องกันการทุจริต[48]

การตรวจสอบให้แน่ใจว่านโยบายการวางแผนและทิศทางของการศึกษาเอกชนในรัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งและมาเลเซียตามทั่วไปกับนโยบายการศึกษาแห่งชาติ กำหนดการศึกษาที่นำเสนอโดยสถาบันการศึกษาเอกชนในรัฐที่เป็นระดับโลกที่มีคุณภาพสูงและมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของประเทศ

ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการจัดการและการลงทะเบียนของสถาบันการศึกษาเอกชนในรัฐเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามกฎหมายและเงื่อนไขที่กำหนด

เพื่อให้การดำเนินงานและการบังคับใช้ระบบการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตรวจสอบโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพโดยรวมของสถาบันการศึกษาเอกชนและการประยุกต์ใช้การศึกษาเป็นอุตสาหกรรม

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับระเบียบทางการศึกษาที่ได้กำหนดถึงมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชาอันปรากฏตามมาตรฐานของสำนักงานมาตรฐานการศึกษาเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ซึ่งได้วางระเบียบมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาไว้ดังนี้

ระบียบสำนักงานมาตรฐานการศึกษาเอกชน กระทรวง PELAJARUN ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

กระบวนการก่อตั้งสถานศึกษา (โรงเรียนกวดวิชา)

ทำเล[49]

---

[48] Private Tutoring in Malaysia: Regulating for Quality . http://www.asiapacificmemo.ca/private-tutoring-in-malaysia-regulating-for-quality Posted on January 26, 2012 by Howard Tsang

[49] Lokasi

ทำเลที่ตั้งของสถาบันควรเหมาะสมกับสภาพการเรียนสอนและการเรียน ความปลอดภัย สุขภาพ และอื่นๆ

ไม่มีการรบกวนหรือคุกคามทางเคมีหรือฝุ่นผง

ไม่อยู่ใกล้กับศูนย์กลางสถานบันเทิง การพนัน สถานเริงรมย์หรือตลาด

ไม่ตั้งอยู่ใกล้กับวัตถุไวไฟ โรงงานที่มีเสียงดัง แม่น้ำ หรือ ตึกเก่า

ไม่อยู่ใกล้กับสถานบันอื่นที่เปิดสอนวิชาเดียวกันเกินไป

การย้ายสถานที่ต้องได้รับการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรจากกระทรวงศึกษาธิการ

อาคาร[50]

- Lokasi institusi hendaklah sesuai dengan iklim pengajaran pembelajaran, keselamatan, kesihatan dan lainlain

- Tiada gangguan atau ancaman bahan kimia atau kotoran sampah.

- Tidak berdekatan dengan pusat hiburan, perjudian, rekreasi atau pasar.

- Tidak berdekatan dengan tempat yang mudah terbakar, bengkel yang bising, sungai atau bangunan lama.

- Tidak terlalu dekat dengan institusi lain yang mengendalikan kursus yang serupa.

- Pemindahan lokasi hendaklah terlebih dahulu mendapatkan kelulusan yang bertulis daripada Kementerian Pelajaran.

[50] Premis

- Premis yang digunakan bagi pusat tuisyen hendaklah sesuai dan selamat serta boleh didaftarkan sebagai sebuah pusat tuisyen.

- Sebarang penambahan/perpindahan premis/penubuhan cawangan hendaklah mendapat kebenaran bertulis daripada Kementerian Pelajaran.

- Pusat tuisyen mesti beroperasi di bangunan rumah kedai atau bangunan untuk tujuan komersial. Premis yang selain daripada itu tidak dibenarkan, melainkan premis yang diluluskan oleh pihak berkuasa tempatan.

- Piawaian yang telah ditetapkan bagi premis adalah:

  - Penyenggaraan
  - Pencahayaan,
  - Pengudaraan dan ruang premis
  - Bilik darjah
  - Kemudahan asas premis

อาคารที่ใช้สำหรับค่าเล่าเรียนที่เหมาะสมและปลอดภัยและสามารถลงทะเบียนได้ที่ศูนย์ลงทะเบียน

การต่อเติม การโยกย้าย อาคารการตั้งสาขาควรได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกระทรวงศึกษาธิการ

สถานศึกษาต้องดำเนินการในอาคารพาณิชย์หรืออาคารที่มีจุดประสงค์ทางพาณิชย์เท่านั้น

อาคารอื่นนอกเหนือไปจากนี้ไม่ได้รับอนุญาต นอกจากว่าเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานท้องถิ่น

มาตรฐานสิ่งปลูกสร้างคือ การบำรุงรักษา ไฟส่องสว่าง การระบายอากาศและพื้นที่ของสิ่งปลูกสร้าง ห้องเรียน เครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับสิ่งปลูกสร้าง

การลงทะเบียนเรียน[51]

สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการลงทะเบียนของแต่ละสถาบันต่องถูกทำขึ้น ในรูปแบบ A ของตารางแรกร่วมกับค่าธรรมเนียมที่จากกฎระเบียบทางการศึกษา (กฎระเบียบสถาบันการศึกษา) กฎข้อที่ 1997 [PU (A) 534/97]

ค่าธรรมเนียมการศึกษาอยู่ที่ 150 ริงกิต

ค่าธรรมเนียมลงทะเบียนการศึกษาใหม่อยู่ที่ 50 ริงกิต

ใบรับรองการลงทะเบียนมีอายุ 5 ปี

สถานศึกษาได้รับอนุญาตให้แนะแนวแต่วิชาที่สอบเท่านั้น

ใบรับรองการศึกษาควรถูกแสดงในบริเวณที่เห็นได้อย่างชัดเจนในตัวอาคาร

การลงทะเบียนไม่สามารถถ่ายโอนได้

---

[51] Pendaftaran Pusat Tuisyen

- Setiap permohonan pendaftaran institusi hendaklah dibuat dalam Borang A Jadual Pertama disertai fee yang ditetapkan oleh Peraturan-Peraturan Pendidikan (Pendaftaran Institusi Pendidikan) 1997 [P.U.(A) 534/97].
- Fee permohonan pendaftaran RM 150.
- Fee permohonan membaharui Perakuan Pendaftaran RM 50.
- Perakuan Pendaftaran sah untuk tempoh 5 tahun.
- Pusat tuisyen hanya dibenarkan menjalankan aktiviti bimbingan untuk mata pelajaran peperiksaan sahaja.
- Perakuan Pendaftaran hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di premis institusi itu
- Perakuan Pendaftaran tidak boleh dipindah milik.

ชื่อของสถาบัน[52]

ชื่อที่ขอต้องเหมาะสมกับสถาบัน เน้นภาษามาเลย์ และองค์ประกอบของสถานศึกษาและมาเลเซีย

ชื่อสถาบันต้องเป็นภาษามาเลย์ เริ่มด้วย “สถานศึกษา” และสถานด้วยชื่อที่ต้องการ

ชื่อของบุคคลระดับสูงที่ตายแล้วสามารถนำมาใช้ได้เมื่อได้รับอนุญาตจากญาติแล้ว

ชื่อดังต่อไปนี้ไม่สามารถนำมาตั้งได้ บุคคลระดับสูงที่ยังมีชีวิต ชื่อสถานที่ ชื่อถนน ชื่อตัวย่อ ชื่อที่ไม่มีความหมาย ชื่อสถาบันการศึกษาที่รู้จักกันอยู่แล้วทั้งภายในและนอกรัฐ การใช้ชื่อ “มูลนิธิ/โพลีเทคนิค”

หลักสูตร[53]

หลักสูตรได้รับการรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียนที่ควรเป็นสถาบันการศึกษาที่รับรองจากโดยการลงทะเบียน

---

[52] Nama Institusi

- Nama institusi yang dicadangkan sesuai serta mengutamakan Bahasa Melayu, mempunyai unsur-unsur pendidikan dan bercirikan Malaysia.
- Nama institusi hendaklah dalam bahasa Melayu, bermula dengan “Pusat Tuisyen” dan diikuti dengan nama yang dicadangkan.
- Nama orang kenamaan tempatan yang telah meninggal dunia boleh digunakan dengan terlebih dahulu mendapat kebenaran bertulis daripada warisnya.
- Lain-lain nama yang tidak boleh digunakan termasuklah yang berikut:
  - nama orang kenamaan yang masih hidup,
  - nama tempat,
  - nama jalan,
  - nama singkatan,
  - nama yang tidakmempunyai makna.
  - nama institusi-institusi pendidikan yang terkenal sama ada di dalam atau luar negeri.
  - nama yang menggunakan “yayasan /politeknik”.

[53] Kurikulum

- Kurikulum yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar hendaklah diguna oleh pusat tuisyen seperti yang diluluskan pendaftarannya.
- Mata pelajaran yang dibenarkan adalah mata pelajaran di bawah KBSR, KBSM, STPM dan mana-mana program peperiksaan yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar.

หัวข้อที่ได้รับอนุญาตภายใต้หัวข้อ KBSR, KBSM, STPM และโครงการในการสอบที่ได้รับการรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียน

ข้อกำหนดของการเวลาในการดำเนินการสอน[54]

การศึกษาทั้งหมดได้รับอนุญาตให้ดำเนินการเป็นสามคาบ คาบเช้า คาบบ่าย และค่ำ

เวลาการสอนควรจัดสรรให้ไม่เกินเวลาดังต่อไปนี้

คาบเช้า 09-11.00 นาฬิกา

คาบบ่าย 13-16.00 นาฬิกา

คาบค่ำ 19-22 นาฬิกา

การบริหารจัดการ[55]

แนะนำให้สถาบันการศึกษาให้มี “คู่มือนักเรียน”

ทุกสถาบันควรมีอุปกรณ์ในการจัดการโดยรับรองจากหัวหน้านายทะเบียน

---

[54] Peruntukan Masa Beroperasi

- Setiap pusat tuisyen dibenarkan mengendalikan tiga sesi operasi, iaitu sesi pagi, petang dan malam.
- Masa yang diperuntukkan bagi setiap sesi adalah tidak melebihi yang berikut:
  - sesi pagi 9.00 pagi - 11.00 pg
  - sesi petang 3.00 ptg - 6.00 ptg,
  - sesi malam 7.00 mlm-10.00mlm

[55] Pengurusan

- Pusat tuisyen disarankan mempunyai ‘student hand book’.
- Tiap-tiap institusi hendaklah mempunyai surat cara pengelolaan yang dipersetujui oleh Ketua Pendaftar.
- Ahli Lembaga Pengelola hendaklah dianggotai olehsekurang-kurangnya tiga (3) orang termasuk pengerusi bagi pengurusan institusi pendidikan sebelum dibenarkan berdaftar dan beroperasi.
- Setiap pusat tuisyen perlu mempunyai rekod pendaftaran murid.
- Pusat tuisyen tidak dibenarkan menjalankan sebarang aktiviti luar bilik darjah.
- Setiap pusat tuisyen mesti mengutamakan keselamatan,kesihatan dan kebersihan murid.
- Setiap pusat tuisyen hendaklah memenuhi spesifikasi yang ditetapkan oleh 3 agensi:
  - Pihak BerkuasaTempatan
  - Bomba dan Penyelamat
  - Pejabat Kesihatan

สมาชิกของคณะกรรมการของผู้ว่าควรประกอบไปด้วย Olehsekurang อย่างน้อย 3 คน เช่น ประธานฝ่ายจัดการของสถาบันการศึกษาและลงทะเบียนก่อนได้รับอนุญาตในการดำเนินการ

การศึกษาทั้งหมดต้องมีการบันทึกการลงทะเบียนไว้

ศูนย์การเรียนไม่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจกรรมใดๆนอกห้องเรียน

สถานศึกษาทั้งหมดต้องมีให้ความสำคัญด้านความปลอดภัย สุขภาพ และสุขอนามัยของนักเรียน

สถานศึกษาทั้งหมดต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของสามหน่วยงานนี้

ฝ่ายปกครองท้องถิ่น

หน่วยดับเพลิงและกู้ภัย

กรมสาธารณะสุข

ค่าธรรมเนียม[56]

ประเภทและค่าธรรมเนียมควรสมเหตุสมผล และได้รับการรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียน

ค่าธรรมเนียมใดๆ ก็ตามที่เพิ่มขึ้นต้องได้รับการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้าจากหัวหน้านายทะเบียน

ค่าธรรมเนียมการศึกษาที่เพิ่มขึ้นจะได้รับการพิจารณาหลังจาก 3 ปี

อัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาที่เพิ่มขึ้นต้องไม่มากไปกว่าร้อยละ 30

มีการแจ้งเตือนผู้ปกครอง 3 เดือนก่อนการรับรองขึ้นค่าเรียนจากหัวหน้านายทะเบียน

การเตรียมค่าธรรมเนียมได้รับอนุญาตในปีถัดมา

---

[56] Yuran

- Jenis dan kadar yuran hendaklah berpatutan dan diluluskan oleh Ketua Pendaftar.
- Sebarang kenaikan yuran perlu mendapatkan kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar terlebih dahulu.
- Kenaikan yuran pengajian boleh dipertimbangkan selepas 3 tahun.
- Kadar kenaikan yuran pengajian tidak lebih dari 30%.
- Notis 3 bulan hendaklah dimaklumkan kepada ibu bapa setelah mendapat kelulusan kenaikan yuran tersebut daripada Ketua Pendaftar.
- Pelaksanaan yuran baru adalah dibenarkan pada tahun berikutnya.
- Senarai yuran dan bayaran lain yang diluluskan hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di tadika itu dan hendaklah juga dimasukkan didalam prospektus institusi.

รายการค่าธรรมเนียมและการเปลี่ยนแปลงเพื่อการรับรอง ควรแสดงอยู่ในบริเวณที่เห็นได้ชัดเจนในโรงเรียนอนุบาล และยังควรมีข้อสรุปของสถาบันด้วย

กรรมสิทธ์[57]

คนต่างชาติไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นเจ้าของสถานศึกษา

ถ้าสถาบันก่อตั้งภายใต้ชื่อของบริษัท (ROC) ที่มันควรมีสิทธิภูมิบุตราจำกัดที่เพียงร้อยละ 30

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างความเท่าเทียม/การเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้น/การเปลี่ยนเจ้าของต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายทะเบียน

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่อการศึกษาต้องมีการประกาศอย่างชัดเจนในบันทึกข้อความและสัญญา (M&A)

สำหรับหน่วยงาน/องค์กรในการดำเนินกิจกรรมการศึกษา ต้องแจ้งอย่างชัดเจนว่าได้รับการรับรองจากสมาคมนายทะเทียน (ROS)

---

[57] Hakmilik

- Warganegara asing tidak dibenarkan bagi mengusahakan pusat tuisyen.
- Jika institusi itu ditubuhkan di bawah nama syarikat (ROC), ia hendaklah mempunyai had ekuiti minimum Bumiputera sebanyak 30%.
- Sebarang pindaan struktur ekuiti/perubahan pemegang saham/ pindah hak milik mestilah mendapat kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar.
- Aktiviti-aktiviti syarikat berkaitan pendidikan mesti jelas dinyatakan di dalam *Memorandum and Article*s (M&A).
- Bagi persatuan / pertubuhan yang hendak menjalankan aktiviti pendidikan, maka perlembagaan persatuan / pertubuhan berkenaan hendaklah menyatakannya dengan jelas seperti yang diluluskan oleh Pendaftar Pertubuhan (ROS).

บทที่ 4
ปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับธุรกิจการศึกษา ประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ในปัจจุบันค่านิยมของสังคมไทยยังคงให้ความสำคัญกับเรียนดี เรียนเก่งและสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยปิดของรัฐได้ ทำให้รูปแบบการศึกษาไปเน้นหนักในทางสายวิชาการหลักสายเดียว กล่าวคือ การเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งที่การศึกษาระดับอุดมศึกษามีทางเลือกมากมาย แต่มหาวิทยาลัยเองก็รับนิสิต นักศึกษาได้จำกัด การแข่งขันในกลุ่มผู้ต้องการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยจึงเป็นไปอย่างหนักหน่วงมาก เมื่อการเข้ามหาวิทยาลัยปิดของรัฐได้ ทำให้ได้รับการยกย่องชมเชย ทางเลือกสายอื่นกลับไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ไม่ว่าจากสังคมหรือรัฐเอง ในการจัดสรรงบประมาณการศึกษาของรัฐในแต่ละปีนั้น รัฐให้งบประมาณแก่การศึกษาระดับมัธยมปลายสายสามัญสูงถึงร้อยละ 76 ขณะที่อาชีวศึกษาได้เพียงร้อยละ 24 นอกจากคุณภาพที่จำกัดตามงบประมาณแล้ว สถานศึกษาที่ไม่ใช่มหาวิทยาลัย เช่น วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวะวิทยาลัย พยาบาล และอื่นๆ ยังกลายเป็นทางเลือกสำรองอยู่เรื่อยมา เพราะถูกจำกัดด้วยกรอบความคิดว่าเป็นสถาบันด้อยคุณภาพ ทำให้ทุกคนต่างมุ่งหมายในการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยปิดของรัฐ

ปัญหาที่น่าหนักใจคือ เส้นทางเข้าสู่มหาวิทยาลัยนี้จะยิ่งแคบลงอีกด้วยนโยบายของรัฐบาลเรียนฟรี 12 ปี ที่ผ่านมา จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยนับตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2542 มีถึง 640,000 คน หรือเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 200 ขณะที่ความสามารถในการรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยกลับลดลงอย่างต่อเนื่องเช่นกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติคาดว่า ในปีการศึกษา 2557 สถาบันอุดมศึกษาในระบบปิด น่าจะมีที่นั่งให้แก่นักศึกษาได้ 840,000 คน ขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษามีถึง 1.7 ล้านคน[1]

การกวดวิชาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และถือว่าเป็นค่านิยมและความจำเป็นของเด็กไทยอย่างหนึ่งในยุคสมัยใหม่ที่โลกไร้พรมแดน ถึงแม้ว่าจะมีการนำคะแนนสะสมเฉลี่ย มัธยมศึกษาตอนปลาย (GPA) มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย แต่นักเรียนก็ยังไปเรียนกวดวิชากันเพิ่มมากขึ้น จนก่อให้เกิดการดำเนินธุรกิจของ

---

[1] กวดวิชา : เลนส์ขยายปัญหาการศึกษาไทย. วารสารสื่อพลัง ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - กันยายน 2546.

สำนักกวดวิชาต่างๆ ที่เรียกกันโดยภาษาทั่วไปว่า โรงเรียนกวดวิชา ซึ่งมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าสังคมไทยจะพบวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง แต่การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชากลับไม่กระทบกระเทือนแต่ประการใด

การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา โดยมากเป็นธุรกิจในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีตั้งแต่กวดวิชาระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตลอดไปจนถึงการเตรียมสอบในสถาบันต่างๆ โดยการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ประเภทนี้ อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2549 ตลอดจนกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาต่างๆ ซึ่งได้กำหนดการขออนุญาตจัดตั้ง คุณภาพมาตรฐานและข้อกำหนดต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ซึ่งโดยกฎหมายดังกล่าวยังมีปัญหาในการบังคับใช้ต่อการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดที่แตกต่างกันไปตามแต่ละประเภทของการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ดังมีปัญหากฎหมายที่ต้องวิเคราะห์ ดังนี้

4.1 ปัญหาหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

หากพิจารณาสำนักกวดวิชาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ได้แบ่งลักษณะของโรงเรียนเอกชน เป็นโรงเรียนเอกชน เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ จัดเป็นรูปแบบการศึกษาในระบบโรงเรียน และโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการศึกษานอกจากที่กำหนดในข้อ 1 เป็นการจัดการศึกษาเป็นรูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน เช่น โรงเรียนการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนที่ตั้งขึ้นเพื่อการศึกษา โดยกำหนดเวลาการศึกษาเป็นครั้งคราว โรงเรียนสอนศาสนา โรงเรียนศิลปศึกษา โรงเรียนสอนด้วยวิธีส่งคำสอนไปจากโรงเรียน และโรงเรียนประเภทกวดวิชา ตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ

เมื่อโรงเรียนกวดวิชาจัดเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ปัจจุบันโรงเรียนเอกชนถูกกำกับดูแลโดยสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ส่วนการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ของโรงเรียนเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการขอจัดตั้งโรงเรียน การอุดหนุนช่วยเหลือโรงเรียนเอกชน บทลงโทษของโรงเรียนเอกชนตลอดจนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยอำนาจตาม

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และระเบียบข้อบังคับต่างๆ ดังต่อไปนี้ องค์กรของรัฐที่ควบคุมปัจจุบันการจัดการศึกษาเอกชนมีหน่วยงานกำกับดูแลการจัดการศึกษาตามระดับที่จัดการศึกษา กล่าวคือ การศึกษาเอกชนในระดับต่ำกว่าปริญญากำกับดูแลโดย “สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน” (สช.) ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น “สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ”

จากข้อกำหนดของกฎหมายดังกล่าว จึงชี้ให้เห็นว่ากฎหมายได้ให้ความสำคัญในการเข้ามาควบคุมกำกับดูแลการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาที่เป็นการกวดวิชาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีแต่เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายในต่างประเทศแล้ว หน่วยงานผู้มีอำนาจในการกับกับดูแลไม่เพียงแต่ส่วนกลางเท่านั้นส่วนท้องถิ่นจะเป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการตรวจสอบการดำเนินกิจการโรงเรียนกวดวิชาซึ่งจะมีความใกล้ชิดทราบปัญหาแหล่งที่ตั้งการตรวจสอบควบคุมจึงทำได้สะดวกและมีบทบัญญัติให้อำนาจในการดูแลควบคุมอย่างแท้จริงโดยรายงานการตรวจสอบไปยังส่วนกลางไม่ได้ให้แจ้งไปยังส่วนกลางและให้ส่วนกลางมาตรวจสอบอย่างเช่นประเทศไทย ซึ่งบทบัญญัติในลักษณะนี้จะพบจากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไต้หวันมีการกำหนดให้ระดับท้องถิ่น ระดับเมือง มีเจ้าหน้าที่ในระดับเทศบาลพิเศษ และระดับเมือง ซึ่งหากโรงเรียนกวดวิชามีการกระทำการไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายหรือฝ่าฝืนเงื่อนไขในการขออนุญาต หน่วยงานที่มีอำนาจย่อมมีสิทธิ ทำการตำหนิ สั่งให้โรงเรียนแก้ไขภายในเวลาที่กำหนด สั่งให้หยุดรับนักเรียน หรือ เพิกถอนใบรับรองคุณภาพได้ การที่มีหน่วยงานในระดับท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจควบคุมดูแล ย่อมทำให้สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึงและเมื่อพบปัญหาก็สามารถแก้ไขได้อย่างทันถ่วงที และไม่เกิดเป็นปัญหาที่บานปลายภายหลัง

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐานธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาในปัจจุบัน เป็นที่นิยมเป็นอย่างมาก โดยมีตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา กวดวิชาเพื่อเตรียมตัวในการสอบเข้าเรียนชั้นมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ จึงออกระเบียบกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 ขึ้นมาบังคับใช้กับการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความคุ้มครองในการเข้ามาใช้บริการของโรงเรียนกวดวิชา และเพื่อควบคุมการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาให้มีมาตรฐานในเรื่องต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ผู้ศึกษาจึงทำการวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ดังนี้

4.2.1 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 ได้กำหนดมาตรการเกี่ยวกับคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนไว้ว่า ต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีทักษะในการใช้สื่อ จากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ได้กำหนดคุณสมบัติของครูประจำห้องเรียน โดยกำหนดว่าครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ และต้องเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนตามการขอใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การกำหนดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ดังกล่าว มีมาตรการบังคับใช้กับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาอีกด้วยทั้งนี้เพราะ โรงเรียนกวดวิชาเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทหนึ่งตามประราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 อย่างไรก็ตามนอกจากพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้วก็ยังมีระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการสองฉบับ คือ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 ฉบับที่ 1 และ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2549 ซึ่งยังเป็นระเบียบที่ยังคงใช้เพื่อการควบคุมโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งการดำเนินธุรกิจกวดวิชาประเภท ไม่มีบทบัญญัติข้อกำหนดของกฎหมายใดกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ผู้ที่เข้าสอนที่รัดกุมมากในทางปฏิบัติโรงเรียนกวดวิชาจึงมีการจ้างให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถซึ่งไม่ได้ใบประกอบวิชาชีพครูก็ได้ เข้ามาทำการสอนและถ่ายทอดการสอนให้แก่ผู้ใช้บริการแต่สำหรับกฎหมายในต่างประเทศ เช่นกฎหมายประเทศมาเลเซียที่กำหนดว่า ครูหรือผู้สอนนั้นจะต้องเป็นครูที่จดทะเบียนเท่านั้นมาเลเซียจึงต้องมีการตรวจสอบคุณวุฒิประวัติภูมิหลังของบุคคล

สำหรับประเทศไทยผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชานั้นจะดำเนินธุรกิจกวดวิชาโดยติดต่อผู้ที่เห็นว่ามีความรู้ความสามรถให้มาทำการสอนในสำนักกวดวิชาดังกล่าว โดยอาจารย์ผู้สอนส่วนมากไม่ได้รับใบอนุญาตอย่างใดเป็นพิเศษ ที่จะเป็นการรับรองว่าตนเป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่จะทำการสอนได้ คงมีเพียงปริญญาบัตรที่สำเร็จการศึกษาในสาขาที่ตนทำการสอนเท่านั้น อีกทั้งวุฒิการศึกษาของผู้สอนก็ไม่มีหน่วยงานใดเป็นผู้ตรวจสอบในคุณสมบัติดังกล่าวว่าเป็นไปตามที่ได้ยื่นปรากฏมาในการสมัครหรือไม่ เพราะบางแห่งอ้างว่าเป็นอาจารย์สอน

ต่างประเทศแต่แท้จริงแล้วเป็นบุคคลทั่วไปที่อยู่ในต่างประเทศซึ่งไม่ได้เป็นอาจารย์ผู้สอนไม่เคยมีประสบการณ์สอนมาก่อน แต่เข้ามาสอนและผู้ดำเนินการธุรกิจดังกล่าวก็มิได้มีการตรวจสอบประวัติ หรือแม้แต่คุณสมบัติของปริญญาที่ได้รับก็ไม่มีการตรวจสอบว่าถูกต้องหรือแอบอ้างหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้หากมีการกระทำดังกล่าวก็ย่อมเป็นการเสียประโยชน์แก่ผู้บริโภค และย่อมไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคและพระราชบัญญัติข้อสัญญาไม่เป็นธรรมผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาย่อมกระทำไม่ถูกต้องตามกฎหมายซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้ให้การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคนี้ไว้ ดังมีบทบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญาไว้

ดังนี้จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายไทยยังขาดมาตรการที่เข้มงวด ในการกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน เพื่อทำให้บุคคลที่เป็นอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาทุกประเภททุกระดับมีมาตรฐาน ในการขอใบอนุญาตครูให้เป็นไปตามกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการต่อไป

4.2.2 มาตรฐานเกี่ยวกับการกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 จะมีความแตกต่างในการควบคุมมาตรฐานของโรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กล่าวคือ โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนนั้น จะมีการแบ่งลักษณะการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน
2) จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ
3) จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

ซึ่งการจัดลักษณะของการเรียนการสอนดังกล่าว จะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน โดยการเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอน ให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือ จะต้องเก็บในราคาต่ำสุด และที่สำคัญที่สุด คือ การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนจะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มิใช่เป็นการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเองของผู้ประกอบกิจการดังเช่น สถาบันกวดวิชาหลักระดับมัธยมศึกษา เป็นต้น แต่หากพิจารณาตามกฎระเบียบของกฎหมายในต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียนั้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียจะมีบทบัญญัติกล่าวถึง ค่าธรรมเนียมควรสมเหตุสมผลและต้องได้รับรองโดยหัวหน้านายทะเบียน ค่าธรรมเนียมใดๆ ก็ตามที่เพิ่มขึ้นต้องได้รับการรับรองเป็น

ลายลักษณ์อักษรจากหัวหน้านายทะเบียน อีกทั้งรายการค่าธรรมเนียมและการเปลี่ยนแปลงเพื่อรับรองควรแสดงอยู่ในบริเวณที่เห็นได้อย่างชัดเจนในโรงเรียน

นอกจากนี้ เกี่ยวกับประเด็นในเรื่องของการคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนสำนักกวดวิชาบางสำนักจะระบุไว้ในใบปลิวให้เห็นชัดเจนว่าในกรณีที่ผู้สมัครไม่สามารถมาเรียนได้ ไม่ว่ากรณีใดๆ สำนักกวดวิชาจะไม่คืนเงินค่าสมัครแก่ผู้สมัครทั้งสิ้น ซึ่งต้องถือว่าเป็นข้อสัญญาอันไม่เป็นธรรม เพราะเป็นข้อสัญญาที่เอารัดเอาเปรียบแก่ผู้บริโภคเป็นอย่างมาก เพราะหากมีการสมัครและมีการชำระค่าบริการไปแล้ว แต่ผู้บริโภคมีเหตุขัดข้องบางประการไม่สามารถเข้าเรียนได้ การที่ผู้เรียนหรือผู้บริโภคไม่ได้เข้าติวหรือกวดวิชานั้นย่อมมีสิทธิที่จะได้รับคืนเงินทั้งนี้ ผู้ประกอบการจะไม่คืนเงินโดยอ้างว่ามีสัญญาระบุไว้แล้วนั้น ย่อมเป็นการเอาเปรียบผู้บริโภค ผู้บริโภคผู้ไม่ได้เข้าเรียนใช้บริการ ผู้ประกอบการจะเก็บเงินค่าเรียนล่วงหน้าโดยไม่คืนให้ไม่ได้ ย่อมเป็นการกระทำที่ขัดต่อพระราชบัญญัติข้อสัญญาไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 8[2] และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค มาตรา 35 ทวิ[3] แม้ว่าจะมีกฎหมายอันเป็นระเบียบเฉพาะของโรงเรียนกวดวิชาวางระเบียบนี้ไว้ แต่ก็ไม่มีการชี้แจงให้ผู้บริโภคทราบถึงสิทธิเหล่านี้ จึงส่งผลกระทบอันไม่เป็นธรรมต่อผู้เรียน เพราะตามกฎหมายเมื่อมีกรณีการคืนค่าธรรมเนียม คือ กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียม การเรียนให้แก่นักศึกษาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

---

[2] มาตรา 8 ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า เพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยของผู้อื่น อันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ตกลง ผู้ประกาศ ผู้แจ้งความ หรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ตกลง ผู้ประกาศ หรือผู้แจ้งความต้องรับผิดด้วย จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดไม่ได้ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดในกรณีอื่นนอกจากที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นโมฆะ ให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

[3] มาตรา 35 ทวิ ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญา ซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณี ทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือ ให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภค จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภค เสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา ข้อ 11.2[4] ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้มีประกาศ เรื่องการคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนของโรงเรียนเอกชน ดังต่อไปนี้

1) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนร้อยละ 100 ในกรณีไม่สามารถจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียน หรือนักเรียนไม่สามารถเรียนตามที่สมัครไว้ เนื่องจากมีความจำเป็น โดยมีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้มาแสดง

2) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนร้อยละ 90 ในกรณีนักเรียนแจ้งความจำนงเป็นลายลักษณ์อักษรขอยกเลิกการเรียน โดยแจ้งล่วงหน้าก่อนเปิดทำการสอนในรายวิชานั้นไม่น้อยกว่า 7 วัน

3) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนร้อยละ 80 ในกรณีนักเรียนได้มาเรียนในครั้งแรกแล้ว ไม่ประสงค์จะเรียนต่อ โดยแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรหลังจากการเรียนครั้งแรกไม่เกิน 3 วัน

4) โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนคืนตามอัตราในข้อ 1, 2 และ 3 ให้กับนักเรียนทันทีที่ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียนว่า ไม่ประสงค์จะเรียนต่อไปและขอรับเงินคืน

5) โรงเรียนต้องออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้รับจากนักเรียนตามความเป็นจริง การกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนของสำนักกวดวิชา ขึ้นอยู่กับผู้ประกอบการของสำนักกวดวิชานั้นว่า ต้องการจะกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนเรียนวิชาละเท่าใด โดยไม่มีมาตรฐานในการกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนที่แน่นอน ทั้งในเรื่องของราคา และเวลาในการเรียนการสอน จากใบปลิวของสำนักกวดวิชาต่างๆ พบว่าค่าลงทะเบียนเรียนอยู่ที่วิชาละประมาณ 600-700 บาท ถ้ากรณีเป็นนักศึกษาเก่า ก็อาจได้รับส่วนลด หรือถ้ามาสมัครตามวันเวลาที่กำหนด ก็อาจได้รับส่วนลดค่าเล่าเรียนตามอัตราส่วน แล้วแต่สำนักกวดวิชาจะเป็นผู้กำหนด

ซึ่งในการกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนของสถาบันกวดวิชา หลังระดับมัธยมศึกษา หากเปรียบเทียบกับการกำหนดอัตราค่าลงทะเบียน

---

[4] ข้อ 11.2 กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

จะเห็นได้ว่าผลจากการไม่มีกฎหมายควบคุมธุรกิจประเภทสำนักกวดวิชาในประเภทต่างๆ กำหนดให้แจ้งสิทธิต่างๆ ที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าเรียนได้ด้วยเหตุต่างๆ ทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับความคุ้มครอง เนื่องจากโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา เป็นโรงเรียนเอกชนที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้มีอำนาจดูแลในเรื่องการกำหนดค่าธรรมเนียมในการเรียน สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคก็ไม่มีอำนาจในการเข้ามาควบคุมกำกับดูแลเรื่องทางการศึกษาแต่อย่างใด จึงทำให้ปัจจุบันไม่มีหน่วยงานใดที่จะควบคุมอัตราค่าลงทะเบียนเรียนกวดวิชา และการคืนเงินค่าธรรมเนียมของสำนักกวดวิชาในประเภทดังกล่าวได้ จึงต้องเป็นเรื่องของผู้เรียนที่ต้องเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่ง และเป็นการยากต่อการเรียกร้องดังกล่าว จึงสมควรที่จะต้องมีมาตรการทางกฎหมายให้มีการควบคุมมาตรฐานในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาดังกล่าวให้ครอบคลุมทั่วถึง และกำหนดในกฎหมายว่าสำนักกวดวิชาทุกแห่งจะต้องทำการแจ้งสิทธิของการได้รับคืนค่าธรรมเนียมนั้นแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นผู้บริโภคนั้นด้วย

4.3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชานั้นเป็นปัญหาที่มีความสำคัญอย่างมาก หากสถาบันโรงเรียนกวดวิชาไม่มีความปลอดภัยแล้วย่อมอาจทำให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินของผู้ใช้บริการธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

4.3.1 ปัญหาเรื่องความมั่นคงของอาคารสถานที่ของสำนักกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545

ข้อ 6 สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร ซึ่งได้มีการกำหนดมาตรฐาน ดังนี้

6.1 สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจกรรมของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดภัยอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

6.2 ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคารจากผู้มีสิทธิในการให้เช่า มีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่า เพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่สาสนสมบัติกลางที่ธรณีสงฆ์ หรือที่องค์การของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

6.3 อาคารต้องเป็นเอกเทศ หรืออาคารร่วมต้องเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจกรรมอื่น และเป็นอาคารที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะใช้จัดการเรียนการสอน

6.4 ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร

นอกจากนี้เกี่ยวกับความปลอดภัยเรื่องอัคคีภัย ยังมีระเบียบฯ ใน ข้อ 8.6 ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือให้เป็นไปตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัยอีกด้วย

มาตรฐานในเรื่องการให้ความปลอดภัยในเรื่องอัคคีภัย ผู้ประกอบกิจการส่วนใหญ่มักจะละเลยไม่ให้ความใส่ใจนัก เนื่องจากค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ ทำให้เกิดรายจ่าย ซึ่งถือเป็นต้นทุนในการผลิตที่ไม่ได้ส่งผลกำไรให้กับกิจการมากนัก ผู้ประกอบกิจการส่วนมากจึงไม่มีการเตรียมการไว้กับเรื่องอัคคีภัย

ผลกระทบจากอัคคีภัย นอกจากจะทำให้เสียหายต่อทรัพย์สินแล้วยังก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายด้วย ดังนี้จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการป้องกันอัคคีภัยภายในสถาบันกวดวิชาด้วย โดยพิจารณาเปรียบเทียบได้จากกรณีของโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการรักษาความปลอดภัยของอาคาร สถานที่ ดังนี้

1) ต้องจัดให้มีทางหนีไฟ

2) จัดให้มีการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกระยะไม่เกิน 45.00 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลงแบบมือถือนี้ ต้องติดตั้งให้ส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นอาคารไม่เกิน 1.50 เมตร ในที่มองเห็น สามารถอ่านคำแนะนำการใช้ได้ และสามารถเข้าใช้สอยได้สะดวก และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา

3) จัดให้มีการติดตั้งระบบไฟส่องสว่างสำรอง เพื่อให้มีแสงสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเกิดเพลิงไหม้ และมีป้ายบอกชั้น และป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านใน และด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้นด้วยตัวอักษรที่สามารถมองเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร

4) จัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพื่อให้หนีไฟ ที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง

5) จัดให้มีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายไฟแสงสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟ ติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินและบริเวณหน้าประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟ ส่วนประตูทางออกจากบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยต่อเนื่องให้ติดตั้งป้ายที่มีแสงสว่างข้อความ “ทางออกหนีไฟ” หรือ “FIRE EXIT” หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างแสดงว่าเป็นทางออกหนีไฟให้ชัดเจน และบริเวณทางหนีไฟจะต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง

6) จัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้น แสดงตำแหน่งห้องต่างๆ ทุกห้องตำแหน่งที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่างๆ ประตูหนีไฟของชั้นนั้นติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจน และบริเวณพื้นชั้นล่างของอาคารต้องจัดให้มีแบบแปลนแผนผังของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้โดยสะดวก

7) อาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป ให้ติดตั้งบันไดหนีไฟที่ไม่ใช่บันไดในแนวดิ่งเพิ่มจากบันไดหลักให้เหมาะสมกับพื้นที่อาคารแต่ละชั้น

อย่างไรก็ตามปัจจุบัน ยังมีระเบียบฉบับที่ 2 พ.ศ. 2549 ข้อ 6 ที่กำหนดว่า อาคารและสถานที่ที่ตั้งของโรงเรียน ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

ต้องเป็นอาคารที่ได้รับอนุญาตก่อสร้าง หรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสาร ทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ยกเว้นอาคารศูนย์การค้าตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร” ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่า ตามระเบียบฯ พ.ศ. 2549 ยังกำหนดว่าการก่อสร้างโรงเรียนกวดวิชาจะต้องขออนุญาตและปฏิบัติตามกฎหมาย ว่าด้วยการควบคุมอาคารอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่า อาคารสถานที่ทำการสอนของโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งทั้งในกรุงเทพมหานคร และ ในต่างจังหวัดนั้นยังมีความเหมาะสมไม่เหมาะสมหรือไม่ได้มาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการต้องการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายของการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา จึงทำให้โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นไม่มีมาตรฐานความปลอดภัยตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ดังนั้น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา ฉบับ พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 จึงมีกำหนดให้กำหนดพื้นที่ใช้สอยขั้นต่ำไว้ โดยระบุว่าต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานที่ไม่เหมาะสม ผู้ประกอบการต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือมีการเช่าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยต้องมีจุดประสงค์เพื่อจัดตั้งโรงเรียน อาคารต้องเป็นสัดส่วน

มีความมั่นคงแข็งแรง และต้องได้รับใบอนุญาตก่อสร้างจากทางราชการ จะเห็นได้ว่าโรงเรียนกวดวิชา มีระเบียบดังกล่าวกำหนดมาตรฐานของอาคารให้มีความมั่นคงแข็งแรง และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ด้วยเหตุนี้เอง สถานที่เรียนโรงเรียนกวดวิชาจึงกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำไว้ด้วยเช่นกันและเป็นไปตามกฎหมายควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ตั้งแต่กระบวนการก่อสร้าง และการก่อสร้างต่อเติมของอาคารเรียนกวดวิชา อาทิบทบัญญัติเกี่ยวกับ การขอรับใบอนุญาตดัดแปลงอาคาร ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21[5] หรือ การแจ้งความประสงค์ดัดแปลงอาคาร โดยให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 39 ทวิ [6]

---

[5] มาตรา 21 ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา 39 ทวิ

[6]มาตรา 39 ทวิ ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ได้โดยการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดพร้อมทั้งแจ้งข้อมูลและยื่นเอกสารดังต่อไปนี้ด้วย

(ก) ชื่อของผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารซึ่งจะต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมประเภทวุฒิสถาปนิกตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพสถาปัตยกรรม และจะต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งเวียนชื่อตามมาตรา 49 ทวิ

(ข) ชื่อของผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคารซึ่งจะต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมประเภทวุฒิวิศวกรตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม และจะต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งเวียนชื่อตามมาตรา 49 ทวิ

(ค) ชื่อของผู้ควบคุมงานซึ่งจะต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพสถาปัตยกรรมและเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม และจะต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งเวียนชื่อตามมาตรา 49 ทวิ

(ง) สำเนาใบอนุญาตของบุคคลตาม (ก) (ข) และ (ค)

(จ) หนังสือรับรองของบุคคลตาม (ก) (ข) และ (ค) ว่าตนเป็นผู้ออกแบบอาคาร เป็นผู้ออกแบบและคำนวณอาคาร หรือจะเป็นผู้ควบคุมงาน แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งรับรองว่าการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้นถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงและข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องทุกประการ

(ฉ) แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลนและรายการคำนวณของอาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายซึ่งมีคำรับรองของบุคคลตาม (ก) และ (ข) ว่าตนเป็นผู้ออกแบบอาคารและเป็นผู้ออกแบบและคำนวณอาคารนั้น

(ช) วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดการดำเนินการดังกล่าว

อย่างไรก็ตามแม้จะมีบทบัญญัติต่างๆ กำหนดไว้ แต่ก็หาได้ทำให้ปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและอัคคีภัยหมดไป เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะไม่มีการตรวจสอบอย่างจริงจัง ทำให้มีการก่อสร้างและมีการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาโดยไม่ได้อนุญาตตามกฎหมาย ดังมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันที่ปรากฏเหตุการณ์ถึงความเสียหายในหนังสือที่พาดหัวข่าว อัคคีภัยที่เกิดในโรงเรียนกวดวิชา ดังเช่น ข่าวนักเรียนสำลักควันจากเหตุเพลิงไหม้โรงเรียนกวดวิชาที่ จ.นครราชสีมา นอนรักษาตัวที่ รพ. 23 คน อาการปลอดภัย พร้อมฝากเตือนโรงเรียนกวดวิชาทั่วประเทศ ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับโดยเคร่งครัด โดยเฉพาะการป้องกันเหตุไฟไหม้

เมื่อเวลา 19.20 น.วันที่ 24 มิ.ย. ที่ห้องศัลยกรรมเด็ก ชั้น 4 อาคารผู้ป่วย 8 ชั้น รพ.มหาราชนครราชสีมา นพ.สุรวิทย์ คนสมบูรณ์ รมช.สาธารณสุข พร้อมด้วย นายสุชาติ นพวรรณรอง ผวจ. นครราชสีมา นพ.วิชัย ขัตติยวิทยากุล สาธารณสุข จ.นครราชสีมา พร้อมคณะแพทย์พยาบาล เข้าตรวจเยี่ยมเด็กนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุเพลิงไหม้โรงเรียนกวดวิชาครูแจ๋ว ถ. มนัส อ. เมืองนครราชสีมา พร้อมกับมอบกระเช้าน้ำดื่มผลไม้เป็นกำลังใจ ขณะเดียวกันนางพนัชกร ศรีเจริญกิจ หรือครูแจ๋ว เจ้าของโรงเรียนที่เกิดเหตุ ได้มอบเงินปลอบขวัญให้กับนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บเบื้องต้นคนละ 500 บาท

ทั้งนี้ จากเหตุไฟไหม้อาคารโรงเรียนกวดวิชาครูแจ๋ว มีเด็กนักเรียนสำลักควัน มีอาการแน่นหน้าอก และหายใจติดขัด ต้องนอนรักษาตัวที่ รพ.มหาราชนครราชสีมา จำนวน 17 คน ที่ รพ. โคราชเมโมเรียล 6 คน ส่วนอีก 2 คน รักษาตัวที่ รพ.ป. แพทย์ แพทย์ได้ให้กลับบ้านแล้ว โดยนักเรียนที่นอน รพ. ส่วนใหญ่ต้องใช้เครื่องให้ออกซิเจนที่จมูก ยังคงมีอาการเหนื่อยล้า และบางคนยังหายใจติดขัดบ้าง ขณะที่อีกหลายคนก็มีสีหน้าอาการดีขึ้น พร้อมกับชู 2 นิ้ว เป็นสัญญาณบอกว่า ไม่ได้เป็นอะไรมาก นพ.สุรวิทย์ เปิดเผยว่า เท่าที่ดูอาการนักเรียนที่นอนรักษาตัวที่ รพ.ทั้ง 23 คน อาการปลอดภัยดีแล้ว โดยรวมถือว่าไม่มีอะไรรุนแรงและน่าเป็นห่วง ซึ่งส่วนใหญ่สาเหตุเกิดจากการสำลักควันและสูดเอาควันเข้าจมูก ทำให้ระบบทางเดินหายใจตั้งแต่โพรงจมูกลงไปถึงหลอดลมได้รับระคายเคือง ทำให้ขาดออกซิเจน แพทย์ต้องให้เครื่องออกซิเจนช่วยเติมเข้าไปในระบบหายใจ และรักษาตามอาการ ทั้งนี้คาดว่าไม่น่าจะเกิน 1-2 วัน ก็กลับบ้านได้

---

(2) ชำระค่าธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคารในกรณีที่เป็นการแจ้งการก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคาร

ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่งครบถ้วนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบรับแจ้งตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้ง และให้ผู้แจ้งเริ่มต้นดำเนินการก่อสร้างดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบแจ้ง

ส่วนการดำเนินการเอาผิดกับโรงเรียนกวดวิชาครูแจ๋ว ซึ่งจากการตรวจสอบทราบว่าเป็นโรงเรียนที่เปิดการเรียนการสอนโดยไม่มีใบอนุญาต ถือว่าผิดระเบียบ ต้องให้ทางกระทรวงศึกษาธิการหรือทางท้องถิ่นเข้ามาดำเนินการตามขั้นตอนกฎหมาย อย่างไรก็ตาม กรณีที่เกิดขึ้นถือเป็นอุทาหรณ์ที่โรงเรียนกวดวิชาใน จ. นครราชสีมา ที่ขึ้นทะเบียนไว้ 125 แห่ง รวมทั้งโรงเรียนกวดวิชาทั่วประเทศ ได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของกฎหมายโดยเคร่งครัด โดยเฉพาะข้อกำหนดเกี่ยวกับการป้องกันเหตุอัคคีภัย เพื่อไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก[7]

จะเห็นได้ว่า กรณีดังกล่าวโรงเรียนกวดวิชาไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ซึ่งกำหนดให้ในการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชานั้นจะต้องปฏิบัติตามหลักกฎหมายในการคบคุมอาคารนี้ด้วย เพราะหากโรงเรียนกวดวิชาไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานดังกล่าว หากเกิดเพลิงไหม้ขึ้นก็ย่อมจะสามารถบรรเทาความเสียหาย ทั้งทางชีวิตร่างกาย แก่ผู้ใช้บริการในสถานบันโรงเรียนกวดวิชาวิชาต่างๆ และเกิดความปลอดภัยแก่ผู้บริโภค

4.3.2 ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและช่วงระยะเวลาการเรียน

ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโรงเรียนนอกระบบไว้มาตรา 121 เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การขอรับใบอนุญาต ซึ่งระบุว่าโรงเรียนเอกชนนอกระบบจะต้องมีรายการอย่างน้อยต่อไปนี้

1) ชื่อ ประเภท และลักษณะของโรงเรียนนอกระบบ

2) ที่ตั้ง และแผนผังแสดงบริเวณและอาคารของโรงเรียนนอกระบบ

3) หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการศึกษา

4) หลักเกณฑ์การคิดค่าธรรมเนียมการศึกษา และค่าธรรมเนียมอื่น รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการเพิ่มค่าธรรมเนียมดังกล่าว

5) รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตจะเปลี่ยนแปลงรายการตามวรรคหนึ่งไม่ได้เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต

จากหลักการดังกล่าวนั้นเป็นหลักการที่ใช้สำหรับโรงเรียนเอกชนนอกระบบ ซึ่งระบุให้การขอรับใบอนุยาตจะต้องมีการส่งหลักสูตร วิธีการเรียน การสอน และการวัดและประเมินผล

---

[7] ข่าวทั่วไทย. (2555, 24 มิถุนายน). *23 นร.ปลอดภัยแล้ว หลังไฟไหม้โรงเรียนกวดวิชาแล้วสำลักควัน*. เดลินิวส์ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 9 เมษายน 2556, จาก http://www.dailynews.co.th/thailand/ 121392

การศึกษาประกอบการพิจารณาอนุญาตซึ่งเป็นการควบคุมหลักสูตรให้มีความเหมาะสมก่อนที่จะอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียนเอกชนได้ บทบัญญัติดังกล่าวหาได้ใช้บังคับกับโรงเรียนกวดวิชาแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะโรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชามีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ในการควบคุมเป็นการเฉพาะ

อย่างไรก็ตามเกี่ยวกับปัญหามาตรฐานของหลักสูตรที่นำมาใช้นั้นบางสถานที่ในการจัดการหลักสูตรจะต้องมีมาตรฐานที่สามารถใช้ปรับได้กับการเรียนในภาคปกติได้ หากเป็นหลักสูตรทางลัดในการใช้สูตรเฉพาะตนเองก็ควรจะต้องมีการทำความเข้าใจกับผู้เรียนว่าสามารถนำไปใช้ประยุกต์ในบทเรียนปกติของตนได้อย่างไรเพราะเท่าที่ได้ศึกษาบางหลักสูตรของโรงเรียนในการกวดวิชาไม่อาจนำมาใช้เพื่อเรียนในการเรียนปกติได้ทั้งนี้เพราะมีการคิดทางลัดเฉพาะตัวมากเกินไปแต่เมื่อนำไปใช้การเรียนกับหลักสูตรปกตินำการเรียนกับไม่สามารถตอบข้อสอบได้ส่งผลในการเรียนตามหลักสูตรปกติ

นอกจากนี้ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวด พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 เกี่ยวกับ การกำหนดชั่วโมงเรียน ไม่ได้มีกำหนดไว้ในระเบียบจึงไม่มีกฎหมายใดเข้ามาควบคุมในการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งในปัจจุบันพบว่าโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งมีกำหนดการสอนในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม เช่น เลิกเรียนถึงเวลา 23.00 น. หรือการกำหนดให้มีช่วงเวลาเรียนที่ยาวนานเกินควร ซึ่งควรจะต้องมีการกำหนดให้มีความชัดเจนและไม่มีผลกระทบต่อนักเรียนที่เป็นผู้บริโภค โดยกฎหมายของไทยไม่ได้กำหนดถึงหลักการดังกล่าวไว้ในระเบียบของโรงเรียนกวดวิชาแต่อย่างใด ซึ่งหากเปรียบเทียบกับประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียซึ่งได้วางระเบียบทางการศึกษาว่าด้วยการศึกษาเสริมได้กำหนดอย่างจัดเจนเกี่ยวกับข้อกำหนดของเวลาในการดำเนินการสอนว่า การศึกษาทั้งหมดที่จะได้รับอนุญาตให้จัดสอนเสริมได้แบ่งเป็นสามคาบ ซึ่งจะต้องจัดการเรียนการสอนไม่ให้เกินเวลาดังต่อไปนี้

คาบเช้า 09.00-11.00 น.

คาบบ่าย 13.00-16.00 น.

คาบค่ำ 19.00- 22.00 น.

4.4 ปัญหาความรับผิดจากความเสียหายอันเกิดจากการประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชา พ.ศ. 2545 นั้นเป็นกฎหมายลำดับรองที่ออกมาเพื่อกำหนดมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชา แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทย

ยังไม่มีกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาที่เป็นพระราชบัญญัติโดยตรงเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจขึ้น ก็ทำให้เกิดความสับสนว่าจะนำหลักกฎหมายนิติกรรมสัญญาหรือพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 หรือกฎหมายฉบับใดมาใช้บังคับ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และเป็นการเยียวยาผู้บริโภคให้มากที่สุด เหตุเพราะได้เกิดกรณีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชาได้ร้องเรียนว่าถูกผู้ประกอบการเอาเปรียบในเรื่องค่าบริการ และการบริการที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในสัญญา ซึ่งการทำสัญญาใช้บริการในสำนักกวดวิชา เป็นเรื่องที่สำคัญที่ผู้ใช้บริการไม่สามารถละเลยได้ เพราะการที่ไม่ใส่ใจในเรื่องการทำสัญญาดังกล่าวอาจก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับสิทธิการใช้บริการ รวมถึงข้อจำกัดสิทธิต่างๆ ในการเข้าใช้บริการได้ ดังนี้แล้วผู้ศึกษาจะทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาการทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาดังกล่าวเพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับการทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา จากการศึกษาพบว่า มีปัจจัยหลายสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาการทำสัญญา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาจากผู้ประกอบการที่ทำการเปิดกวดวิชาแล้ว แต่ไม่สามารถทำการเปิดสอนได้จนครบหลักสูตร การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาไม่ได้ระบุรายละเอียดของสัญญาไว้อย่างชัดเจน เช่น ขนาดตัวหนังสือในสัญญามีขนาดเล็กมากและรายละเอียดในสัญญามีมาก ทำให้ยากแก่การอ่านทำความเข้าใจข้อความในสัญญาได้โดยง่าย และสำนักกวดวิชาบางแห่งก็ไม่ให้โอกาส ผู้บริโภคในการตรวจสอบข้อสัญญาก่อนเข้ารับบริการได้อย่างละเอียด และส่วนมากแล้วจะเป็นสัญญาสำเร็จรูปกันทั้งสิ้นไม่มีรูปแบบของสัญญาควบคุมเช่นเดียวกับธุรกิจประเภทอื่นๆ บางประเภท หรือกล่าวได้ว่าไม่มีโอกาสที่จะเห็นข้อความในสัญญาก่อนจนกว่าผู้บริโภคนั้นจะได้ชำระเงินค่าเป็นสมาชิกแล้วบางส่วนหรือทั้งหมด โดยผู้ประกอบธุรกิจสำนักกวดวิชาบางรายมักจะอ้างความชอบธรรมในการกำหนดข้อสัญญาดังกล่าวว่าสามารถมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย โดยอาศัยหลักเสรีภาพในการทำสัญญา (Freedom of Contract) และหลักความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนา (Autonomy of Will) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากลักษณะของข้อสัญญาดังกล่าวทำให้เห็นว่า ข้อสัญญาดังกล่าวมีลักษณะเป็นสัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทางการค้าได้เอาเปรียบผู้ใช้บริการ ซึ่งมีฐานะเป็นผู้บริโภคอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร อันเป็นข้อสัญญาที่อยู่ในขอบเขตที่อาจจะต้องถูกตรวจสอบได้ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 แต่หากเป็นการทำสัญญาทั่วๆ ไป คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายย่อมสามารถที่จะแสดงเจตนาด้วยความสมัครใจของบุคคลทั้งสองฝ่าย รวมทั้งยังมีสิทธิกำหนดข้อสัญญาต่างๆ ได้

ในปัจจุบันถึงแม้จะมีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยเรื่องสัญญามาใช้บังคับแต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่สามารถที่จะนำมาใช้เพื่อที่จะคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคเกี่ยวกับการทำ

สัญญาใช้บริการในธุรกิจ โรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชาได้อย่างเต็มที่ เพราะถือว่าเป็นการตกลงเจตนาทำสัญญาต่อกันอย่างเสรี รัฐหรือหน่วยงานของรัฐจึงไม่อาจที่จะเข้าไปแทรกแซงได้ จึงทำให้ผู้ประกอบการสามารถที่จะกำหนดข้อสัญญาได้แต่ฝ่ายเดียว โดยที่ไม่มีการแจ้งหรือแสดงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในการเข้าใช้บริการให้ผู้จะเข้ารับบริการทราบก่อน เช่น การไม่แจ้งรายละเอียดว่าจะต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม หากต้องการครูที่ทำการกวดวิชาส่วนตัว หรือไม่แจ้งสิทธิให้ข้อมูลเบื้องต้นของสำนักกวดวิชาในข้อสัญญาของสำนักกวดวิชาบางรายได้กำหนดข้อความในลักษณะเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมไว้เช่นใช้ข้อความว่า “ยินดีรับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์” ในการกวดวิชาของสำนักกวดวิชาบางแห่ง เป็นต้น

แม้ว่าโดยทั่วไปในสภาพความเป็นจริงของสังคมในยุคปัจจุบันที่มีสำนักกวดวิชาโรงเรียนกวดวิชาจำนวนมาก และมีผู้บริโภคก็นิยมเข้าไปใช้บริการเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ซึ่งราคาค่าธรรมเนียมในการกวดวิชาเป็นสิ่งที่ผู้บริโภคมีสิทธิสามารถที่จะเลือกเข้าใช้บริการ ยังสถานที่เหล่านั้นได้ตามความพึงพอใจ รวมทั้งมีสิทธิที่จะศึกษาถึงเงื่อนไขการให้บริการ ในการกวดวิชาได้ก่อนแต่ก็มิใช่ในทุกกรณีไปยังมีบางกรณีที่ผู้ประกอบการบางราย มีการกำหนดเงื่อนไขหรือจำกัดความรับผิดไว้ในสัญญาที่มีลักษณะที่ไม่เป็นธรรม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายรวมทั้งไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการทำสัญญาได้ เหตุเพราะประเทศไทยยังขาดมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการทำสัญญาของสำนักกวดวิชา ที่เข้มงวดและขาดมาตรการลงโทษที่เด็ดขาด อีกทั้งธุรกิจกวดวิชาไม่ใช่ธุรกิจที่ต้องควบคุมสัญญาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 รัฐจึงไม่สามารถเข้าไปควบคุมสัญญานั้นได้ ทำให้ไม่สามารถที่จะคุ้มครองผู้บริโภคได้เต็มที่ นอกจากนี้ยังไม่เป็นไปตามหลักในการทำสัญญาที่เมื่อคำสนองถูกต้องตรงกันแล้ว สัญญาย่อมเกิดขึ้น และมีผลผูกพันให้คู่สัญญาต้องปฏิบัติตามสัญญา ซึ่งย่อมทำให้ต่างฝ่ายต่างมีสิทธิและหน้าที่ในการที่จะบังคับให้เป็นไปตามสัญญา

4.5 ปัญหาด้านการโฆษณาธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ในปัจจุบันผู้ประกอบธุรกิจของสำนักกวดวิชา มักใช้สื่อโฆษณาที่มีอยู่ในรูปแบบต่างๆ โดยลักษณะของข้อความโฆษณานั้นมักจะปรากฏอยู่ในรูปแบบของคำเชื้อเชิญ หรือคำเสนอโดยใช้ข้อความที่มีลักษณะเกินจริง หรือแอบแฝงไว้ ซึ่งสาระสำคัญที่ควรให้ทราบ เพื่อให้ผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชาหลงเชื่อ และตัดสินใจเข้าทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจ เช่น การเสนอที่รับรองผลการเข้ารับการกวดวิชา โฆษณาเชิญชวนว่ามีอาจารย์ผู้สอนที่มีชื่อเสียง มีคุณวุฒิทางการศึกษาที่เก่งได้รับเกียรตินิยม เป็นอาจารย์ชาวต่างประเทศ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าไม่สามารถ

เปิดให้บริการได้ตามที่กำหนดแจ้ง หรือกรณีมีการลงโฆษณาราคาค่ากวดวิชารวมอยู่ในคอร์สที่สมัคร แต่เมื่อเข้าไปใช้บริการกลับต้องเสียเงินเพิ่ม และไม่มีบุคคลผู้สอนตามที่ลงโฆษณาไว้

จากรูปแบบของการโฆษณาที่ลักษณะเป็นคำเชื้อเชิญหรือคำเสนอนั้น โดยส่วนมากแล้วผู้ประกอบการมักใช้รูปแบบการโฆษณาด้วยวาจา ซึ่งเป็นรูปแบบการโฆษณารูปแบบที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ เพื่อให้ผู้ประกอบการรับผิดได้ เพราะไม่มีหลักฐานใดที่จะเอาผิดสถานประกอบการดังกล่าว เมื่อมีการร้องเรียนไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ก็มีการแสดงพยานหลักฐานการสนับสนุนว่าตนมิได้กระทำผิด โดยมีแผ่นพับเพื่อการโฆษณาเกินจริงแต่อย่างใด ซึ่งการกระทำของผู้ประกอบการและลูกจ้างในสถานประกอบการดังกล่าว ผู้ศึกษาเห็นว่าเป็นการกระทำที่หลีกเลี่ยงข้อความตามกฎหมายว่าด้วยการโฆษณา ทำให้ผู้เข้ารับบริการในสำนักกวดวิชาในฐานะผู้บริโภคได้รับความเสียหาย

นอกจากนี้ลักษณะของการโฆษณาสำหรับโรงเรียนกวดวิชาที่พบเห็นจะทำการโฆษณา โดยใช้กลยุทธเพื่อดึงดูดความสนใจในด้านต่างๆ เช่น การอ้างสถิติ การอ้างคุณวุฒิและผลงานอาจารย์ผู้สอนกวดวิชา การอ้างรางวัลและความสำเร็จ การมอบสิทธิพิเศษต่างๆ เพื่อชักจูงให้ผู้บริโภคเข้าไปใช้บริการ แต่หากการอ้างดังกล่าวเป็นความจริงและโปร่งใสก็ย่อมไม่เกิดปัญหา แต่ส่วนใหญ่ที่เกิดปัญหานั้นก็คือการโฆษณานั้นเกินจริง ไม่ได้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 22 เกี่ยวกับการโฆษณา

จากการศึกษาหลักกฎหมายพบว่า ลักษณะของการใช้ข้อความโฆษณาดังกล่าวนั้นมีลักษณะต้องห้ามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เพราะการใช้ข้อความที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือเกินความจริง ดังกล่าว มีลักษณะแอบแฝง ซึ่งสาระสำคัญที่ควรแจ้งให้ทราบ เป็นการหลอกลวงประชาชน ทำให้ผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชาเกิดความสับสนหลงผิด และได้รับความไม่เป็นธรรมจากการเข้ารับการกวดวิชา เมื่อผู้เข้ารับบริการได้รับความเสียหายจากปัญหาดังกล่าว ผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชา ซึ่งเข้าใจว่าตนเป็นผู้บริโภคจึงควรที่จะได้รับการรับรองคุ้มครองตามกฎหมาย

จะเห็นได้ว่า แม้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมิได้เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องหรือรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการโฆษณาในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา แต่เนื่องจากการที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 20 (1) ซึ่งบัญญัติว่า “ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการรับเรื่องร้องเรียนจากผู้บริโภค ในกรณีที่ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ” ดังนั้นผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชาในฐานะที่เป็นผู้บริโภคจึงมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องเรียน ต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการโฆษณา

เพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยโฆษณา เพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยโฆษณาใช้ดุลพินิจในการพิจารณาว่า ผู้ประกอบธุรกิจของสำนักกวดวิชาหลอกลวงหรือโฆษณาในลักษณะที่เกินจริง อันอาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญ ซึ่งเหตุของการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา มีการโฆษณาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะต้องการที่จะให้ผู้เข้ารับบริการมีจำนวนมาก เพราะการค้าบริการนั้นเป็นการขายที่ไม่มีสินค้าเพื่อให้ผู้ซื้อได้เลือกสรรสินค้าได้ แต่เป็นการขายบริการที่ต้องเป็นการทดลองหรือเข้ารับบริการในสำนักกวดวิชาใช้ระยะเวลานานจึงสามารถจะเห็นผลได้จริงตามที่โฆษณาไว้ จึงจำเป็นต้องเข้าสมัครเป็นสมาชิกเพื่อใช้บริการก่อน ย่อมแสดงว่าผู้เข้ารับบริการอยู่ในฐานะที่เสี่ยงที่จะได้รับความเสียหาย

ตามที่ได้กล่าวข้างต้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรง ในการคุ้มครองสิทธิของผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชาดังกล่าว จึงได้แก่สำนักงานคณะกรรมการการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะมีอำนาจหน้าที่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายที่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ต่างกัน กล่าวคือ สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในการใช้บังคับกับกรณีปัญหาการคุ้มครองสิทธิของผู้เข้ารับบริการของสำนักกวดวิชา จะเห็นว่าตามมาตรา 39 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสามารถแต่งตั้งพนักงานอัยการดำเนินคดีแทนผู้บริโภค หากการดำเนินคดีนั้น เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ดังนั้นแล้ว เมื่อศึกษาหลักกฎหมายว่าด้วยการโฆษณาตามหลักกฎหมายไทย พบว่ายังไม่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาไว้เป็นการเฉพาะ แต่หากเกิดปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาสินค้าหรือบริการ ต้องกลับไปศึกษาหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ตามกฎหมายไทยยังไม่มีมาตรการเพื่อการคุ้มครองการโฆษณา การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ซึ่งการขาดมาตรการทางกฎหมายที่เป็นการเฉพาะย่อมส่งผลกระทบต่อการคุ้มครองสิทธิ ผู้เข้ารับบริการที่จะรับทราบข้อมูลที่ถูกต้องก่อนเข้ารับบริการ และส่งผลให้การเข้ารับบริการไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ หากการเข้ารับบริการกับการโฆษณามีความแตกต่างกัน จนถึงขนาดทำให้ผู้เข้ารับบริการไม่ไปเข้ารับบริการอีกเลย ทำให้ต้องเสียเงินไปโดยไม่ได้เข้ารับบริการ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนเสียหายทั้งที่เป็นทรัพย์สินและความเสียหายทางด้านจิตใจด้วย

ดังนั้นประเทศไทยยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายหรือหลักเกณฑ์เฉพาะที่จะมาควบคุมในเรื่องการโฆษณาเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาแต่อย่างใด ซึ่งกรณีปัญหาเกี่ยวกับการโฆษณาก็ต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในเรื่องหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการ

โฆษณาทั่วไปมาบังคับใช้กับกรณีปัญหาการโฆษณาในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชากันต่อไป

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้วางหลักเกณฑ์ไว้ว่า “ในการประกับธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขาย หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้า หรือให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดและเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

จากบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่าข้อสัญญาที่ถูกควบคุมตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 จะต้องเป็นการประกอบธุรกิจของสำนักกวดวิชาที่สัญญาให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือเท่านั้น จากการศึกษาปัญหาพบว่า การทำสัญญาใช้บริการในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ไม่มีกฎหมายบังคับว่าจะต้องทำเป็นหนังสือ หรือทำเป็นลายลักษณ์อักษรแต่อย่างใด ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงกรณีการตกลงใจเข้ารับบริการกวดวิชาแบบรายครั้งคราว ก็ย่อมถือได้ว่าเป็นการทำสัญญาเข้าใช้บริการเช่นเดียวกัน ซึ่งการตกลงใช้บริการในรูปแบบรายครั้ง หรือครั้งคราวดังกล่าวนั้น มักจะไม่มีปัญหาในส่วนเรื่องข้อสัญญาเพราะเหตุว่าโดยส่วนมากจะไม่มีการทำสัญญาเป็นแบบลายลักษณ์อักษร และค่าใช้จ่ายในการเข้าใช้บริการก็ไม่สูงมากนัก ประกอบกับกำหนดระยะเวลาในการใช้บริการ เมื่อผู้ใช้บริการไม่พอใจการใช้บริการก็สามารถยกเลิกสัญญาการใช้บริการได้ทันที โดยเมื่อผู้ใช้บริการตกลงใจที่จะเสียค่าใช้บริการเป็นการตอบแทนที่ผู้ประกอบการได้จัดให้บริการแล้ว ก็ถือว่าต่างฝ่ายต่างได้ปฏิบัติการชำระหนี้ของตนแล้ว สัญญานั้นก็ถือว่าเป็นอันสิ้นสุดตามระยะเวลาที่ได้ตกลงกันไว้

ปัญหาการทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาส่วนใหญ่มักเกิดกับการเข้ารับกวดวิชาเป็นรายเดือน ราย 3 เดือน ตลอดไปจนถึงรายปี ซึ่งในการดำเนินธุรกิจนั้นผู้ประกอบการมักเอาเปรียบผู้บริโภค ดังจะเห็นจากกรณีศึกษาที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค เช่นคดีโรงเรียนกวดวิชา อาทิ การบุกจับเจ้าของโรงเรียนกวดวิชาชื่อดัง “อาบาคัส” ตุ๋นนักเรียนผู้ปกครองเปิดติวภาษา แต่เบี้ยวไม่สอน หลังผู้เสียหายเข้าร้องหลายราย สอบประวัติพบมีหมายจับติดตัวถึง 11 คดี ส่วนใหญ่เป็นคดีเกี่ยวกับ “พ.ร.บ.เช็ค-แรงงาน” เผย “ครูอุ๊” ลูกสาวอดีตนางเอกภาพยนตร์ชื่อดัง “นัยนา ชีวานันท์” ร่วมเป็นหุ้นส่วนด้วย โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า

วันที่ (9 พ.ย.) 2552 เมื่อเวลา 14.30 น.ที่ กองปราบปราม พ.ต.อ.พรศักดิ์ สุรสิทธิ์ ผกก.1 บก.ป. พร้อมด้วย พ.ต.ต. พุทธพงศ์ เมฆเอี่ยมนภา สว.กก.1 บก.ป. นำกำลังจับกุม นายกิตติภูมิ วัฒนศิริ อายุ 44 ปี อยู่บ้านเลขที่ 209/183 หมู่ 7 ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี ตามหมายจับศาลจังหวัดนนทบุรี ที่ 562/2552 ลงวันที่ 30 กันยายน 2552 ข้อหาร่วมกันเป็นนายจ้างไม่จ่ายเงินให้แก่ลูกจ้าง และข้อหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน จับกุมได้ที่โรงเรียนกวดวิชา “อาบาคัส” เลขที่ 2955-2963 ซอยลาดพร้าว 101/2 แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กทม.

ทั้งนี้ มีผู้เสียหายเป็นผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลายราย เข้าร้องเรียนพนักงานสอบสวน บก.ป.ว่า หลังจากนำบุตรหลานเข้าสมัครเรียนกวดวิชาที่โรงเรียนกวดวิชาอาบาคัส โดยชำระเงินค่าเล่าเรียนไปแล้วแต่กลับไม่ได้เรียน เนื่องจากสถาบันดังกล่าวหลายสาขาทยอยปิดตัวลง เมื่อทวงถามเงินมัดจำค่าเรียนที่จ่ายล่วงหน้า ทางสถาบันพยายามบ่ายเบี่ยงโดยตลอด รวมมูลค่าความเสียหายประมาณหลายแสนบาท

ต่อมาชุดสืบสวน กก.1 บก.ป.สืบทราบว่า โรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้มี นายกิตติภูมิ และ น.ส.ชุ้มผกา ชีวานันท์ หรือ ครูอุ๊ เป็นผู้ดำเนินกิจการ โดยเป็นสถาบันกวดวิชาชื่อดังที่มีสาขาทั่วประเทศถึง 14 สาขา จากการตรวจสอบข้อมูลประวัติ พบว่านายกิตติภูมิ มีหมายจับติดตัวถึง 11 คดี ส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ.เช็ค และ พ.ร.บ.แรงงาน รวมทั้งจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเข้าจับกุมตัว นายกิตติภูมิ มาสอบสวน ที่ บก.ป.

จากการสอบสวน นายกิตติภูมิ ให้การว่า เปิดโรงเรียนกวดวิชา มาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว โดยสาขาแรกย่านสยามสแควร์ ซึ่งได้รับการตอบรับจากเด็กนักเรียนและผู้ปกครองเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะการติววิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ จากนั้นได้ลงทุนตั้งโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มเป็น 14 สาขาทั่วประเทศ เพราะเห็นว่าธุรกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังเริ่มขายเฟรนไชส์ให้กับผู้ที่สนใจลงทุนเปิดโรงเรียนกวดวิชาอีกด้วย

นายกิตติภูมิ ให้การต่อว่า หลังจากปี 2549 เศรษฐกิจเริ่มซบเซา ทำให้สาขาต่างจังหวัดเริ่มประสบปัญหาขาดทุน แต่ก็ยังสามารถนำรายได้จากสถาบันกวดวิชาใน กทม.ที่มีกำไรอยู่บ้าง

ไปช่วย แต่เมื่อช่วงที่เกิดโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ระบาดหนักใน กทม.ก็ทำให้ไม่มีเด็กมาสมัครเรียนเลยทำให้ขาดรายได้ไปเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ตนก็ยังมาถูกลูกน้องโกงเงินค่าจ้างครูสอนพิเศษ และโกงเงินของบริษัทไปอีกด้วย ซึ่งในส่วนนี้ตนได้แจ้งความดำเนินคดีทางแพ่งไปแล้ว

ด้าน นายสุนัย วิโรจน์ศิริ อายุ 52 ปี หนึ่งในผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่สมัครเข้าเรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าว ระบุว่า เมื่อประมาณเดือนมกราคมที่ผ่านมา ลูกตนได้รับการชักชวนจาก น.ส.ชุ้มผกา หรือ ครูอุ๊ ให้สมัครเข้าเรียนกวดวิชาที่เริ่มเปิดคอร์สในเดือนเมษายน ต่อมาหลังจากตนโอนเงินค่าเรียนจำนวน 5,000 บาท ทางบัญชีธนาคารของโรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้ไปแล้ว เมื่อถึงช่วงเวลาเรียนกลับพบว่าไม่มีการเรียนการสอนแต่อย่างใด เมื่อติดต่อสอบถามไปก็ได้รับคำตอบว่า กำหนดการเช่าสถานที่หมดลงแล้ว โดยในเดือนมิถุนายนจะมีการเปิดเรียนใหม่อีกครั้ง แต่เมื่อรอถึงเดือนมิถุนายนก็ยังไม่มีโรงเรียนแต่อย่างใด

นายสุนัย กล่าวอีกว่า หลังจากนั้น ตนได้ค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับสถาบันกวดวิชานี้ก็พบว่ามีผู้โพสต์ข้อความระบุว่าถูกฉ้อโกงเป็นจำนวนมาก ภายหลังเมื่อติดต่อไปอีกครั้งทางนายกิตติภูมิ ระบุว่าจะยอมคืนเงินให้นัดหมายในวันที่ 8 พฤศจิกายนที่ผ่านมา แต่แล้วก็ยังถูกบ่ายเบี่ยงตนจึงแจ้งชุดสืบสวน กก.1 บก.ป.ก่อนมีการเข้าจับกุม[8]

จากกรณีศึกษาจะเห็นว่าผู้เสียหายนั้นได้มีความเข้าใจตามการโฆษณาแต่ก็หาเป็นไปตามการโฆษณาแต่อย่างใดไม่ การกระทำลักษณะนี้ย่อมเป็นการทะลุเมิดต่อผู้บริโภคและการไม่ปฏิบัติตามการโฆษณาย่อมเป็นการไม่ยอมปฏิบัติตามสัญญาหรือการที่ต้นได้ประกาศโฆษณานั้นเอง

หากพิจารณาในแง่การดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา ย่อมสามารถที่จะกำหนดได้อย่างเสรีตามหลักเสรีภาพในการทำสัญญา และหลักความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนา และรัฐจะเข้าไปแทรกแซงก็ต้องน้อยสุดดังที่ได้อธิบายหลักการต่างๆ นี้ มาแล้วในบทที่ 2 เกี่ยวกับหลักการและแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว

---

[8] ทีมข่าวอาชญากรรม. (2552, 9 พฤศจิกายน). *จับเจ้าของ ร.ร.กวดวิชา "อาบาคัส" ตุ๋นเรียนพิเศษ!. ผู้จัดการออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 9 เมษายน 2556, จาก http://www.manager.co.th/Crime/ViewNews.aspx?NewsID=9520000134882

บทที่ 5
บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เมื่อได้ทำการศึกษาในเรื่องปัญหาทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา แล้วทำให้ผู้ศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้ของกฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐาน การโฆษณาและทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจของโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้เมื่อได้ทำการศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจของ โรงเรียนกวดวิชาตามหลักกฎหมาย ผู้ศึกษาจึงได้นำองค์ความรู้ดังกล่าวมาใช้ในการสรุปและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายที่เกิดขึ้น เพื่อจะได้ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอันจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปสู่การพัฒนามาตรการทางกฎหมายของประเทศต่อไป

5.1 บทสรุป

เมื่อได้ทำการศึกษาหลักกฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายโรงเรียนเอกชน และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว อาทิเช่น กฎหมายควบคุมอาคาร และกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจึงทำให้สามารถวิเคราะห์ปัญหากฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ทั้งในปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ในโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา ในการขออนุญาตจัดตั้งและการควบคุมดูแลด้วยองค์กรของรัฐ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐาน ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการโฆษณาและทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา เป็นต้น

โรงเรียนกวดวิชา เป็นสถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษานอกระบบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่บุคคลจัดการให้การศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรีแก่นักเรียนผลัดรวมกัน เกินเจ็ดคนขึ้นไป จึงถือได้ว่าเป็นสถานศึกษาเอกชนตามความในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และในปัจจุบันมีการแก้ไขกฎหมายใหม่ และได้ยกเลิกกฎหมายเก่าฉบับนี้ไปแล้ว โดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ในปัจจุบันนั้นกำหนดให้โรงเรียนกวดวิชาเป็นสถานศึกษาของเอกชนนอกระบบ ซึ่งเป็นไปตามบังคับใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และเป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการ

กำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 แม้ว่าจะมีกำหนดดังกล่าวใช้บังคับแต่ก็ยังมีผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่างๆ จึงทำให้กฎหมายที่ใช้บังคับกับการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งมาตรการที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่มีความครอบคลุมและชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กับผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจโรงเรียนสำนักกวดวิชา จากการศึกษาถึงสภาพปัญหา พบว่าปัญหาต่างๆ ยังคงเกิดขึ้นอยู่และผู้บริโภคหรือผู้เข้าใช้บริการยังคงไม่ได้รับการคุ้มครองจากรัฐ และผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

โรงเรียนกวดวิชาจัดเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทหนึ่งตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ปัจจุบันโรงเรียนเอกชนอยู่ภายใต้กำกับดูแลของหน่วยงานสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (ส.ช.) ส่วนการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ของโรงเรียนเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการขอจัดตั้งโรงเรียน การอุดหนุนช่วยเหลือโรงเรียนเอกชน บทลงโทษของโรงเรียนเอกชน ตลอดจนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และระเบียบข้อบังคับต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

จากการศึกษากฎหมายต่างประเทศ อันได้แก่ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และสหพันธรัฐมาเลเซีย จะเห็นได้ว่าประเทศทั้งสองมีบทบัญญัติที่คล้ายคลึงกับกฎหมายของไทย และยังได้กำหนดในโรงเรียนกวดวิชานั้นอยู่ในภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน เช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศไทย และมีกฎหมายลำดับรองที่วางระเบียบในการจัดการศึกษานอกระบบ อันเป็นการจัดการเรียนการสอนที่สอนเสริม หรือนอกระบบการศึกษาปกติ โดยในบางบทบัญญัติก็ไม่มีการกำหนดไว้ในประเทศไทย ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าเป็นข้อเสนอแนะที่ดีที่ประเทศควรจะมีบทบัญญัติลักษณะดังกล่าวเพื่อใช้ในการรับรองและคุ้มครองสิทธิแก่ผู้บริโภคที่เข้าไปใช้บริการธุรกิจการศึกษาเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้ผู้ศึกษาจะได้สรุปเป็นประเด็นต่างๆ และให้ข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

5.1.1 ด้านหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ได้กำหนดให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแล คือ สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (ส.ช.) ซึ่งมีอำนาจในการอนุญาตขอจัดตั้งและปฏิบัติหน้าที่ดูแลควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมาย จะเห็นว่าหน้าที่ในการดูแลดังกล่าวเป็นของ สช. แต่หากเป็นการดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายนั้นจะไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ทั้งนี้เพราะการ

เรียกร้องความเสียหายต้องเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม หน่วยงานดังกล่าวไม่มีหน้าที่แต่ประการใด อีกทั้งการดูแลให้เป็นไปตามกฎหมายของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจะต้องมีบุคคลกรซึ่งปฏิบัติหน้าที่นี้ ทุกจังหวัดจึงจะสามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง อย่างไรก็ตามในการควบคุมกำกับดูแลนั้น กฎหมายจะต้องให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปตรวจสอบและให้บทบัญญัติคุ้มครองเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต และมีอำนาจในการประสานงานกับหน่วยงานที่มีอำนาจในการดูแลให้เป็นไปตามกฎหมาย เพื่อจะได้เข้าไปร่วมมือกันในการดูแลและควบคุมให้เกิดประสิทธิภาพ เพราะในปัจจุบันจะเห็นว่าหน่วยที่ได้กล่าวมานั้น มิได้มีการประสานงานร่วมมือกันเท่าที่ควร ทั้งนี้น่าจะเป็นเพราะกฎหมายที่บังคับใช้ในปัจจุบันไม่ได้เปิดช่องทางให้เกิดการประสานงานกันในการดูแลให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด จึงทำให้หน่วยงานต่างๆ ต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยมิได้ประสานความร่วมมือกัน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่เกิดประสิทธิภาพน้อยและไม่อาจควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นมาโดยผิดระเบียบและไม่ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งหากจะทราบถึงปัญหาก็ยังต้องเกิดปัญหาและความเสียหายเสียก่อน จึงได้มีการร้องเรียนและหน่วยงานผู้รับผิดชอบเข้าไปตรวจสอบภายหลัง แต่หากมีกฎหมายให้มีการบูรณาการประสานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาก็จะทำให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้รัฐควรให้อำนาจหรือมอบอำนาจในหน่วยงานส่วนท้องถิ่นที่จะมีอำนาจเช่นเดียวกับส่วนกลาง ดังเช่นกฎหมายในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย เพื่อควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาให้เป็นไปตามกฎหมายอีกด้วย

5.1.2 ด้านกฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐานในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 ได้กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนไว้ว่า ต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีทักษะในการใช้สื่อเป็นมาตรการบังคับใช้กับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาที่ดำเนินธุรกิจกวดวิชาประเภทต่ำกว่าระดับปริญญาตรี แต่กรณีของการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาในประเภทอื่นๆ นั้น ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์จึงทำให้ผู้ประกอบธุรกิจของโรงเรียนไม่เข้มงวดในคุณสมบัติของผู้สอนว่า มีความรู้ความสามารถ

เพียงพอหรือไม่ หรือน่าจะเหมาะสม ดังนี้จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายยังขาดมาตรการที่เข้มงวดในการกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน เพื่อทำให้บุคคลซึ่งทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้สอนในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชาทุกประเภททุกระดับมีมาตรฐานในการขอใบอนุญาตครูให้เป็นไปตามกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการต่อไป

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 เกี่ยวกับเรื่องมาตรฐานเกี่ยวกับการกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนโรงเรียนกวดวิชา จะมีกำหนดเพียงหลักการอย่างกว้าง กล่าวคือ โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาตามลักษณะของการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1. จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน 2. จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ 3. จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ซึ่งลักษณะการเรียนดังกล่าวนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน โดยการเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอน ให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด และที่สำคัญที่สุดคือ การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มิใช่เป็นการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเองของผู้ประกอบกิจการ แม้จะมีกฎหมายกำหนดไว้แต่ผู้บริโภคไม่ได้ทราบถึงสิทธิดังกล่าวเพราะไม่ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของสถาบันโรงเรียนกวดวิชาจะต้องชี้แจง

นอกจากนี้ แม้จะมีบทบัญญัติในกรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้วมีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียนก็ตาม แต่ก็ไม่มีบทบัญญัติให้กำหนดต้องแจ้งสิทธิเหล่านี้ให้ผู้เข้าใช้บริการธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาทราบ จึงทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับทราบถึงสิทธิดังกล่าวของตน

5.1.3 ด้านกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการดำเนินธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

การก่อสร้างอาคาร การก่อตั้งสถานที่อันเป็นโรงเรียนกวดวิชานั้น ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 นั้นได้กำหนดวางมาตรฐานไว้เป็นอย่างดี และให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมและมีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน โดยเฉพาะมาตรการที่มีความสำคัญในด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับเรื่องอัคคีภัยที่มีการกล่าวถึงปัญหาเรื่องนี้ อย่างมากทั้งนี้เพราะเกิดเหตุการณ์เพลิงไหม้ของโรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา และก่อให้เกิดความเสียหายทั้งทางร่างกายและด้านทรัพย์สินแก่ผู้เข้าใช้บริการซึ่งเป็นผู้บริโภค เมื่อตรวจสอบปรากฏว่าโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าวได้ทำการเปิดการสอนมามากกว่า 10 ปีโดยไม่ได้รับอนุญาต

ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา จากปัญหาดังกล่าวเป็นผลให้รัฐบาลเกิดความตื่นตัวอย่างมากที่จะแก้ไขปัญหาโรงเรียนกวดวิชา จนกระทั่งพบข้อมูลว่ามีโรงเรียนกวดวิชาทั่วประเทศกว่า 136 แห่ง ที่เปิดการสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต และก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และไม่มีมาตรฐานในเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยที่ถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้เกี่ยวกับความปลอดภัยในเรื่องสุขภาพของนักเรียนที่กฎหมายได้กำหนดให้โรงเรียนกวดวิชาจะต้องมีมาตรฐานในการควบคุมที่ดี จากการศึกษาเกี่ยวกับระยะเวลาเรียนนั้นพบว่า ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดๆ ที่กำหนดถึงมาตรฐานเกี่ยวกับกับช่วงระยะเวลาเรียนในโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งจะเห็นได้ว่าโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งมีช่วงเวลาเรียนที่ยาวนานจนเกินไป โดยไม่มีกำหนดเวลาพัก หรืออาจมีช่วงเวลาที่เลิกดึกเกินไปอันอาจส่งผลต่อสุขภาพนักเรียนผู้เข้าใช้บริการและความปลอดภัยในการเดินทางกลับของนักเรียน แต่เมื่อพิจารณาตามกฎหมายของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับระเบียบในการจัดช่วงระยะเวลาการเรียนการสอนที่ชัดเจนไว้ในกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องการจัดการศึกษาเสริมนอกระบบ หรือการศึกษาต่อเนื่องนอกระบบไว้

5.1.4 ด้านความรับผิดจากความเสียหายอันเกิดจากการประกอบธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 นั้นเป็นหลักการที่ในการที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาจะต้องให้ความสนใจหากจะทำการเปิดโรงเรียนกวดวิชา อย่างไรก็ตามสำหรับผู้บริโภคหรือผู้เข้าใช้บริการดังกล่าวหากได้รับการบริการที่ดี และถูกต้องเป็นไปตามเจตจำนงของตนเองก็ย่อมไม่เกิดปัญหาขึ้น แต่เมื่อใดที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชามิได้ปฏิบัติครบถ้วนตามสัญญาก็เปรียบเสมือนลูกหนี้เป็นฝ่ายผิดสัญญา ดังนั้นเจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้เข้าใช้บริการ ย่อมมีสิทธิในการเรียกร้องให้ลูกหนี้ซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาชำระหนี้ให้ถูกต้องตามสัญญาที่กระทำไว้ต่อสถาบันโรงเรียนกวดวิชา และหากเกิดความเสียหายเกิดจากการชำระหนี้ไม่ถูกต้องหรือผิดสัญญานั้นก็ย่อมสามารถเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวนั้นได้อีก นอกจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาหรือการผิดสัญญาระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจโรงเรียนกวดวิชากับผู้บริโภคแล้ว ยังมีเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งต้องรับผิดตามหลักกฎหมายว่าด้วยเรื่องละเมิด ทั้งนี้ความรับผิดดังกล่าวนั้นอาจเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ หรือการงดเว้นการปฏิบัติที่ไม่ได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายแล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภค ซึ่งหากผู้บริโภคจะดำเนินคดีก็จะต้องไปเรียกร้องโดยอาศัยกระบวนการยุติธรรมเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากการผิดสัญญา หรือละเมิด ซึ่งไม่มีกฎหมายให้อำนาจสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) เป็นผู้มีอำนาจดำเนินคดีแทน หรือให้อำนาจแก่

คณะกรรมการคุ้มครองผู้โภคดูแลในการเรียกร้องค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคเพราะอยู่ในอำนาจทางด้านการศึกษาจึงไม่มีอำนาจดังกล่าวในการดูแลควบคุมโรงเรียนกวดวิชานั้นๆ ดังนั้นควรให้อำนาจแก่สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนสามารถเป็นมีอำนาจในการดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายแทนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้บริโภคนั้นด้วย

5.1.5 ด้านการโฆษณาธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา

ในการโฆษณาเป็นปัจจัยหรือเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ผู้ประกอบธุรกิจการศึกษา ประเภทโรงเรียนกวดวิชาจะใช้เพื่อดึงดูดความสนใจให้ผู้ใช้บริการ เข้ามาใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชาของตน ซึ่งโดยมากแล้วโรงเรียนกวดวิชามักใช้ข้อความโฆษณาที่แสดงออกถึงศักยภาพของสถาบันของตนเอง โดยโฆษณาชวนเชื่อถึงความสำเร็จของผู้ใช้บริการซึ่งรับการกวดวิชา โฆษณาเป็นเชิญชวนว่ามีอาจารย์ผู้สอนที่มีชื่อเสียง มีคุณวุฒิทางการศึกษาที่ได้รับเกียรตินิยม เป็นอาจารย์ที่เคยมีประสบการณ์สอนมานาน หรือเป็นอาจารย์ที่สอนในต่างประเทศ หรือการรับรองผลว่าสามารถสอบได้แน่นอน หากไม่พอใจยินดีคืนเงิน เหล่านี้ เป็นต้น ซึ่งในการโฆษณาชวนเชื่อดังกล่าวผู้ประกอบการมักใช้รูปแบบการโฆษณาด้วยวาจา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ยากต่อการพิสูจน์ความผิดในบางแห่งก็ทำเป็นแผ่นพับแนะนำ จากการศึกษาพบว่า มีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งที่มีการใช้ข้อความอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคกล่าวคือ มีการโฆษณาข้อความอันเกินจริง เช่น การรับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์ เหล่านี้ เป็นต้น อย่างไรก็ตามหากประกอบการกระทำการโดยสุจริตในการประกอบธุรกิจดังกล่าวปัญหาต่างๆ ก็ย่อมไม่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการโฆษณานั้นไม่ได้มีกฎหมายกำหนดหลักการไว้โดยเฉพาะว่า การโฆษณาที่ต้องห้าม หรือที่กระทำได้นั้นมีลักษณะอย่างไร บ้างจึงต้องไปนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการโฆษณามาใช้ ซึ่งมีหลักการที่ปรากฏในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และระเบียบประกาศของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณามาใช้

ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายในต่างประเทศโดยเฉพาะสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มีบทบัญญัติที่สำคัญในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน และระเบียบในการจัดการศึกษาเสริมของเอกชน คือห้ามมิให้ผู้ประกอบการใดๆ ที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาโฆษณาใดๆ ก่อนได้รับอนุญาตเกี่ยวกับมาตรฐานตามระเบียบของผู้มีอำนาจทางการศึกษาในท้องที่นั้นๆ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากที่ได้กล่าวถึงปัญหาในการหลักการและการปฏิบัติในข้างต้นนั้นแล้ว รวมตลอดจนถึงจากการศึกษากฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศทั้งสองประเทศดังกล่าว ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาและเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้รับการติวทบทวนหรือการกวดวิชา ดังต่อไปนี้

1. ควรกำหนดให้มีหน่วยงานเกี่ยวกับการดูแลโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชาที่อยู่ในท้องถิ่น ทั้งนี้ควรให้อำนาจแก่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตการศึกษาในพื้นที่การศึกษานั้นๆ เป็นผู้ที่มีอำนาจในการออกใบอนุญาตในการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา และตรวจสอบคุณสมบัติ ตลอดจนมาตรฐานต่างๆ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชา พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ก่อนออกใบอนุญาตแก่ผู้ขออนุญาตจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา

2. ควรกำหนด เกี่ยวกับการตั้งโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งรัฐจะต้องให้การควบคุมนั้น โดยให้หมายถึงโรงเรียนกวดวิชาที่มีจำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่า 15 คน ขึ้นไป ที่ผู้จัดตั้งหรือผู้ขออนุญาตในการจัดตั้งจะต้องจดทะเบียนต่อกระทรวงศึกษาธิการ หรือคณะกรรมการการศึกษาผู้ซึ่งมีอำนาจอนุญาตในท้องถิ่นพื้นที่การศึกษานั้นๆ โดยจะต้องยื่นหลักสูตรพร้อมด้วยรายละเอียดค่าธรรมเนียมการศึกษา เพื่อประกอบการพิจารณาขออนุญาตจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา โดยให้ใช้หลักเกณฑ์ในหมวด 3 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน มาตรา 121 มาบังคับใช้บังคับโดยอนุโลมสำหรับการจัดการเรียนการสอนประเภทโรงเรียนกวดวิชา

3. ควรกำหนดโรงเรียนกวดวิชาที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วเท่านั้น จึงจะมีอำนาจในการรับนักเรียนเข้ากวดวิชาได้เกินกว่า 15 คน หากโรงเรียนกวดวิชาใดที่ไม่ได้รับการจดทะเบียนรับนักเรียนเข้ากวดวิชาเกินกว่า 15 คน ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสั่งให้ยุติการดำเนินการได้ทันที และให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของโรงเรียนกวดวิชาต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อนักเรียนซึ่งเป็นผู้ใช้บริการของโรงเรียนกวดวิชาแห่งนั้น

4. ควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ หรือปลัดกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจในการสั่งปิด หรือสั่งให้ดำเนินการแก้ไข สถานที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย โรงเรียนเอกชน ซึ่งไม่ได้มาตรฐานตามระเบียบของโรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชา

5. ควรให้รัฐกำหนดถึงมาตรฐานของบุคลากรผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา ในกรณีที่มีการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาซึ่งกำหนดให้สถาบันหรือโรงเรียนกวดวิชานั้น จะต้องแสดงหลักฐานผู้เข้าสอน แผนการสอนตามสมควร คุณวุฒิ ประสบการณ์ ความชำนาญ รายงานต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการเปิดสอนให้ได้รับการควบคุมจากหน่วยงานของรัฐ ว่าเป็นบุคคลที่สมควรให้สอนในโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าวหรือไม่

6. รัฐควรจัดต้องหน่วยงานเกี่ยวกับการร้องเรียน การปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ในการศึกษาเพื่อเป็นหน่วยงานเฉพาะในการประสานงานกับหน่วยงานผู้รับผิดชอบในด้านต่างๆ และเพื่อเป็นผู้รวบรวมข้อมูล ในการจัดทำทะเบียนประวัติ โรงเรียนเอกชน บุคลากร ประเภทต่างๆ เพื่อเข้าสู่

การจัดทำระบบงานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ผู้บริโภคสามารถเข้าไปดูลายละเอียดข้อมูลประกอบการตัดสินใจได้

7. ควรมีการกำหนดระยะเวลามาตรฐานเกี่ยวกับช่วงเวลาในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชา ที่จะไม่เป็นผลกระทบต่อสภาวะทางกายและจิตของผู้ใช้บริการสถาบันโรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้ควรแบ่งช่วงเวลาการเรียน การสอนไม่เกิน 3 ชั่วโมงต่อวิชา และจะต้องไม่มีการเรียนการสอนหลังช่วงเวลา 21.00 น. ไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยทั้งทางสภาวะร่างกายจิตใจของผู้เรียนซึ่งเป็นผู้บริโภคและความปลอดภัยในการเดินทางกลับบ้าน

8. ในกรณีที่มีการโฆษณาเกี่ยวกับสถาบันหรือโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาเผยแพร่ในรูปแบบประการใดๆ หากเป็นการโฆษณาเกินจริงและจะก่อความเสียหายต่อผู้บริโภคซึ่งได้เข้ารับบริการการกวดวิชา ให้ผู้มีอำนาจสั่งการให้แก้ไขข้อความหรือการโฆษณานั้นได้ และหากเกิดความเดือดร้อนจากการโฆษณาดังกล่าวให้กรรมการผู้รับเรื่องร้องเรียนแจ้งเรื่องราว หรือรายงานเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนนั้นได้ ทั้งทางอาญาและทางแพ่ง นอกจากนี้ควรมีบทบัญญัติห้ามมิให้มีการโฆษณาโรงเรียนกวดวิชา จนกว่าจะได้รับอนุญาตให้มีอำนาจการดำเนินดังกล่าว

บรรณานุกรม

DPU

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

หนังสือ

กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2545). *รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่เกื้อหนุนต่อการจัดการศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า.* กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

จิตติ ติงศภัทิย์. (2524). *ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมูลแห่งหนี้.* กรุงเทพฯ : นิติบรรณการ.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. (2543). *การควบคุมโฆษณาเพื่อควบคุมผู้บริโภค.* กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). *กฎหมายว่าด้วยสัญญา.* กรุงเทพฯ : นิติบรรณการ.

นิตยา จันโทภาภาสกร. (2535). *รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค.* กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.

ปรีดี เกษมทรัพย์. (2526). *กฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป.* กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

ปันโน สุขทรรศนีย์. (2517). *ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา,* พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เพ็ง เพ็งนิติ. (2543). *คำอธิบายว่าด้วยละเมิดและความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่.* กรุงเทพฯ : อฑตยา.

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2546). *การกวดวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย.* กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.

ภัทรศักดิ์ วรรณแสง. (2540). *หลักกฎหมายละเมิด.* พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

ศักดิ์ สนองชาติ. (2545). *คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่ง : นิติกรรมและสัญญา.* กรุงเทพฯ : นิติบรรณการ.

สมยศ เชื้อไทย. (2549). *คำอธิบายวิชากฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป.* กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). *กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษาการศึกษาเอกชนในประเทศไทย.* กรุงเทพฯ : พัฒนศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. (2540). *คู่มือการคุ้มครองผู้บริโภค.* กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค.

_____. (2546). *สคบ. กับการคุ้มครองผู้บริโภค* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : ประชุมทอง.

_____. (2534*). เอกสารประกอบการพิจารณาปรับปรุงส่วนราชการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค.* กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค.

สำนักงานคณะกรรมการภาคศึกษาเอกชน. (2546). *สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2545.* กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, กลุ่มงานกฎหมาย. (2543). *รายงานการศึกษาวิเคราะห์เพื่อการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทศักราช 2542 ในกรอบภารกิจของสำนักงานปฏิรูปการศึกษา เล่ม 1.* กรุงเทพฯ : เดือนตุลา.

สุมาลี วงษ์วิฑิต. (2546). *กฎหมายว่าด้วยละเมิด จัดการงานนอกสั่ง ลาภมิควรได้.* กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุษม ศุภนิตย์. (2532). *คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค.* กรุงเทพฯ : นิติบรรณาการ.

_____. *คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.* (2546). กุรงเทพฯ : นิติบรรณาการ.

_____. *องค์การเอกชนเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค.* (2544). กรุงเทพฯ : เดือนตุลา.

หยุด แสงอุทัย. (2517). *กฎหมายแพ่งลักษณะมูลหนี้.* กรุงเทพฯ : มหาวิทลัยธรรมศาสตร์.

บทความ

กมล สุดประเสริฐ. (2526, มีนาคม). “กวดวิชาคุ้มค่าจริงหรือ.” *สารพัฒนาหลักสูตร,* 12(3). หน้า 15-27.

ก้านทิพย์ ชาติวงศ์. (2543, สิงหาคม). “โรงเรียนกวดวิชา.” *วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน,* 7(64). หน้า 12-21.

ดาราพร เตชะกำพุ. (2529, กันยายน). “ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมในสัญญา.” *วารสารนิติศาสตร์,* 16(3). หน้า 125-137.

นงเยาว์ กาญจนจารี. (2520, ธันวาคม). “ทุนเล่าเรียนหลวง” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ,* 11(6). หน้า 1-16.

ประยูร ศรีประสาธน์. (2529, ธันวาคม). “องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดการกวดวิชา.” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ,* 61(6). หน้า 45-68.

พอดู สุวรรณทัด (2529, ธันวาคม). “โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา.” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ,* 21(6). หน้า 48-57.

วิบูลย์ กัมมาระบุตร. (2545). “คดีปกครองเกี่ยวกับการควบคุมอาคารและผังเมือง.” ใน *เอกสารประกอบการบรรยาย การฝึกอบรมโครงการพัฒนาความรู้และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานพนักงานคดีปกครอง.* หน้า 1-20. กรุงเทพฯ : ม.ป.ป.,

สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2529, ธันวาคม). “เรียนวิชาแล้วได้อะไร.” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ,* 21(6). หน้า 25-36.

อภิชัย พันธเสน. (2529, ธันวาคม). “กวดวิชา : เหตุและผลที่จะเกิดขึ้น.” *วารสารการศึกษาแห่งชาติ,* 21(6). หน้า 1-19.

วิทยานิพนธ์

เดือนเพ็ญ ภิญโญนิธิเกษม. (2546). *มาตรการควบคุมกำกับและการบังคับใช้กฎหมายด้านการโฆษณาผลิตภัณฑ์สุขภาพ* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เปรมฤดี มหาภาสกร. (2523). *การศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัตติกร วิริยะพาณ. (2553). *มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภค : ศึกษาเฉพาะกรณีการประกอบธุรกิจจัดส่งบุคคลเพื่อไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

วรนุช จันตา. (2551). *ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.

ศศิ พรไพรัช. (2546). *มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา.* (การศึกษาอิสระปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

กฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติ โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติข้อสัญญาไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ข่าวทั่วไทย. (2555, 24 มิถุนายน). *23 นร.ปลอดภัยแล้ว หลังไฟไหม้โรงเรียนกวดวิชาแล้วสำลักควัน.* เดลินิวส์ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 9 เมษายน 2556, จาก http://www.dailynews.co.th/thailand/121392

ข่าวอาชญากรรม. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ'อบาคัส'หลอกเงิน..ปิด ร.ร.กวดวิชาหนี.* คมชัดลึก. สืบค้นเมื่อ 8 เมษายน 2554, จาก http://crime.komchadluek.net/ detailnews. php? id=1531

คอลัมน์ เศรษฐกิจติดดิน ธนาคารไทยพาณิชย์ ข่าวสด. (2555, 21 กรกฎาคม). รร.กวดวิชา ธุรกิจดาวรุ่ง มูลค่า 7,000 ล้าน เจาะตลาดนักเรียน4 แสนคน. มิติชนออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 11 สิงหาคม 2555, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1342843189&grpid=03&catid=&subcatid=%20%20

เครือข่ายข่าวสารประชาชน ศูนย์ปฏิบัติสารสนเทศเชื่อมโยงองค์การประชาชน. (2552, 25 กันยายน). *สถาบันกวดวิชาสอนภาษาไม่มีอาคารเรียน.* สำนักข่าวทีนิวส์. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.tnewsnetwork.com/BrowseComplain.php?cat_id=7&complain_id=3455

ทนายคลายทุกข์. (2554, 1 สิงหาคม). *จับเจ้าของ ร.ร.กวดวิชา "อาบาคัส" ตุ๋นเรียนพิเศษ.* สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก www. decha.com/main/showTopic.php?id=5203

ทีมข่าวอาชญากรรม. (2552, 9 พฤศจิกายน). *จับเจ้าของ ร.ร.กวดวิชา "อาบาคัส" ตุ๋นเรียนพิเศษ!. ผู้จัดการออนไลน์.* สืบค้นเมื่อ 9 เมษายน 2556, จาก http://www.manager.co.th/Crime/ViewNews.aspx?NewsID=9520000134882

มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน. (2549, 21 กรกฎาคม). *สิทธิชุมชน.* สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2555, จาก http:www.fdamoph.go.th/fda-net/html/product/other/kbs3/right.htm

มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต. (2549, 25 พฤศจิกายน). *การก่อให้เกิดสัญญา.* สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2555, จากhttp://www.rbac.ac.th/course/filesdownload/Law20of20Juristic20Acts20Contract/lesson3.htm,

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค. (2552, 2 พฤศจิกายน). *สาระสำคัญ มาตรา 57-61 รัฐธรรมนูญ.* สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.consumerthai.org/main/index.php? option=com_content&view=article&id=725:-57-61-&catid=26:law61

ศิวพงศ์ ธีรอำพน. (2554, 1 สิงหาคม). *การสอบเอ็นทรานซ์ การกวดวิชา และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ*. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.mecon.econ.chula.ac.th/e_young/articles/tutor.html

สำนักส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจ. (2549, 25 พฤศจิกายน). *โครงสร้างการทำงานและการบริหารงานของกรมจราจรการค้าระหว่างประเทศ*. สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2555, จาก URL:http://www.moc.go.th/MocCMS/fileupload/ ETC/11072.doc.

Elite Study In Taiwan Program Office. *ระบบการศึกษาไต้หวัน*. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2556, จาก http://www.esit.org.tw/Taiwan_higher_education.php?&lang=tail

Private Tutoring in Malaysia: Regulating for Quality . http://www.asiapacificmemo.ca/private-tutoring-in-malaysia-regulating-for-quality Posted on January 26, 2012 by Howard Tsang

DPU

ภาคผนวก

DPU

ภาคผนวก ก
ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐาน
โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545

DPU

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา
พ.ศ. ๒๕๔๕

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ เห็นสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้เหมาะสมและเอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียนและสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕"

ข้อ ๒. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓. ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๔ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔. ในระเบียบนี้ "โรงเรียน" หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชา บางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ และระดับมัธยมศึกษา "สื่อ" หมายความว่า เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน เช่น เครื่องวีดีทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพ และเสียงจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้ "เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน" หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษาหรือครูผู้ช่วย ซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียนและรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อและสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ ๕. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

๕.๑ จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน

๕.๒ จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ

๕.๓ จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

ข้อ ๖. สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร

๖.๑ สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะ

หรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดภัยอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

๖.๒ ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคาร จากผู้มีสิทธิในการให้เช่า มีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่า เพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่ศาสนสมบัติกลาง ที่ธรณีสงฆ์ หรือที่องค์การของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

๖.๓ อาคารต้องเป็นเอกเทศ หรืออาคารร่วมต้องแยกเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจการอื่น และเป็นอาคารที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะใช้จัดการเรียนการสอน

๖.๔ ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการ ให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร

ข้อ ๗. ห้องเรียน

๗.๑ ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ ๑ ตารางเมตรต่อนักเรียน ๑ คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ ๔๕ คน

๗.๒ ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ ๑ ตารางเมตร ต่อนักเรียน ๑ คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ ๘๐ คน

๗.๓ ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ ๑ ตารางเมตร ต่อนักเรียน ๑ คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ ๘๐ คน

๗.๔ ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอน อาจมีนักเรียนเกินห้องละ ๘๐ คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ ๑ ตารางเมตรต่อนักเรียน ๑ คน และจะต้องเพิ่มสื่อ และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

ข้อ ๘. การจัดอาคารสถานที่และความปลอดภัย

๘.๑ ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกสุขลักษณะ

๘.๒ มีห้องธุรการและหรือห้องพักครูแยกต่างหากจากห้องเรียน

๘.๓ จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตามสมควร

๘.๔ จัดให้มีน้ำดื่มน้ำใช้ที่สะอาดถูกสุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

๘.๕ มีห้องส้วมแยกชาย-หญิง โดยถืออัตราส่วนจำนวนนักเรียน ๓๕ คน ต่อ ๑ ที่ สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน ๒๐ คนขึ้นไปให้เพิ่มอีก ๑ ที่

๘.๖ ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือให้เป็นไปตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๗ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัย

ข้อ ๙. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน และการใช้สื่อ

๙.๑ ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลา ที่มีการจัดการเรียนการสอนในอัตราส่วน ๑ คน ต่อนักเรียน ๑ ห้อง

๙.๒ สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียนสามารถมองเห็นและเข้าใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย ๑ เครื่อง ต่อนักเรียน ๑๕ คน

ข้อ ๑๐. คุณสมบัติของครู และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

๑๐.๑ ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ.๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๐.๒ เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีทักษะในการใช้สื่อ

ข้อ ๑๑. ค่าธรรมเนียมการเรียน

๑๑.๑ การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยให้เก็บได้ในอัตรา ดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

๑๑.๒ กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ ๑๒. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑๒.๑ ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียน

๑๒.๒ ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน

๑๒.๓ เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน

๑๒.๔ ข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์ และหลักสูตรการเรียน

ข้อ ๑๓. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินกิจการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปี และจะต้องมายื่นขอต่อใบอนุญาตทุกๆ ๓ ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ ๑๔. ให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ปองพล อดิเรกสาร

(นายปองพล อดิเรกสาร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

DPU

ภาคผนวก ข

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐาน โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549

DPU

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙

ด้วย กระทรวงศึกษาธิการ เห็นสมควรแก้ไขระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“โรงเรียน” หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

“สื่อ” หมายความว่า เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน เช่น เครื่องวิดิทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพและเสียง จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้

“เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน” หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษา หรือครูผู้ช่วยซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียน และรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อและสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖.๔ ของข้อ ๖ แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ อาคารและสถานที่ตั้งของโรงเรียน ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

๖.๔ ต้องเป็นอาคารที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ให้วิศวกรที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม

เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ยกเว้นอาคารศูนย์การค้าตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๓ แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๓ โรงเรียนที่ได้รับอนุญาตจัดตั้งอยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้

เว้นแต่มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใด ให้เป็นไปตามที่ระเบียบกำหนดให้โรงเรียนส่งรายงานแสดงกิจการของโรงเรียนทุกปี หากขาดส่ง ๓ ปี ติดต่อกันให้พิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๔ แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๔ ให้ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้”

ประกาศ ณ วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

จาตุรนต์ ฉายแสง

(นายจตุรนต์ ฉายแสง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ค

Private School Law & Private School Law Enforcement Rule

DPU

Private School Law

2007-10-11
Amended 18 January 2006

Chapter 1: General Provisions

Article 1
This Law is specifically adopted to promote the robust development of private schools, make them more part of the local community, and raise their level of autonomy, thereby encouraging private donations for the establishment of private schools and increasing educational opportunities for citizens. Matters not addressed by this Law shall be governed by other applicable laws and regulations.

Article 2
Private individuals may apply to establish private schools of all levels and all kinds with the exception of military and police academies.

Article 3
Private schools shall be subject to supervision by the competent educational authority. Their establishment or amendment registration shall be conducted in accordance with government education policy, and the competent educational authority shall approve or modify said establishment or amendment registration in light of local conditions.

Article 4
The term "competent educational authority" as used in this Law shall refer to the Ministry of Education for private schools at the senior high school level and above. For other private schools it shall refer to the local government of the special municipality, county, or county-level city where the school is located. However, where private senior high schools are located in a special municipality, the competent educational authority shall be the special municipality government.

Article 5
For the purpose of deliberations regarding preparations for establishment, suspension of operations, dissolution, relocation, major financial assistance, vacancies on the board of directors, or other major circumstances involving private schools, the competent educational authority may establish a private schools council by hiring academic experts, private school representatives, members of society, and representatives of the relevant government agencies, who will offer their opinions. Regulations governing the hiring members of the consultative commission and the convening of meetings shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 6
The name of a private school shall clearly state the type and level of school.

Article 7
Private schools may establish branch campuses or branch departments. The establishment of branch campuses or branch departments as referred to in the previous paragraph shall be carried out in accordance with criteria, procedures, and regulations prescribed by the Ministry of Education.

Article 8
Standards for the establishment of private schools of all types and all levels shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 9
Private universities/colleges and religious corporations shall, on the purpose of cultivating clergymen and religious talents and conferring religious degrees thereafter, apply to the Ministry of Education in accordance with the related regulations. A college of religion may be established upon approval by the Ministry of Education. Private schools shall not force any student to participate in any religious ceremonies or rituals; however, the college of religion is exempt from this. The establishment and incorporation of the religious corporations mentioned in Paragraph 1 shall conform to the provisions of the related laws.

Article 10
To establish a private school, the founder shall submit a school establishment proposal in accordance with the establishment standards for that specific type and level of school, along with the articles of incorporation, to the competent educational authority for examination and approval. To encourage private donation to the schools, the same corporate body shall at the same time launch private schools of different levels and categories, whose preparation plans shall comply with the standards for setting up schools of different levels and categories.

Article 11
The school establishment proposal shall clearly state the following information:

1. purpose of founding;
2. name of the school;
3. location and land area of the school, and other relevant information;
4. colleges, graduate institutes, departments, junior college departments, classes, and levels;
5. source of the endowment fund, name of the benefactor, the total value of assets donated, and relevant evidentiary documentation;
6. estimate of school operating fund requirements; and
7. relevant information about the founder. At the time of application to establish a school, relevant evidentiary documentation shall be obtained regarding the acquisition of land for the site of the school through donation or leasing of public land or land from a public enterprise. Schools may, according to a phased annualized plan, build/install such structures and facilities as are needed for the colleges, graduate institutes, departments, junior college departments,

classes, and levels the school intends to establish. School funding requirements may be calculated on an annualized basis.

Article 12
The articles of incorporation shall clearly state the following items:

1. all items listed in paragraph one of the preceding article;
2. the number of directors, and matters pertaining to their hiring and dismissal;
3. matters pertaining to the board of directors; and
4. matters pertaining to the manner of the school's management.

Article 13
The role of founder shall be assumed by a benefactor(s). However, the benefactors may recommend another (other) committed individual(s) to serve as the founder(s). Where an incorporated body or unincorporated body serves as (a) founder, its rights and obligations shall be exercised by its representative(s). The number of founders shall be limited to from one to three persons.

Section 2: Directors and the Board of Directors
Article 14
Private schools shall establish a board of directors with between 7 and 21 directors. The quorum of directors shall be clearly stated in the board of directors' Articles of Incorporation. The board of directors may employ 1 to 3 consultants to attend meetings of the board and provide consulting services. The board of directors may hire a couple of administrative staff, which shall be subsumed within the prescribed number of school personnel; the title and the prescribed number for the administrative staff shall be prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation.

Article 15
A minimum of one-third of directors must have previous research experience in education or have considerable experience teaching at the same or higher academic level; the standard for recognition shall be prescribed by each competent educational authority. Foreigners may hold no more than one-third of directors' positions, and may not serve as a chairman.

Article 16
Current employees of the competent educational authority or public officials who exercise supervisory authority over a given private school shall not serve concurrently on that school's board of directors.

Article 17
Full-time faculty members of a private school may, in accordance with Article 15 paragraph 1, serve concurrently as a director of the private school at which they teach or as a director of another school, but shall not serve concurrently as chairman of the board. The administrative staff and students of a private school shall not serve on that school's board of directors.

Article 18
Directors who are married to one another, or are related to each other within the third degree of kinship either by blood or marriage, shall not constitute more than one-third of the membership of the board of directors.

Article 19
An individual meeting any one of the following circumstances shall not serve as a director:

1. has received a final and unappealable conviction for rebellion or treason, or is the subject of an outstanding arrest warrant for such an offense and the case has yet to be settled;
2. has received a final and unappealable conviction for corruption or malfeasance in office, or is the subject of an arrest warrant for such an offense and the case has yet to be settled;
3. has previously been sentenced to a prison term of more than one year, and less than three years have elapsed since completion of the sentence;
4. has been deprived of his/her civil rights and they have yet to be restored;
5. has been dismissed or suspended from a civil service position and the period of dismissal or suspension has yet to expire;
6. has been dismissed in accordance with the provisions of Article 25 paragraph 1 subparagraph 3 from a previous position as board chairman or director;
7. has been declared bankrupt and has not yet had his/her rights restored; or
8. has no legal capacity or limited legal capacity.

Article 20
The membership of the founding board of directors shall comprise the founder(s) and other persons selected by the founder(s) from among suitable individuals within three months following approval by the competent educational authority for establishment of the school in accordance with the provisions of Article 10. The list of board members, along with their letters of acceptance, shall be reported to the competent educational authority for review and recordation, whereupon the board members shall be formally hired within 30 days. Within 30 days following the hiring of the directors, the founder(s) shall call a founding meeting of the board of directors, at which a chairman of the board shall be elected. Following the formation of the founding board of directors, the founder(s) shall relinquish to the board of directors authority over all matters regarding establishment of the school.

Article 21
Within 30 days of the establishment of the board of directors, the chairman of the board shall submit the following items to the competent educational authority for review and recordation:

1. the articles of incorporation of the board of directors;
2. the minutes from the founding meeting of the board of directors;
3. a financial statement for the establishment of the school, certified by a certified public accountant; and
4. the documents and records provided by the founder.

Article 22

The authority of the board of directors shall be as follows:

1. the hiring and dismissal of directors, and the election and removal of the chairman of the board;
2. the hiring and dismissal of the school's principal (president);
3. review and approval of reports on school affairs, proposals concerning school affairs, and major rules and regulations;
4. fundraising;
5. review and approval of budgets and annual account settlements;
6. endowment fund management;
7. financial supervision; and
8. all other authority granted to the board of directors by this Law.

All the major resolutions, enacted and approved by the board of directors in accordance with the authority prescribed in the preceding paragraph, shall report as special cases to the competent educational authority for review and recordation; the chairman and the directors of the board, elected in accordance with the related provisions of this Law, may start to exercise their authority after being reported to the competent educational authority for review and recordation.

Article 23

Directors shall serve for a term of three years, and may serve consecutive terms if re-elected. All the incumbent directors may be candidates for the directors of the next term; the board of directors shall nominate suitable persons as director candidates with a number of more than one fifth of the directors prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation. Founder(s) shall serve as ex officio director(s), and shall serve consecutive terms without being subject to the requirement for re-election. In the event a founder resigns, dies, or is dismissed or discharged in accordance with related provisions of this Law, said founder shall forfeit his/her status as ex officio director, and a by-election shall be held to fill the seat thus vacated.

Article 24

Two months prior to the expiration of the directors' terms of office, the board of directors shall convene to elect the next board of directors. Within 20 days following the submission of the roster of new directors and their letters of acceptance to the competent educational authority for review and recordation, the incumbent chairman shall convene a meeting of the new board and a new chairman shall be elected. In the event the incumbent chairman fails to convene a meeting of the new board of directors within the specified time period, a quorum of one-third of the new directors may request the approval of the competent educational authority to convene the meeting. The transition from the former to the new chairman shall be completed with 10 days and reported to the competent educational authority for recordation.

Article 25

Where any one of the following circumstances exists with regard to a serving chairman or director, he or she shall be dismissed:

1. a written letter of resignation is submitted to and approved by the board of directors;
2. any one of the circumstances listed under Article 19 exists;
3. the person takes advantage of his/her position to commit a crime, and a final and unappeasable conviction of said crime is obtained;
4. the individual in question accepts employment by the competent educational authority, or accepts a public service position with supervisory authority over private schools;
5. a director is absent without cause for three consecutive board meetings; or
6. the chairman fails to convene a board meeting for a period of one year. Where a chairman or director is indicted for the crimes described in subparagraph 3 of the preceding paragraph or subparagraph 1 or 3 of Article 19, said chairman or director shall be immediately suspended from duty. Where the chairmanship or any director seats are vacant, the board of directors shall conduct by-elections.

Article 26

The term of office of a chairman or director elected in a mid-term by-election shall be limited to the remainder of the term of office of the original chairman or director. When the chairman and/or directors are elected in a by-election, their letters of acceptance, along with the minutes of the board of directors meeting during which they were elected, shall be submitted to the competent educational authority for review and recordation. In the event of failing to convene the board of directors meeting due to the vacancy caused by resignation or death of any director, or dismissal or discharge of any director in accordance with the related provisions of this Law, the competent educational authority shall hire suitable persons as directors to complete the remainder of the term of office of the original directors.

Article 27

The board meeting shall be called at least once every semester, and the meeting notice shall be sent to the directors in a storable and verifiable way. The board chairman shall convene and preside over the board meeting. If he/she cannot attend or preside over the meeting, the board shall elect another director to preside over the meeting. At the request of not less than 1/3 of the current directors for calling the board meeting with written statement of the purpose and reasons of the meeting, the board chairman shall convene it within 10 days from receipt of the request; if the board chairman does not give a notice of calling the board meeting within the aforesaid time limit, the directors raising the request may convene the board meeting by themselves with the permission of the administration in charge of education. Under any of the following circumstances, the administration in charge of education may, at the request of not less than 2 current directors or according to its own authority, designate a director to call the board meeting:

1. Where the board meeting has not been called for two consecutive semesters.
2. Where the board meeting cannot be called because the board chairman is not elected within the time limit set forth in Paragraph 1 of Article 24 or the elected board chairman quits due to certain reasons.

Article 28

The board of directors shall notify the principal (president) to attend board meetings. Where the proceedings involve the personal interests of the principal (president), however, the principal (president) shall not attend, except to provide necessary explanations.

Article 29

The board chairman shall attend the board meeting personally and may not appoint representative to act on behalf of him. The resolution of the board meeting requires the attendance of more than a half of the directors and the consent of more than a half of the attendees. However, resolutions on the following important matters require the attendance of not less than 2/3 of the directors and the consent of more than a half of the total current directors:

1. Reelection or by-election of director.
2. Election, reelection or by-election of board chairman.
3. Appointment or dismissal of school head.
4. Disposition of real property or setting of burden according to the provision of Paragraph 1 of Article 61.
5. Amendment of the organic constitution of the board.
6. Decision on school close-down, disbandment, or application for bankruptcy.

To make a resolution on the important matters listed in Subparagraph 2 of the proviso of the preceding Paragraph, if the meeting aborts for 3 times continuously because the attendees are less than 2/3 of the directors and in the 4th meeting, the attendees are still less than the required number but more than a half of the directors, the meeting can be called with the actual attendees and resolution may be made with the consent of more than a half of the total current directors. For the discussion of important matters as prescribed in the preceding two paragraphs, the meeting agenda shall be sent to the directors in a storable and verifiable way and declaration be made to the administration in charge of education 10 days prior to the opening of meeting; the administration in charge of education may dispatch personnel to attend the meeting as nonvoting delegate; after the meeting is over, the proceeding of the meeting shall be submitted to the administration in charge of education for examination and recordation. The "10 days prior to the opening of meeting" referred to in the preceding paragraph means there shall be at least 10 days from the day next to the day of sending the meeting notice to the day before the opening day of meeting. To appoint or dismiss school head according to the provision of Subparagraph 3 of Paragraph 2, the board shall prescribe rules and submit them to the administration in charge of education for examination and recordation prior to enforcement. To appoint a school head, the board shall, within 15 days after it is adopted in the board meeting, report it to the administration in charge of education for examination and approval, and then the head may be appointed by the board.

Article 30

When matters discussed during a meeting of the board of directors involve the personal interests of the chairman or any director, that director or chairman shall not

attend the proceedings, except to provide any necessary explanations, and shall not participate in any vote on such matters. The provisions of the preceding paragraph shall not apply to elections for the positions of chairman or director following completion by said persons of their term of office.

Article 31

When the competent educational authority designates a director to convene a meeting of the board of directors in accordance with the provisions of Article 27 paragraph 4 or 5, and board meetings are convened accordingly three consecutive times, directors who are absent without cause on each such occasion shall be considered to have resigned, and the director responsible for convening the meeting shall select suitable replacements who, upon the approval of the competent educational authority, shall be hired to serve as directors for the remainder of the terms of the dismissed directors.

Article 32

If the board meeting cannot be called or violation to the laws and regulations on education occurs due to disputes in the board, the administration in charge of education may set a time limit for improvement; and if no measures are taken for improvement or no effect of improvement is reached, may recall all the directors. However, in case of severe circumstance and urgent situation, the administration in charge of education may, with resolution of the Private Schools Advisory Commission, recall all the directors or suspend their jobs for two to six months, and this period of suspension may be prolonged where necessary. When recalling all the directors in accordance with the provision of the preceding Paragraph, the administration in charge of education shall designate some of the original directors and the persons who are fair-minded and enthusiastic about education to jointly elect new directors to reorganize the board. Where necessary, the administration in charge of education may, at its discretion and before the new board is established, designate three to five persons who are fair-minded and enthusiastic about education and one or two supervisors to organize an administrative committee to perform the duty of the board until the new board is established. The provision of the preceding paragraph may also apply when all the directors are suspended from their jobs according to the provision of the proviso of Paragraph 1. For the board reorganized according to the provision of Paragraph 2, the administration in charge of education shall, two months before expiration of the tenure of the board, designate not less than 1/3 of the new directors and the other directors elected by the board according to the provision of Article 24 to reorganize the board. For the board reorganized according to the provision of Paragraph 2 or the preceding Paragraph, the reappointment of a director shall be limited to one time only. Where the board reorganized according to the provision of Paragraph 2 or Paragraph 5 donates properties of a certain amount to the school and does not violate the laws and regulations on education, it may be excluded from the provisions of the preceding Paragraphs with the approval of the administration in charge of education; the aforesaid "certain amount" shall be determined by the administration in charge of education with the resolution of the Private Schools Advisory Commission. When all the original directors who are recalled by the administration in charge of

education because the board meeting cannot be called due to disputes file an request to the administration in charge of education after the cause of recall is eliminated, the administration in charge of education shall, with the permission of the Private Schools Advisory Commission, designate the whole of the original directors to organize the new board upon expiration of the tenure of the current session of board. Where the recall of all directors decided by the administration in charge of education according to the provision of Paragraph 1 is finally rescinded by the court, it shall be deemed that the board reorganized according to the provision of Paragraph 2 or Paragraph 5 or reelected according to the provision of Article 24 is dismissed and the original board is recovered from the day when the administration in charge of education gives a notice until the original tenure expires. However, this shall not apply if the tenure of the original board has expired. For the original board recovered according to the provision of the preceding Paragraph or the board organized according to the provision of Paragraph 8, the next session of board shall be elected two months before the tenure of the current session of board expires according to the provision of Article 24; where, one of the directors shall be designated by the administration in charge of education.

Article 33

The chairman, directors, and board of directors, except where exercising authority provided for in this Law, shall respect the administrative authority of the school. The job of principal (president) and other administrative positions within the school shall not be filled by the chairman or any director acting in a concurrent capacity.

Article 34

The positions of chairman, director, and consultant shall all be non-paid, provided that stipends may be paid for meeting attendance and transportation.

Section 3: Registration as a Foundation

Article 35

Private schools shall register their incorporation as a foundation with the court of jurisdiction in the school's locality. After said incorporation registration, where there are changes in registered information, an amendment registration shall be filed. The same shall apply for dissolution in accordance with the law.

Article 36

To register its incorporation as a foundation, the entire board of directors of a private school shall, within 30 days of review and recordation of the establishment of its board of directors by the competent educational authority, submit an application to said authority requesting that the application be forwarded to the district court with jurisdiction for handling. The application referred to in the preceding paragraph shall contain the following information:

1. purpose;
2. name of the school;
3. location of the school;
4. total asset value;

5. year, month, and date of approval; and
6. the names and domiciles of directors.

Article 37
In the event the deadlines set forth under Article 20 paragraph 1 or 2, Article 21, or the preceding article are not met, and the school fails to handle specified matters after being instructed by the competent educational authority to do so within a limited time period, such failure shall be viewed as a withdrawal of the application to establish the school.

Article 38
After a private school registers its incorporation as a foundation, all increases or decreases in the school's immovable property or major asset holdings shall be reported (along with a detailed statement of the changes) within three months of the end of the school year to the competent educational authority. Once it has approved the changes, said authority shall forward the statement the court of jurisdiction to process an amendment registration. When the chairman and/or directors change after an election or by-election, or other major changes occur, these changes shall be reported to the competent educational authority. Once it has approved the change(s), said authority shall forward the report to the court of jurisdiction to process an amendment registration.

Article 39
After registering its incorporation as a foundation or completing an amendment registration, a private school shall submit a duplicate of the court-issued Certificate for Registration as a Foundation, along with a copy of a newspaper in which public announcement of the registration appears, to the competent educational authority for recordation.

Article 40
Where a private school's chairman of the board or any of its directors have falsified information in registering the school as a foundation, the matter shall be handled in accordance with the provisions of the applicable laws and regulations.

Section 4: Accreditation and Student Recruitment

Article 41
Within one year after a private school completes registration of its incorporation as a foundation and receives a Certificate for Registration as a Foundation, the board of directors shall prepare the following documents and submit them to the competent educational authority to apply for accreditation:

1. the school's basic identifying information submitted in connection with its registration as a foundation, and the reference number of the registration certificate;
2. a detailed inventory of school lot, school assets, and school facilities;
3. the school's organizational charter;
4. curriculum vitae and proof of identification for the principal (president) the school intends to hire;

5. a statement detailing how the board of directors raised, maintained custody of, and disbursed the school's establishment funds, specifying amounts;
6. a budget document specifying the source and projected allocation of the school's operating funds; and
7. the school's academic rules and regulations, and important provisions with respect to personnel, finance, accounting, and assets. Where a private school fails to apply for accreditation by the deadline set forth in the preceding paragraph, the competent educational authority may revoke approval for the establishment of said school and notify the court of jurisdiction.

Article 42

The competent educational authority shall dispatch personnel to conduct an investigation to review and approve each item of information listed under paragraph 1 of the preceding article. Where the documentation in question is subsequently transferred to another agency for review, that agency shall attach its opinions to serve as reference in the process of review and approval.

Article 43

Where the competent educational authority determines following review that a private school is in compliance with the school establishment standards and that all pledged assets have been handed over and transferred to the ownership of the foundation, accreditation of said private school shall be approved. Once a school at the level of secondary school or lower is approved for accreditation, the competent educational authority shall report the approval to the Ministry of Education for recordation.

Article 44

A private school shall not begin recruiting students until after the competent educational authority has approved its accreditation. The school's recruiting methods and the maximum number of students that can be enrolled in the school's graduate institutes, [university-level] departments, [junior college-level] departments, sections, classes, and levels shall be reported to the competent educational authority for review and approval. Where the principal (president) of a private school violates the provisions of the preceding paragraph by engaging in illegitimate recruiting of students, in addition to refusing recognition to the given students' enrolment status, action shall be taken in accordance with the provisions of Article 56 paragraph 2.

Article 45

Where a school that has not been approved for accreditation in accordance with this Law illegitimately recruits students in the name of the school (or in a name approximating that of the school), or illegitimately recruits students and conducts classes in the name of a foreign school within the territory of the Republic of China, the competent educational authority shall order the immediate suspension of operations and dissolution of the school and give public notice to such effect. The responsible persons and perpetrators shall each be assessed a civil fine of not less than NT$50,000 and not more than NT$150,000, and the equipment and facilities used may be confiscated. When the competent educational authority levies penalties in

accordance with the provisions of the preceding paragraph, it may request the assistance of the local government. Where a party assessed a civil fine in accordance with the provisions of the preceding paragraph refuses to pay the fine, the matter shall be handed over to the courts for compulsory execution. Where a party refuses to comply with an order for suspension of operations and dissolution issued in accordance with the provisions of paragraph 1, the responsible person(s) and perpetrators shall be sentenced to prison (for no longer than three years) or detention, or in lieu of or in addition thereto may be fined up to New Taiwan Dollars 1 million.

Chapter 3: Special Recognition and Subsidies

Article 46

Where private schools are managed properly and perform well, and they meet any one of the following conditions, the competent educational authority shall provide special recognition for the board of directors, principal (president), and/or other relevant persons:

1. the board of directors is of sound organization, fulfills all of its responsibilities, and contributes positively to the administration of school affairs;
2. the board of directors has proven fundraising ability and exercises effective management of the school's endowment fund;
3. the board of directors has established a sound system of remuneration, retirement, workmen's compensation, insurance, and other benefits for teaching faculty and administrative staff, and the system has a proven track record;
4. the school, acting in response to the nation's development needs, has expanded or renovated its teaching facilities or carried out experimental research, and in so doing has achieved significant success;
5. the school implements a balanced educational program that promotes moral, intellectual, physical, and social development with proven outstanding results;
6. the school has achieved significant accomplishments in the administration of its affairs;
7. the principal (president) has outstanding talent and leadership abilities, adheres faithfully to national policy, implements directives from government agencies, handles school affairs successfully, and has achieved positive results;
8. the teachers are dedicated to teaching, work hard to improve teaching methods or carry out academic research, and demonstrate creativity and innovation;
9. there is a spirit of professionalism among teaching faculty and administrative staff, who are veterans at their jobs and have achieved outstanding performance; or
10. the teaching faculty and administrative staff go to extraordinary lengths in caring for, counseling, and assisting students. The special recognition referred to in the preceding paragraph, in addition to the award of medals in accordance with the law, may also include the awarding of plaques, decorations, certificates of merit, scrolls, monetary awards, and commendations.

Article 47

Regular scholarships and special scholarships offered by the various levels of government shall be made available to students at private schools.

Article 48
In formulating annual education budgets, the various levels of government shall provide subsidies to private schools as necessary for the sound development of schools. Where schools are especially well run or show outstanding achievements, reward incentives shall be provided. The scope and amount of government subsidies to private schools shall depend on the soundness of the school and its board of directors system, on the diligence with which the school is operated, and other such factors. Regulations governing the provision of reward incentives to private schools shall be prescribed by the Executive Yuan.

Article 49
Private schools that require public land or land owned by government enterprises may file a request with the competent educational authority to contact the party in charge of the land and arrange the sale or lease of the land in accordance with the law. Where the land referred to in the preceding paragraph requires a zoning change, the private school shall report the matter to the competent educational authority, which shall conduct a review and refer the matter to the competent authority for handling according to regulations. When urban planning agencies draft or amend urban development plans that affect the integrity of a private school lot, the views of the competent educational authority shall be consulted.

Article 50
Where individuals and groups make donations to private schools, in addition to receiving special recognition as provided for under the law, they may also claim their donations as tax exemptions in accordance with the Income Tax Law and the Inheritance and Gifts Law. The donations referred to in the preceding paragraph shall be made in accordance with the following provisions:

1. When the donation is made in cash, the full amount must be delivered to the school and entered into the proper financial account.
2. When the donation is in the form of movable property other than cash, or immovable property, items must be inventoried and their ownership duly transferred.

Article 51
To promote private school development, the Ministry of Education may establish a foundation for the promotion of private schools to handle donations to private schools from private individuals and profit-seeking enterprises. A private individual or profit-seeking enterprise that makes a donation to a private school through the foundation referred to in the preceding paragraph may itemize the donation as a deduction, expense, or loss when filing an income tax statement for that year, subject to the following provisions:

1. For donations made by individuals, the itemized amount on the tax return shall not exceed 50 percent of overall gross income for the year.
2. For donations by profit-seeking enterprises, the itemized amount on the tax return shall not exceed 25 percent of overall gross income for the year. Individuals or profit-seeking enterprises making donations through the foundation referred to in paragraph 1 may designate a specific school to

which the donation is to be given. The organization of the foundation and regulations governing it shall be prescribed jointly by the Ministry of Education and Ministry of Finance.

Article 52

Exemptions or deductions for taxes on land or real estate owned by private schools shall conform to the provisions of applicable tax laws.

Article 53

In accordance with the provisions of applicable tax laws, private schools may apply for duty-free import of books, instruments, equipment, and other necessities which must be imported on account of the school's character, size, instructional needs, and research. Books, instruments, equipment, and other necessary items imported duty-free in accordance with the provisions of the preceding paragraph shall not be transferred or used for other purposes without first paying the appropriate import duties.

Chapter 4: Supervision

Article 54

The principal (president) shall exercise overall management of school affairs in accordance with the law, shall execute resolutions passed by the board of directors, and shall be subject to the supervision of the competent educational authority. Spouses and direct blood relatives of directors or the chairman shall not serve as the school principal (president). The principal (president) shall serve full-time and may serve concurrently as a teacher in the same school, but shall not serve concurrently in other positions outside the school. The spouse of a director, chairman, or principal (president), and relatives to such persons who are within the third degree of kinship either by blood or marriage, shall not work at the school in any job connected with general affairs, accounting, or personnel matters. Private schools shall, before hiring staff in charge of general affairs, accounting and personnel matters, clearly state that no violations of the provisions prescribed in the preceding paragraph and report to each competent educational authority for review and recordation. The competent educational authority shall notify the school thereof to dismiss the persons who violate the provisions at once.

Article 55

The principal (president) shall be selected by the board of directors and may be hired following reporting to the competent educational authority for approval. Where the post of principal (president) is vacant, the board of directors shall within six months complete the selection of a new principal (president) and report their selection for approval. Where the competent educational authority determines that the principal (president) selected by the board of directors is unqualified, the board of directors shall within six months complete the selection of a new principal (president) and report its selection for approval. If approval is not sought for a new candidate prior to the deadline or the new candidate is also found to be unqualified, the competent educational authority may dispatch personnel to serve temporarily as acting principal (president).

Article 56

Where a principal (president) faces public prosecution, the competent authority may, before a final judgment is rendered, notify the board of directors to immediately suspend [the principal (president)] from duty and appoint a suitable acting principal (president). Where the principal (president) is found guilty and the judgment becomes final and unappealable, or is found in serious violation of education laws and regulations, or is found to have committed acts that are seriously out of keeping with accepted norms concerning the proper conduct of an educator, the competent educational authority shall notify the board of directors to immediately dismiss the principal (president), and shall set a deadline for the selection of a qualified individual to submit for approval as a replacement. Where the school fails to meet the deadline for candidate submission, or the candidate submitted is deemed unqualified, the matter shall be handled in accordance with the provisions of paragraph 2 of the preceding article. Where the competent educational authority, in accordance with the law, notifies the board of directors to suspend or dismiss the principal (president) but the instructions are not acted upon, said authority may directly suspend or dismiss the principal (president) from duty and appoint a suitable individual to serve temporarily as acting principal (president). Where legal violations related to personnel or financial matters cause a private school to become involved in a major dispute that seriously disrupts normal operations, and the circumstances are urgent, the competent educational authority may directly suspend the principal (president) and other relevant employees from duty and appoint suitable individuals to temporarily serve in the positions of those suspended.

Article 57

The qualifications for principals (presidents) and teaching faculty at private schools of all kinds and levels shall be the same as those provided for public schools of the same kind and level. Where the competent educational authority has approved, registered, certified, or validated the qualifications of the principals (presidents) and teachers referred to in the preceding paragraph and such persons subsequently transfer to a public school, seniority that they accumulated at private schools may be carried over for the purpose of evaluating qualifications and determining salary level. Where such principals (presidents) or teachers enter into a retirement pension plan, workmen's compensation plan, or severance pay agreement at a public school, they shall receive credit for seniority accumulated at private schools, subject to the provision that years of service at a private school for which the person in question is already covered by a retirement pension plan or severance pay agreement shall be deducted. These rules concerning the carryover of seniority for retirement pensions, workmen's compensation, and severance pay shall apply mutatis mutandis to public school principals (presidents) and teachers transferring to private schools. The calculation of seniority for retirement pensions, workmen's compensation, and severance pay for principals (presidents) and teachers transferring between public and private schools pursuant to the provisions of the preceding paragraph shall be conducted in accordance with the provisions of the Teachers Law. Retirement pension benefits, workmen's compensation benefits, and severance pay due to principals (presidents) and teachers for time spent working at private schools prior to the establishment of the Savings Pension Plan in accordance with the provisions of

the Teachers' Law, shall be paid through the national Private School Faculty and Staff Pension Fund ("Private School Pension Fund") established in accordance with the provisions of Article 58. The competent educational authority shall make budgetary allocations to pay retirement benefits, workmen's compensation, and severance pay due to principals (presidents) and teachers for time spent in service at public schools. Retirement benefits, workmen's compensation, and severance pay due in connection with prior service as set forth in the preceding paragraph shall be calculated using the base number for the lump-sum retirement payments that were distributed prior to the introduction of the Savings Pension Plan. When a person who has spent part of his/her career at private schools retires from a public school, to be ruled eligible to collect monthly retirement benefits, he or she must meet eligibility requirements for the collection of monthly retirement benefits by public school principals (presidents) and instructors. When an individual comes out of retirement to again serve as a principal (president) or instructor at a private or public school, upon second retirement or application for workmen's compensation, seniority accumulated prior to that person's first retirement shall be carried forward in calculating the base number for benefits, subject to the condition that the resultant base number shall not be higher than the maximum base number used for calculating the benefits of principals (presidents) and instructors at public and private schools prior to establishment of the Savings Pension Plan.

Article 58

A private school's board of directors shall prescribe rules and regulations for the raising of funds to conduct matters relating to faculty and staff retirement pensions, workmen's compensation, severance pay, and other benefits. Said rules and regulations shall be reported to the competent educational authority for review and recordation. After the rules and regulations referred to in the preceding paragraph have been reported to the competent educational authority for review and recordation, two percent of tuition fees may be collected to cover retirement pensions, compensation, and severance pay expenses for the school's faculty and staff together with the one percent of tuition fees set aside by the board of directors or the school for remittance into the National Private School Faculty and Staff Retirement and Compensation Fund. These funds shall be deposited in an exclusive bank account, and shall not be used for purposes other than disbursing retirement pensions, compensation, or severance pay. Where such disbursements are not conducted in accordance with regulations or are misused, the competent educational authority shall supervise the recall of said funds and investigate the culpability of relevant individuals. When a private school uses the Savings Pension Plan to administer faculty and staff retirement pensions, workmen's compensation, and severance pay in accordance with the provisions of the Teachers Law, of the approved two percent of tuition fees referred to in the preceding paragraph, one percent shall be collected each semester and placed in the original Private School Pension Fund for payment of staff retirement pensions, compensation, and severance pay, and for payment of retirement pensions, compensation, and severance pay owed to teachers by pension funds established pursuant to some authority other than the provisions of the Teachers Law. Where a shortfall exists, it shall be covered by the competent educational authority. Any surplus of such funds shall be used together with the one percent of tuition fees collected by the board of directors and the school

to replenish the pension fund established after introduction of the Savings Pension Plan, paid into each month in accordance with the provisions of the Teachers Law. Each school shall make up for any shortfall through its own fundraising efforts. Where retirement and compensation benefits are higher than the standards for public schools, expenditures generated by that portion higher than the [public school] standards shall be covered by the board of directors and the school, provided, however, that the competent educational authority shall provide special recognition. The competent educational authority shall work together with relevant cabinet-level agencies of the Executive Yuan to steer the establishment of a National Private School Faculty and Staff Pension Fund Board of Trustees. The membership of the Board of Trustees shall be composed of representatives of the boards of directors of private schools, representatives of the faculty and staff of private schools, and representatives of relevant agencies. The Board shall register with the court as a foundation, and shall establish an endowment fund. Collections, contributions, management, and investment of the endowment fund shall be subject to supervision by the Ministry of Education. Regulations governing the establishment, management, and investment activities of the Private School Pension Fund shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 59

Where a private school is poorly run, violates this Law or applicable regulations, or violates the terms of its approval for establishment, the competent educational authority may handle the matter, depending upon circumstances, in the following ways:

1. issue an official reprimand;
2. require remedial measures and/or corrective action within a specified time period;
3. suspend subsidies, in part or in full; and/or
4. suspend recruiting of students for all or part of the school's classes.

Article 60

The management and use of a private school's assets and endowment fund shall be subject to the supervision of the competent educational authority. The "purpose of founding" mentioned in Subparagraph 5 of Paragraph 1 of Article 11 shall be deposited in the special account upon the registration of juridical person; no withdrawal may be allowed without the approval of the competent educational authority. Endowment fund and overheads may not be entrusted or loaned to any director, individuals, or non-financial institutions. The revenue, expenditure, keeping and use of the endowment fund mentioned in Paragraph 1 shall be taken care of its profit and safety. Except the founding fund, one half of the endowment fund may, upon the approval of the board of directors, be invested so as to increase the school's financial resources; measures regarding investment items, proportion, and limitation and other binding matters shall be enacted by the Ministry of Education. The entire membership of the board of directors shall be responsible for reimbursing the school for any loss caused by the investments referred to in the preceding paragraph.

Article 61
Disposal or encumbrance of the immovable property of a private school must be approved by a resolution of the board of directors, adopted in accordance with the provisions of Article 29 paragraph 2 of the Law, and shall be executed only after approval from the competent educational authority. The disposal or encumbrance of the immovable property of a private school as referred to in the preceding paragraph shall be done in compliance with the following provisions:

1. A private school may dispose of immovable property only where the lack of same will not impede the development of the school or the conduct of school affairs.
2. The immovable property that a private school may encumber shall be limited to school buildings and portions of the school lot with no direct relationship to teaching or that have already been declared condemned. Where there is a statutory mortgage lien upon the immovable property of a private school pursuant to the provisions of another law, those provisions shall apply.

Article 62
All private school revenues shall be used to defray budgeted expenditures. Where there is a surplus, it shall be added to the school's endowment fund.

Article 63
The fees that private schools collect from students, and the purpose and amount thereof, shall not go beyond the scope prescribed by the competent educational authority. The scope referred to in the preceding paragraph shall be prescribed in light of educational costs and what each school requires for sound overall development. Fees collected for special educational purposes outside the scope referred to in paragraph 1 require the approval of the competent educational authority.

Article 64
Following ratification by the board of directors, a private school shall report its budgeted annual revenues and expenditures to the competent educational authority for recordation, and shall then implement said budget. The competent educational authority may issue an official reprimand where it believes that there are irregularities in the budgeted annual revenues and expenditures as referred to in the preceding paragraph.

Article 65
In order to enhance teaching results and increase the size of the school's endowment fund, a private school may establish ancillary organizations that engage in activities related to teaching, practicums, laboratory experimentation, research, and extension education. Relevant rules and regulations, however, must first be formulated and reported for approval by the competent educational authority and the government agency with regulatory authority over the type of enterprise(s) being established. The financial affairs of such organizations shall be kept strictly separate from the financial affairs of the school. All profits shall be used to improve teacher qualifications, acquire equipment, and add to the school's endowment fund, and shall not in any form be given as a special benefit to any specific individual. When the

operations of such organizations are suspended, all remaining assets shall belong to the school. Ancillary organizations operated in accordance with the provisions of the preceding paragraph shall not affect the normal operations of the school, but their operations and finances shall still be subject to school supervision.

Article 66

Private schools shall establish an accounting system to handle accounting operations. Regulations governing such accounting systems shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 67

Private schools shall prepare closing financial statements within two months following the end of the academic year. The annual closing statements shall be audited and approved by a certified public accountant possessing the qualifications required by the competent educational authority. In order to supervise the financial affairs of private schools, the competent educational authority may dispatch personnel or hire a certified public accountant to inspect the accounts of private schools. Private schools shall cooperate with the audits and inspections referred to in the preceding two paragraphs by providing all relevant information. The certified public accountant's auditing report and the financial statements shall be reported at a meeting of the school's governing board.

Article 68

Where any one of the following circumstances applies to the chairman, directors, principal (president), chief accountant, assistant accountant(s), and/or cashiers of a private school, the competent educational authority may suspend said individuals from duty for a period of no more than one year; where the circumstances are serious, said individuals may be dismissed; where violations of the Criminal Code are involved, the matter shall be referred to the courts for prosecution:

1. accounting documents, account books, or financial statements have been falsified or altered, or accounting documents, account books, or financial statements that should remain on file have been disposed of or destroyed;
2. there has been an intentional failure to maintain accounting books, or failure to complete budgets or prepare closing financial statements within the prescribed deadline;
3. the competent educational authority has not been allowed to conduct an investigation, or tables and forms have not been prepared in accordance with regulatory requirements for submission to the competent educational authority for inspection and approval; or
4. fees have been collected from students in violation of regulations. Where a school principal (president) is suspended from duty or dismissed in accordance with the provisions of the preceding paragraph, the provisions of Article 56 shall apply mutatis mutandis to the appointment of a temporary replacement or the selection of a successor.

Chapter 5: Suspension of Operations and Dissolution

Article 69

Where there are insurmountable obstacles to a private school's achievement of its operating objectives or major difficulties are encountered precluding the school's continued operation, the board of directors may, after reporting to the competent educational authority for approval, suspend operations, or dissolve the school in accordance with the law.

Article 70

Where a private school is willing to donate its assets to the government and let the latter assume continued operation of the school, the board of directors must pass a resolution to that effect in accordance with the provisions of Article 29 paragraph 2 subparagraph 6. After the plan is reported to the competent educational authority and approval is received, the school will be dissolved and liquidated in accordance with the law. Before the competent educational authority approves the takeover of a private school in accordance with the provisions of the preceding paragraph, it shall first give due consideration to the intent of the school's articles of incorporation, the views of the benefactor(s), the personnel situation, and the school's finances.

Article 71

Where any of the problems listed in Article 59 exist at a private school and the circumstance are serious or the competent educational authority has ordered remedial measures and/or corrective action within a specified period and the school fails to carry out said remedial measures or corrective action within that deadline, the school may be ordered to suspend operations or dissolve.

Article 72

Where a private school commits any one of the following infractions, the competent educational authority may order the school's dissolution:

1. the school has unilaterally suspended operations or stopped recruiting students without proper authorization;
2. the school, following approval for suspension of operation, fails to resume operations within the prescribed deadline; or
3. the school has been ordered, in accordance with the provisions of the preceding article, to suspend operations and fails to do so, or does not do so within the specified time period and fails to carry out remedial measures and/or corrective action.

Article 73

Except in cases of bankruptcy, a private school's entire board of directors shall act as the liquidator. The liquidator shall, within 15 days of receipt of notification for dissolution from the competent educational authority, register dissolution of the foundation with the court of jurisdiction. When a private school has no liquidator as set forth in the preceding paragraph the court may, ex officio or upon the motion of an interested party, appoint a liquidator. The court may dismiss a liquidator whenever it deems necessary. When the court appoints or dismisses a liquidator, it may solicit the views of the competent educational authority.

Article 74
A private school's liquidator shall, within 30 days of assuming the said position, report the date on which said position was assumed to the competent educational authority. The same shall apply when the liquidator is dismissed or replaced.

Article 75
Following a private school's dissolution and liquidation, ownership of any remaining assets shall be determined in one of the following ways, provided that the ownership of assets shall not be assigned to any natural person or profit-seeking organization:

1. Asset ownership may be determined in accordance with the provisions of the articles of incorporation.
2. On the basis of a resolution by the board of directors, and with the approval of the competent educational authority, assets may be donated to a private school, to a foundation engaged in pursuits related to education, culture, or social welfare, or to any of various levels of government.
3. When asset ownership cannot be determined, any remaining assets shall belong to the local government where the school is located. Utilization of a private school's remaining assets described in the preceding paragraph by any of the various levels of government shall be limited to administrative activities related to education, culture, and/or social welfare.

Article 75-1
Prior to a private school's suspension of operations, dissolution, or liquidation, salaries and severance pay owed to teaching faculty and administrative staff in accordance with the terms of their employment contracts shall have top priority for settlement.

Article 76
Upon completion of liquidation, a private school's liquidator shall produce a statement of income and expenditures during the liquidation period, which shall be submitted together with all of the school's accounting books to the district court of jurisdiction for examination. Where approval is granted, the liquidator shall be released from any further obligation and the court shall notify the registrar to register completion of the liquidation.

Article 77
When a private school suspends operations or is dissolved, the school shall issue transfer certificates to its students to enable them to transfer to other schools. When necessary, the competent educational authority may take charge of placing students in other schools.

Chapter 6: Supplementary Provisions
Article 78
Foreigners may, in accordance with the provisions of this Law, establish schools at the senior high school level or above within the territory of the Republic of China.

The position of principal (president) at such schools shall be filled by a citizen of the Republic of China.

Article 79
Foreigners may establish schools within the Republic of China for the purpose of educating their children, provided that citizens of the Republic of China are not recruited as students. Provisions of this Law regarding establishment, special recognition, and subsidies shall not apply to schools established by foreigners as referred to in the preceding paragraph. Regulations governing the establishment of such schools shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 79-1
Citizens of the Republic of China may establish private schools outside the Republic of China for the purpose of educating their children. Measures regarding the establishment and management of the schools, remuneration and subsidy, rights and duties of principals (presidents), teachers, administrative staff and students, and other binding matters shall be enacted by the central government agency along with the related executive government agency. People of Taiwan Area, if establishing private schools in Mainland Area for the purposes of educating their children, shall abide by the provisions prescribed in the Act Governing Relations Between Peoples of the Taiwan Area and the Mainland Area.

Article 80
Enforcement rules for this Law shall be prescribed by the Ministry of Education.

Article 81
This Law shall enter into force from the date of promulgation. This Law is made in Chinese, which shall prevail in case of any discrepancy between the English translation and the Chinese original.

Private School Law Enforcement Rules

2006-06-15
[Translation Winkler Partners, 2002] Amended 28 July 2000

Article 1
These Enforcement Rules are adopted pursuant to Article 80 of the Private Schools Law ("the Law").

Article 2
The term "schools of all levels" as used in Article 2 of the Law refers to universities, junior colleges, senior high schools, junior high schools, and elementary schools that have been duly accredited by the competent educational authority. The term "schools of all kinds" as used in Article 2 of the Law refers to schools that have been accredited by the competent educational authority, and that can be categorized pursuant to applicable education rules and regulations.

Article 3
The purpose of colleges, departments, or institutes of religious learning established in accordance with Article 9 of the Law shall be academic research on the subject of religion; the preparation of clergy members shall not be the educational objective.

Article 4
The following documents shall be submitted with respect to the items set forth in Article 11 paragraph 1 subparagraphs 3, 5, 6, and 7 of the Law:

1. Location and land area of the school, and other relevant information (subparagraph 3): Refers to copies of the cadastral map and land registration for land that the school owns, has received through donation, or plans to purchase or lease. Where the land for the proposed campus has been donated, evidentiary documentation from the benefactor must be submitted attesting that the donation has actually been made. Where the land is to be purchased, a letter of undertaking shall be provided in which the titleholder pledges to sell the land. Where the land is to be leased and where it is public land or land owned by a state-run enterprise, documentation of a long-term lease agreement shall be provided. Where the land to be purchased or leased is publicly owned, said transactions shall be conducted in accordance with the law.
2. Evidentiary documentation concerning the endowment fund (subparagraph 5): Refers to certificates of deposit from financial institutions or other documentation that can prove the possession of the required funds.
3. Evidentiary documentation of donated assets (subparagraph 5): Refers to evidentiary documentation of ownership of all cash, inscribed stock, land, buildings and other assets donated; letters of undertaking that pledge transfer of assets to the school upon approval of registration of its incorporation as a foundation; and any other documentation.
4. Estimated operating fund requirements (subparagraph 6): Includes relevant evidentiary documentation with respect to start-up costs, operating expenses,

expenses for purchase and/or lease of the school lot, and operating and maintenance expenses for school buildings and teaching facilities.

5. Relevant information about the founder (subparagraph 7): Refers to the name, place of birth, date of birth, address, academic qualifications, and employment history of the founder. Where the founder is designated by a two-thirds vote of the benefactors, a letter of consent shall be provided for each such benefactor. Where the founder is a foundation or an unincorporated body, evidentiary documentation shall indicate the group's name and location of business as well as the name, place of birth, date of birth, address, academic qualifications, and employment history of the group's representative.

Article 5

In accordance with the provisions of Article 75 paragraph 1 subparagraph 1 of the Law, the articles of incorporation referred to in Article 12 of the Law shall not include any provision assigning property remaining [after the school's liquidation] to a natural person or a profit-seeking entity. Where there is a bequeathal for the establishment of a school but no designated executor, the matter shall be handled by the competent educational authority.

Article 6

Where the benefactors set forth in Article 13 paragraph 1 of the Law number greater than three, the benefactors shall hold a meeting to select a founder. The founder shall be elected through the casting of paper ballots, with the successful candidate required to receive the affirmative votes of at least two-thirds of the benefactors. Once the competent educational authority has granted approval, in accordance with the provisions of Article 10 of the Law, to the proposal for establishment of a school, the founder shall not be changed. This restriction shall not apply, however, where a change is reported to the competent educational authority and approval is obtained.

Article 7

The term "directors" as used in Article 15 paragraph 1 of the Law refers to individuals possessing any one of the following qualifications:

1. is graduate of a teacher training college or normal university, or of an education-related department at the university level;
2. has taught in a school at the same academic level or higher;
3. has worked in education administration at a school of the same academic level or higher; or
4. has served two or more previous terms as a director of a school of the same academic level or higher.

Article 8

When selecting and hiring board members in accordance with the provisions of Article 15 of the Law, the board chairman shall prepare a directors' register in triplicate for submission, along with documentation of each board member's academic qualifications and employment history, to the competent educational authority for review and recordation. The directors' register referred to in the preceding paragraph

shall include each director's name, place of birth, date of birth, address, academic qualifications, and employment history. The register shall further specify, for each director, whether any of the circumstances set forth under Article 18 or Article 19 of the Law apply to the individual in question.

Article 9

The term "current employees of the competent educational authority" as used in Article 16 of the Law includes employees of competent educational authorities at the level of the central government, special municipality, county, and county-level city.

The term "public officials who exercise supervisory authority over a private school" as used in Article 16 of the Law refers to individuals with authority to supervise the affairs of private schools, and to officials who have educational administrative duties in the government agency at the next level up from the competent educational authority.

Article 10

Where a full-time faculty member serves concurrently as a board member of the same school in accordance with the provisions of Article 17 paragraph 1 of the Law, Article 33 paragraph 2 of the Law provides that he or she shall not serve concurrently as the school's principal (president) or in any other administrative position at the school.

Article 11

The meaning of the terms "third degree of kinship," "kinship by marriage," and "direct blood relatives" as used in Article 18 and Article 54 paragraphs 2 and 4 of the Law shall be determined in accordance with the criteria set forth in Article 967 through Article 971 of the Civil Code.

Article 12

The articles of association of a private school's board of directors as set forth in Article 21 paragraph 1 subparagraph 1 of the Law shall explicitly state the following matters:

1. matters pertaining to the number of directors, their terms of office, their initial election, ordinary elections, and by-elections;
2. matters pertaining to the initial election, subsequent election, and by-election of the chairman of the board;
3. matters pertaining to the authority of the board of directors, the convening of its meetings, and the manner in which it is to adopt resolutions;
4. matters pertaining to the number of personnel employed by the board of directors, as well as the prerequisite qualifications for any consultants who may be employed thereby;
5. matters pertaining to the suspension of a school's operations, dissolution, and liquidation; and
6. matters pertaining to amendment of the articles of association of the board of directors.

Consultants engaged by the board of directors pursuant to the provisions of Article 14 paragraph 2 of the Law shall possess the qualifications required under the

provisions of the board of directors' articles of association. Consultative opinions proffered by such consultants should be entered into the minutes of board of directors meetings.

Following the establishment of the board of directors, when the board chairman reports the board's establishment to the competent educational authority for review and recordation pursuant to the provisions of Article 21 of the Law, the minutes from the board of directors' founding meeting and the various documents and records to be handed over by the founder shall be submitted in triplicate.

The documents and records to be handed over by the founder as referred to in the preceding paragraph include the proposal for establishing the school, files, a list of assets, and other relevant matters.

The board of directors may engage one secretary and a number of clerks to perform daily duties and record the minutes of board meetings. Said positions may not be filled by a board member. The aforementioned personnel shall be provided for in the school's organizational charter and included in the number of persons in the school's authorized workforce.

Article 13

Each major resolution passed ex officio by the board of directors pursuant to the powers vested in it under Article 22 of the Law shall be individually reported to the competent educational authority for review and recordation.

Article 14

Incumbent directors may all stand as candidates for the next board of directors, and the board of directors shall in addition recommend suitable candidates for at least one-fifth of the total number of director seats as set forth in the articles of association for the board of directors. The term of the board of directors shall commence from the date on which [the board election] takes effect per approval by the competent educational authority. The competent educational authority shall provide the school with a copy of the approval document.

Article 15

When the outgoing chairman of a board of directors transfers the chairmanship to the incoming chairman in accordance with Article 24 paragraph 3 of the Law, an inventory of all items transferred shall be produced in triplicate. Items transferred shall include the seals of office, a directory of current and former board members, minutes of boards meetings, major plans, files, a list of assets, financial reports, and other relevant items.

Article 16

Where the chairman of the board of directors or a member thereof is discharged from duty pursuant to any of the provisions listed under Article 25 paragraph 1 of the Law, the board of directors shall review evidentiary documentation serving as proof of the need for such discharge. The aforementioned documentation shall also be submitted when a board chairman or director is elected in a by-election and the election result is reported to the competent educational authority for review and recordation pursuant to the provisions of Article 26 paragraph 2 of the Law.

The phrase "absent without cause" as used in Article 25 paragraph 1 subparagraph 5 of the Law refers to cases where a director who is duly notified of a board meeting fails to apply for leave of absence in advance to the board of directors in accordance with regulations. However, this provision shall not apply in the event an unforeseen incident on the day of a board meeting prevents a director from applying for leave of absence and said director provides a legitimate explanation for the absence within three days after the meeting.

Article 17

Where circumstances arise that require ordinary elections or by-elections for the selection of a board chairman and/or board members pursuant to the provisions of Article 23 paragraph 2, Article 24 paragraph 1, and Article 25 paragraph 3 of the Law, such elections shall be held in accordance with the proviso under Article 29 paragraph 2 of the Law within 30 days of the occurrence of said circumstances. The selection of a new board chairman and/or directors shall be reported pursuant to the procedures set forth in Article 8 above. A person selected as board chairman or board member by ordinary election or by-election shall not exercise the duties of office until after his or her selection has been reported to the competent educational authority for review and recordation.

Article 18

In the event the board chairman fails to convene a board meeting within the required time period as set forth in Article 27 paragraph 3 of the Law and the directors who requested the board meeting convene it on their own, the competent educational authority may designate one of the directors as the convener. Where the circumstances set forth in Article 27 paragraph 4 of the Law arise with respect to a board of directors and the directors petition the competent educational authority to convene a board meeting, the petition must be made by more than two of the current directors.

Article 19

Where a director resigns, dies, or is dismissed from duty pursuant to the applicable provisions of the Law, thereby leaving the board with less than the number of directors required to convene a board meeting, the competent educational authority may, through mutatis mutandis application of the latter part of Article 31 of the Law, select an appropriate person to complete the remainder of said director's term. Where a board chairman is suspended from duty for the circumstances set forth in Article 25 paragraph 2 of the Law, the board of directors shall select one person from among their number to serve temporarily as acting chairman of the board.

Article 20

Where the board chairman is unable to attend a board meeting or is required to refrain from attendance because the meeting agenda includes matters related to his or her own matters, the directors in attendance shall select one person from among their number to serve as temporary chairman of the board.

Each time a board meeting is convened, each director shall personally sign the meeting minutes. Those who do not personally sign the minutes during the meeting

shall be regarded as absent. The minutes of board meetings shall be stored in perpetuity, and shall be sent to each director within ten days of the day following the meeting. When the board of directors adopts a resolution concerning any of the critical matters set forth in the proviso under Article 29 paragraph 2 of the Law, it shall do so by means of a vote. Immediately after the ballots have been counted they shall be sealed in an envelope, which shall be signed and stored in perpetuity. The result of such a vote shall be indicated in the meeting minutes.

Article 21

When a board of directors decides to hire or dismiss a principal (president) in accordance with the provisions of Article 29 paragraph 2 subparagraph 3 of the Law, it shall first adopt a set of procedural rules, which it shall report to the competent educational authority for approval and recordation before proceeding to implementation. When a board of directors decides to hire a principal (president) in accordance with the provisions of Article 29 paragraph 2 subparagraph 3 of the Law, it shall submit the relevant documents (curriculum vitae, documentary proof of education level and work experience, a duplicate of the board minutes, and a letter of acceptance) within 15 days of adoption of the decision to the competent educational authority for approval and recordation before the board of directors effects the hire.

Article 22

When the board of directors intends to deliberate upon any of the critical matters set forth in the proviso under Article 29 paragraph 2 of the Law, this fact shall be stated specifically on the agenda. Ten days prior to the board meeting, the agenda and a board meeting announcement shall be sent to each director via registered express mail (or some other form of delivery which provides verifiable proof of the letter's dispatch), and shall also be reported to the competent educational authority. The phrase "ten days prior to the board meeting" as used in the preceding paragraph refers to the period beginning the day after the mailing date of the board meeting announcement and continuing until the day before the board meeting, with said period to be no shorter than ten full days. After the board meeting referred to in paragraph 1 is adjourned, the board minutes shall be reported to the competent educational authority for review and recordation.

Article 23

Where Article 31 of the Law mentions the convening of three consecutive board meetings, this refers to situations where the chairman of the board, acting upon directions issued pursuant to the provisions of paragraph 4 or 5 of Article 27 of the Law, convenes three consecutive board meetings at six- to ten-day intervals, having dispatched separate board meeting announcements to each director four days prior to each meeting via registered express mail or some other form of delivery which provides verifiable proof of the letter's dispatch. The phrase "four days prior" as used in the preceding paragraph refers to the period beginning the day after the mailing date of the board meeting announcement and continuing until the day prior to the board meeting. This period shall be no shorter than four full days. The phrase "absent without cause" as used in Article 31 of the Law refers to when a director

fails to apply for leave of absence prior to a board meeting and also fails to provide, within the three days following the meeting, proof of a legitimate reason for being absent. The board member in charge of convening meetings of the board of directors shall prepare and administer, pursuant to the provisions of Article 8, a register of the persons selected as board members as well as documentation of their academic qualifications and employment history.

Article 24

Where the competent educational authority orders a board of directors to make rectification within a specified period of time pursuant to Article 32 paragraph 1 of the Law, it shall set the time limit based on the facts of the case. Where the competent educational authority orders a board of directors to make rectification within a specified period of time pursuant to the forepart of Article 32 paragraph 1 of the Law, if the deadline elapses and rectification is not made or rectification efforts are ineffective, said authority may, after consulting with the Private Schools Council, dismiss the entire board of directors. Where the competent educational authority forms a new board of directors or a management board pursuant to the provisions of Article 32 paragraphs 2 and 3 of the Law, it may consult beforehand with the Private Schools Council regarding the matter. The management board referred to in the preceding paragraph shall in principle act as the board of directors for a period of one year, but may as necessary extend this period after consulting with the Private Schools Council regarding the matter.

Article 25

The phrase "administrative authority of the school" as used in Article 33 paragraph 1 of the Law refers to all powers with respect to school affairs other than those powers assigned by the Law to the chairman of the board, the directors, or the board of directors.

Article 26

The board chairman and all directors shall sign and affix their seals, along with the seal of the school, to the application submitted by a private school when it registers its incorporation as a foundation in accordance with the provisions of Article 36 of the Law. If the school's official seal has not yet been prepared and issued by the competent educational authority, the application need not be stamped with this seal. After the official has been issued, however, the school shall send a copy of its official seal impression to court registrar's office, and shall also submit to the competent educational authority a photocopy of documentary evidence of issuance of its official seal. The term "total asset value" as used in Article 36 paragraph 2 subparagraph 4 of the Law includes the school lot, structures, buildings, books, instruments, equipment, endowment fund, and all other assets. The registration document's description of the school lot shall include a land description accompanied by a photocopy of the certificate of title and drawings of the school lot and school structures. The competent educational authority may, as necessary, check the authenticity of the certificate of title. If the school lot referred to in the preceding paragraph is rented from the government or a government-run enterprise, it shall not be included when calculating the school's total assets, but the registration document

must include a note identifying the lessor, lessee, and property leased. This requirement shall also apply to the lease of school structures and buildings. The term "year, month, and date of approval" as used in Article 36 paragraph 2 subparagraph 5 of the Law refers to the date and reference number of the document attesting approval by the competent educational authority of the school's establishment.

Article 27

Where a private school carries out a registration amendment pursuant to the provisions of Article 38 of the Law in connection the disposal of immovable property, an increase or decrease in major assets, an election or by-election for the chairman of the board and/or directors, or an organizational restructuring, the application shall be signed and sealed by the current chairman of the board and more than half of the current directors, and the school seal shall also be affixed. For registration amendments carried out in connection with other changes, the application need only be signed and sealed by the current chairman of the board and affixed with the school seal. The application referred to in the preceding paragraph, and a list of asset changes, shall be submitted in quadruplicate. Where the school lot or school structures are rented, the provisions of paragraph 3 of the preceding Article shall apply. Where an ordinary election or by-election for the board chairman and/or directors is held, and in the event of other major changes, the school shall apply to amend its registration as a foundation within 30 days of approval and recordation by the competent educational authority.

Article 28

The competent educational authority shall carefully review all forms, lists, and documents submitted by a private school in connection with any application to register its incorporation as a foundation or to amend such registration. Where the information presented in this documentation matches information originally provided to and approved by the competent educational authority, the authority shall verify this fact, affix its seal to the registration application package, and forward it for processing by the district court with relevant jurisdiction. Duplicates of the application documents shall be sent to the applicant school and its board of directors. Where it is discovered upon review that the information in the application package does not match information originally provided to and approved by the competent educational authority, the school shall be instructed to make necessary corrections.

Article 29

In accordance with the provisions of Article 42 of the Law, the competent educational authority shall dispatch personnel to conduct a thorough investigation within 30 days of receipt of an official application for accreditation along with all related forms and lists. The investigation shall be completed and a report submitted within 30 days.

Article 30

In connection with the provision of Article 43 paragraph 1 of the Law, whereby donated assets must be handed over and transferred to the ownership of the foundation

before a private school can receive accreditation, such transfer shall be evidenced by the following documentation:

1. cash: deposit slips from a financial institution;
2. inscribed stock certificates: documented proof of transfer of title;
3. land and buildings: a copy of the cadastral book; and
4. other assets: documentary proof that said assets have been duly handed over and transferred to the ownership of the foundation.

Article 31

Quotas for the number of students that can be recruited by each graduate institute, university department, junior college department, division, program, and class shall be determined by the competent educational authority in consideration of the needs of the nation and society, and in light of each school's structures, buildings, teaching faculty, facilities, library holdings, instruments, and other such factors. For schools that are already accredited, the quality of their operations over the years shall also be taken into account. If the proposal for a private school's establishment is to be carried out in stages over a period of several years, implementation shall take place according to schedule. Parts of the school not yet scheduled for establishment shall not begin recruiting students until after the time of their scheduled establishment. Where the competent educational authority, acting pursuant to the provisions of Article 59 paragraph 1 subparagraph 2 of the Law, has required remedial measures and/or corrective action within a specified time period and said time period has not yet elapsed, the competent educational authority may, as circumstances merit, reduce the number of students that a school may recruit and the number of classes it may establish.

Article 32

Where the competent educational authority is required under the provisions of Article 47 paragraph 1 of the Law to provide special recognition, the matter shall be handled as follows:

1. for schools qualifying under subparagraphs 1 to 3: The competent educational authority may start the recognition process on its own authority, or the school's board of directors may submit a proposal.
2. for schools qualifying under subparagraphs 4 to 7: The competent educational authority may start the recognition process on its own authority, or the school's board of directors or principal (president) may submit a proposal.
3. for schools qualifying under subparagraphs 8 to 10: The school's principal (president) may submit a proposal.

Where a school's board of directors or principal (president) submits a proposal, the competent educational authority shall conduct a thorough review and award special recognition commensurate with the facts of the case.

Article 33

Where a government agency at any level establishes regular scholarships and/or special scholarships in accordance with the provisions of Article 47 of the Law, school fees, the financial resources of individual students, eligibility, and other such factors shall be considered in awarding such scholarships.

Article 34
When a government agency at any level provides subsidies to private schools in accordance with the provisions of paragraphs 1 and 2 of Article 48 of the Law, it shall appropriate funds in the greatest amount possible, and in so doing shall give due consideration to such factors as school size, school type, costs, quality of education, and utilization of resources.

Article 35
When a private school, acting pursuant to the provisions of paragraphs 1 and 2 of Article 49 of the Law, applies to buy or lease land needed for school use that is owned by the government or a government-run enterprise, the competent educational authority may, where necessary, contact the government agency responsible for management of government-owned land, or the government-run enterprise itself, and dispatch personnel to conduct an inspection. Before the competent educational authority expresses its views pursuant to the provisions of Article 49 paragraph 3 of the Law, it shall first give due consideration to factors that might affect the integrity of a private school's school lot, and shall further seek the views of the private school in question.

Article 36
Where an individuals or group makes a donation to a private school pursuant to the provisions of Article 50 of the Law, the recipient school shall provide the benefactor with a document that details the items donated and the value thereof. It shall further provide a donation certificate to serve as documentary proof of the authenticity of the donation. The donor may use these documents in applying to the local tax collection authority for a tax credit.

Article 37
Where a private school applies for any of various tax credits pursuant to the provisions of Article 52 of the Law, it shall submit a duplicate to the competent educational authority for recordation.

Article 38
Where a school principal (president) takes up concurrent part-time duties at a post outside the school pursuant to the provisions of Article 54 paragraph 3 of the Law, he or she shall first obtain the consent of the board of directors, and may only do so on the condition that said duties will not affect job performance at the school. The heads of the departments of academic affairs, student affairs (disciplinary affairs), and general affairs at a private school shall be selected and hired by the school principal (president) from among qualified instructors in accordance with regulations governing schools at that particular level. However, the head of the department of general affairs may be a member of administrative staff with equivalent rank serving in the post either concurrently or in a full-time capacity. Other employees shall be selected and hired by the school principal (president) from among persons who are eligible for participation (under rules prescribed by the competent educational authority) in the insurance program for teaching faculty and administrative staff at private schools.

The heads of the departments of academic affairs and student affairs (disciplinary affairs) as well as the offices of accounting and personnel shall not in principle be older than 65 years of age, and their selection must be reported to the competent educational authority for recordation. When a school reports the selection of the heads of general affairs, accounting, and personnel, it must submit the person's curriculum vitae together with documentary proof of his or her educational qualifications and employment history, and shall further indicate whether the person's selection violates any of the provisions listed under Article 54 paragraph 4 of the Law. Salaries and job performance evaluations for members of the teaching faculty and administrative staff at private schools shall be subject, mutatis mutandis, to legal provisions applying to public schools of the same kind and level.

Article 39

Where the competent educational authority, acting pursuant to the provisions of Article 55 paragraph 2 or Article 56 of the Law, dispatches an appropriate person to serve temporarily as acting school principal (president), it may seek the views of the Private Schools Council beforehand. The person thus dispatched shall serve as acting principal (president) until the school's board of directors selects a qualified candidate and said candidate is approved by the competent educational authority.

Article 40

The phrase "serious violation of education laws and regulations" as used in Article 56 paragraph 2 of the Law refers to either of the following circumstances:

1. the school principal (president) violates education laws and regulations, receives an official reprimand from the competent educational authority, and is ordered by the latter to make rectification within a specified period of time, but rectification is not achieved; or
2. the school principal (president) violates mandatory or prohibitory provisions of education laws and/or regulations.

Article 41

Where the competent educational authority is considering reducing a school's subsidies by more than one-half pursuant to the provisions of Article 59 paragraph 1 subparagraph 3 of the Law, or suspending recruitment of students for all of a school's classes pursuant to the provisions of Article 59 paragraph 1 subparagraph 4 of the Law, it may seek the views of the Private Schools Council beforehand.

Article 42

A private school's operating funds, and its endowment fund as set forth in Article 60 of Law, shall be managed and utilized in the following ways;

1. deposited with a financial institution;
2. used to purchase government bonds and short-term securities;
3. used to purchase immovable property for the school's own use; and/or
4. invested in safe instruments in order to increase the school's financial resources, provided that such investments shall be approved by the school's board of directors and not more than one-half of the endowment fund shall be thus invested, and on the condition that the funds thus available for such investments shall not include those making up the initial endowment fund.

The entire membership of the board of directors shall be responsible for reimbursing the school for any loss caused by the investments referred to in subparagraph 4 of the preceding paragraph.

Article 43

The endowment fund referred to in Article 11 paragraph 1 subparagraph 5 of the Law shall be deposited in an exclusive bank account at the time of the school's registration as a foundation, and may only be used after review and recordation by the competent educational authority. A private school's endowment fund and operating funds shall not be entrusted or lent to a director, any other individual, or any organization other than a financial institution. Following a private school's final accounting at the end of an academic year, any surplus funds remaining shall be reported to the competent educational authority and deposited, within one month of said reporting, into the exclusive bank account for the school's endowment fund.

Article 44

The phrase "immovable property… with no direct relationship to teaching" as used in Article 61 paragraph 2 subparagraph 2 of the Law refers to land and structures not listed in the proposal for school establishment or in any proposal for school expansion. When the competent educational authority deliberates upon whether to approve plans by a private school to dispose of or encumber immovable property pursuant to the provisions of Article 61 of the Law, said authority shall consider the following questions:

1. Has the school ever effected a registration amendment pursuant to the provisions of Article 38 of the Law? Is there any question concerning property rights with respect to the immovable property? Are the school's financial affairs in order?
2. Would disposal or encumbrance of the immovable property hinder the school's development or the conduct of its affairs?
3. Would income generated by disposal or encumbrance of the immovable property be actively applied toward the conduct of school affairs?
4. Does the school have sufficient debt-servicing capability or a dependable source of revenues?

Article 45

The types of fees collected from students by private schools, and the purpose and amount thereof, shall be prescribed by the competent educational authority. The phrase "fees collected for special educational purposes" as used in Article 63 paragraph of the Law refers to fees collected in order to fund extraordinary measures that will benefit the education of students and do not fall within the scope of regular teaching.

Article 46

Where a private school applies pursuant to the provisions of Article 65 of the Law to establish affiliated organizations, it must first apply for and obtain approval from the competent educational authority before carrying out procedures required by the government agency that acts as the regulatory authority for the organization to be

established. Private schools shall handle the accounting and financial affairs of the organizations referred to in the preceding paragraph in accordance with their rules governing accounting systems, internal control, and auditing operations.

Article 47

These Rules shall enter into force from the date of issuance. These Rules are made in Chinese, which shall prevail in case of any discrepancy between the English translation and the Chinese original.

DPU

ภาคผนวก ง

Supplementary and Continuing Education Law

DPU

Laws and Regulations Related to the WTO
Supplementary and Continuing Education Law

Amended 23 June 2004
Note:This Law is enacted in Chinese, which shall prevail in case of any discrepancy between the English translation and the Chinese original.

Article 1
The mission of supplementary and continuing education shall be to supplement the general knowledge of the nation's citizens, raise the nation's level of education, disseminate practical skills, foster the development of vigorous and well-rounded citizens, and spur social progress.

Article 2
The meaning of the term "competent educational authority" as used in this Law depends on context. At the central government level it means the Ministry of Education. At the level of special municipalities it means the government of the special municipality. At the level of counties or county-level cities it means the government of the county or county-level city.

Article 3
Supplementary and continuing education can be divided into three types: supplementary compulsory education, supplementary advanced education, and short-term tutorial education. Citizens past school age who have not received nine years of compulsory education shall receive supplementary compulsory education. Citizens who have already received nine years of compulsory education may receive supplementary advanced education. Citizens seeking to acquire general knowledge and skills may receive short-term tutorial education.

Article 4
Supplementary compulsory education shall be carried out by supplementary compulsory schools affiliated with an elementary or junior high school. Supplementary compulsory schools affiliated with an elementary school shall be divided into lower and upper divisions. The lower division shall provide the equivalent of the first three years of elementary education, and the term of study shall be six months to one year. The upper division shall provide the equivalent of the last three years of elementary education, and the term of study shall be one year and six months to two years. Supplementary compulsory schools affiliated with junior high schools shall provide the equivalent of a junior high school education, and the term of study shall be no shorter than three years.

Article 5
Supplementary advanced education is offered as necessary by supplementary schools affiliated with schools at the level of senior secondary school or higher. Supplementary advanced education schools shall be divided into three levels: supplementary advanced education schools affiliated with senior high schools and senior vocational schools;

supplementary advanced education schools affiliated with junior colleges; and supplementary advanced education schools affiliated with universities. Supplementary advanced education schools at each level shall be affiliated only with schools in the same category and at the same level or higher. Areas where teachers are required to possess a Certificate for Teaching in Remote or Special Districts shall strengthen efforts to establish supplementary advanced education schools.

Article 6

Short-term tutorial education may be provided by schools, government organizations, foundations, or private parties. Short-term learning centers shall be divided into two categories: non-academic short-term learning centers and academic short-term learning centers. Courses shall last from one month to one year and six months.

Article 7

Supplementary compulsory education, and supplementary advanced education at the senior high school and senior vocational school levels, may be provided as necessary to persons under incarceration or serving in the armed forces. The central educational authority shall, in consultation with the related competent authorities, prescribe the procedures by which decisions are made regarding: teachers; curriculum and teaching materials; performance evaluation; term of study; administration of students' enrolment status; the issuance, revocation, and voidance of certificates; and related matters.

Article 8

Part-time supplementary advanced education at the senior vocational school level may be provided to junior high school graduates who do not continue their schooling, until such students reach their 18th birthday. The method for providing such education shall be prescribed by the central educational authority.

Article 9

When a supplementary compulsory school, supplementary advanced education school, or short-term learning center is established, completes an amendment registration, or is closed, each of the following regulations must be observed: In the case of supplementary schools affiliated with elementary and junior high schools, the approval of the competent educational authority at the appropriate level shall be required.

1. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with senior high or senior vocational schools, the approval of the central educational authority shall be required.
2. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with institutions of education at the level of junior college or higher, the approval of the central educational authority shall be required.
3. In the case of short-term learning centers, the approval of the competent educational authority in the appropriate special municipality, county, or county-level city shall be required. The competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city shall decide upon the following: conditions and procedures for the establishment and accreditation of such schools; facilities and management; teachers; method of collecting

fees; number of students per class and procedures for the protection of students' rights; inspections; awards; conditions for cancellation and revocation of accreditation; and administrative regulations.

Article 10
Supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level may offer daily weekday courses, non-daily weekday courses, or weekend courses. Course content shall be designed to meet the educational requirements of students and the needs of society.

Article 11
For supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level, the central educational authority shall prescribe the courses to be taught, number of hours (class periods) per week, curriculum standards, facilities standards, graduation requirements, and rules governing practicum coursework.

Article 12
In addition to regular teaching methods, supplementary and continuing education may also be provided via such means as correspondence, radio, television, and computer networks.

Article 13
There shall be no admission requirements for supplementary compulsory schools affiliated with elementary schools. Admission requirements for supplementary compulsory schools affiliated with junior high schools, and for supplementary advanced education schools at all levels, shall be limited to requiring that entrants possess prescribed academic qualifications, or have passed an equivalency examination, or have attained an equivalent level of education. To enroll in any supplementary compulsory school or a supplementary advanced education school, a student must do one or more of the following: pass an entrance examination; obtain admission by a special screening test; complete a registration process; receive a placement; or obtain guaranteed admission. Pertinent guidelines shall be adopted separately by each school. The central educational authority shall prescribe the following particulars regarding the equivalency tests referred to in paragraph 1: the scope of the tests; the organization to administer the tests; the number of tests to be held each year, and the time of each test; the subjects to be tested; eligibility requirements; issuance, revocation, and voidance of certificates; and related matters. The same authority shall also prescribe equivalency criteria.

Article 14
Where a student at a supplementary advanced education school applies for a military draft deferment, the application shall be handled in accordance with the Military Service Law and related regulations.

Article 15
Any student who completes, with passing grades, courses at a supplementary compulsory school or a supplementary advanced education school affiliated with a senior high school or senior vocational school, shall be permitted to graduate, and shall receive a graduation certificate from the school. This certificate shall confer the same education level as that attained by graduating from a [regular] school in the same category and at the same level. Any student who completes with passing grades the prescribed course credits at a supplementary advanced education school at the level of junior college or higher shall be allowed to graduate, and shall receive a graduation certificate (or diploma) from the school. This graduation certificate (or diploma) shall confer the same status as that attained by graduating from a [regular] school in the same category and at the same level.

Article 16
A student who, at any level of supplementary compulsory school or supplementary advanced education school, completes the main coursework taught in the same grade level in a [regular] school in the same category and at the same level, and receives passing grades, may apply to transfer into an appropriate class at a [regular] school in the same category and at the same level. However, where admission is subject to age restrictions, these restrictions shall apply.

Article 17
Supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level shall have one principal, who shall take overall responsibility for all school affairs. The principal of the [regular] school with which a supplementary compulsory school or supplementary advanced education school is affiliated may serve concurrently as principal of the affiliated supplementary school. Supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level shall have one assistant principal, who shall assist the principal in handling school affairs. The position of assistant principal shall be taken as a concurrent assignment by a person working full-time as an instructor at [the regular] school. The table of the staff of supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level shall be prepared by each school in accordance with standards established by the regulators.

Article 18
The teachers at supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools shall be qualified persons hired in accordance with the law by the principal. Administrative staff shall be hired via one of the following two procedures: (1) Selected by the principal from among staff currently employed [at the regular school] to serve concurrently at the supplementary school; or (2) hired in accordance with laws governing the hiring of personnel. For supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools at each level, regulations governing [regular] schools in the same category and at the same level shall be applied in determining the qualifications, compensation, and benefits of teaching and administrative and staff.

Article 19
A school at the level of junior college or higher may, as necessary, establish supplementary advanced education courses equivalent to the level of coursework at its own school, and Select qualified students [to attend]. For students who complete the coursework with passing grades, the school shall issue a credit certificate to document the subjects completed. When a student transfers into a school from another school at the same level, the school accepting the transfer student shall consider recognizing previously completed course credits where the names of the subjects and the number of credits for those subjects are the same in the department admitting the student as in the student's previous school.

Article 20
A school at the level of junior college or higher shall offer extension education programs in areas where there is a social need for such education and the school has a department or section that offers instruction that is similar in nature.

Article 21
Supplementary compulsory schools at each level shall not charge tuition fees, but may consider charging other fees. Supplementary advanced education schools at each level may charge fees commensurate with those charged by [regular] schools in the same category and at the same level, with said fees to be prescribed by the competent educational authority at the appropriate level. Fees charged by schools at the level of junior college or higher for extension programs must be approved by the central educational authority.

Article 22
Supplementary compulsory schools and supplementary advanced education schools affiliated with private schools shall be established and operated pursuant to this Law. Matters not set forth in this Law shall be handled pursuant to the Private School Law and pertinent laws and regulations.

Article 23
Short-term learning centers may recruit and admit foreign students. The central educational authority shall, in consultation with the related competent authorities, prescribe regulations governing the conditions and methods of recruitment, the management thereof, and other requirements.

Article 24
Where a party recruits and accepts students to attend a short-term supplementary compulsory school or a school similar to a short-term supplementary compulsory school without applying for accreditation in accordance with the law, the competent educational authority under the special municipality, county, or county-level city where the violation occurs shall order the school to close, and shall issue public notice of suspension of its operations. Equipment and fixtures used by the school may be confiscated, and its responsible person shall be assessed an administrative fine of not less than New Taiwan Dollars 50,000 and not more than New Taiwan Dollars 250,000. If, after a fine has been assessed, the party in question still refuses

to close the school as required by law, fines may continue to be assessed daily. Where an administrative fine assessed pursuant to the preceding provisions is not paid within the specified time period, the competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city where the violation occurs shall have its order enforced by compulsory execution.

Article 25

In the event a short-term learning center is poorly managed, violates this Law or other pertinent laws and regulations, or violates the conditions of its establishment permit, the competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city where the problem occurs may render any of the following dispositions, as the facts of the case merit:

1. issue an official reprimand;
2. order the school to take corrective action within a specified time period;
3. order a halt to recruitment of students; and/or
4. revoke the school's accreditation.

Article 26

For independent schools for supplementary and continuing education that were established and began operating before the amendment to this Law went into force, registration updates and related matters shall be handled pursuant to provisions applying to schools in the same category and at the same level.

Article 27

Enforcement rules for this Law shall be adopted by the central competent educational authority.

Article 28

This Law shall enter into force from the date of promulgation. This Law is enacted in Chinese, which shall prevail in case of any discrepancy between the English translation and the Chinese original. Ministry of Education, Republic of China (Taiwan)

ภาคผนวก จ

Education Act 1996

DPU

LAWS OF MALAYSIA
Act 550
EDUCATION ACT 1996

An Act to provide for education and for matters connected therewith.
[*31 December 1997, P.U. (B) 541/1997*]

Short title and commencement
1. This Act may be cited as the Education Act 1996 and shall come into force on a date to be appointed by the Minister by notification in the *Gazette*, and the Minister may appoint different dates for different provisions of this Act.

Interpretation
2. In this Act, unless the context otherwise require

"age", in relation to a pupil, means the age attained by the pupil on the first day of the first month of the school year in question; "appointed date" means the date of coming into force of this Act;

"approved fees" means fees approved by the Minister;

"Assistant Registrar" means an Assistant Registrar of Schools or Assistant Registrar of Teachers, as the case may be, appointed under subsection 5(3);

"capital grant" means a payment from public funds to an educational institution for—

(a) the provision of buildings;

(b) the alteration to or extension of existing premises;

(c) the provision of furniture or equipment for new, altered or extended premises; or

(d) such other purposes as may be prescribed;

"Chief Inspector" means the Chief Inspector of Schools appointed under subsection 6(1);

"Chinese language" means the form of the Chinese language commonly known as Mandarin;

"compulsory education" means primary education which is prescribed to be compulsory education under subsection 29A(1);

"correspondence" means correspondence delivered by hand or by post;

"correspondence school" means an organization or institution providing instruction or teaching by means of correspondence;

"Director of Education" means a Director of Education of a State or Federal Territory appointed under section 4;

"Director General" means the Director General of Education appointed under section 3;

"distance education centre" means a place, an organization or an institution providing instruction or teaching—

(a) exclusively through the medium of electronics;

(b) exclusively through correspondence;

(c) partly through the medium of electronics and partly through correspondence or other methods of instruction; or

(d) partly through the medium of electronics and partly through correspondence and other methods of instruction;

"Education Officer", in relation to a district or an area, means an education officer appointed under paragraph 4*(b)*;

"Education Service" means a public service under paragraph *(h)* of Clause (1) of Article 132 of the Federal Constitution;

"educational institution" means a school or any other place where, in the carrying on of the work of an organization or institution, persons are habitually taught, whether in one or more classes, and includes a kindergarten and a distance education centre but does not include—

(a) any place where the teaching is confined exclusively to the teaching of any religion; or

(b) any place declared by the Minister by notification in the *Gazette* not to be an educational institution for the purposes of this Act;

"employee" means a person employed by a board of governors, other than a governor, a teacher or such other person as may be appointed or nominated by the Minister under subsection 58(2) or 61(2), as the case may be, employed or actively taking part in work connected with the running or the administration of an educational institution;

"extension education" means a full-time or part-time education for persons who are not following the usual course of study at an educational institution;

"government school" or "government educational institution" means a school or an educational institution established and fully maintained by the Minister under Part IV;

"government-aided school" or "government-aided educational institution" means a school or an educational institution in receipt of capital grant and full grant-in-aid;

"governor" means a person who is empowered under an instrument of government to administer or manage an educational institution;

"grant-in-aid" means any payment from public funds, other than a capital grant, made to an educational institution;

"higher education" means education provided by a higher educational institution;

"higher educational institution" means an educational institution providing higher education leading to the award of a diploma, degree or the equivalent thereof;

"instrument of government" means an instrument of government as specified in section 53;

"kindergarten" means any place where pre-school education is provided to ten or more pupils;

"lower secondary education" means a three-year course appropriate for a pupil who has completed primary education;

"National Curriculum" means such curriculum as may be prescribed;

"national language" means the Malay language as stipulated in Article 152 of the Federal Constitution;

"national school" means a government or government-aided primary school--

(a) providing primary education appropriate for pupils from the age of six years;

(b) using the national language as the main medium of instruction;

(c) in which the English language is a compulsory subject of instruction; and

(d) in which facilities for the teaching of

(i) the Chinese or Tamil language shall be made available if the parents of at least fifteen pupils in the school so request; and

(ii) indigenous languages shall be made available if it is reasonable and practicable so to do and if the parents of at least fifteen pupils in the school so request;

"national secondary school" means a government or government aided secondary school—

(a) providing a five-year course of secondary education appropriate for pupils who have just completed primary education;

(b) using the national language as the main medium of instruction;

(c) in which the English language is a compulsory subject of instruction;

(d) in which facilities for the teaching of—

(i) the Chinese or Tamil language shall be made available if the parents of at least fifteen pupils in the school so request;

(ii) indigenous languages shall be made available if it is reasonable and practicable so to do and if the parents of at least fifteen pupils in the school so request; and

(iii) Arabic, Japanese, German or French or any other foreign language may be made available if it is reasonable and practicable so to do; and

(e) preparing pupils for such examinations as may be prescribed, and includes any such school providing a transition class;

"national-type school" means a government or government-aided primary school—

(a) providing primary education appropriate for pupils from the age of six years;

(b) using the Chinese or Tamil language as the main medium of instruction; and

(c) in which the national and English languages are compulsory subjects of instruction;

"parent" includes a guardian and any person who has the legal or actual control of a pupil;

"place" means any place, whether public or private;

"post-secondary education" means education provided to a person who has completed upper secondary education, but does not include higher education;

"pre-school curriculum" means the National Pre-school Curriculum prescribed by the Minister under section 22;

"pre-school education" means an educational programme for pupils from the ages of four to six years;

"premises" means any building used as an educational institution and includes any building for the purpose of providing accommodation and other facilities for pupils and staff of the institution but does not include any land occupied therewith;

"prescribed" means prescribed by regulations made under this Act;

"primary education" means a course of study at primary level which is designed for a duration of six years but which may be completed within five to seven years;

"primary school" means a school providing primary education appropriate for pupils from the age of six years;

"private school" or "private educational institution" means a school or an educational institution which is not a government or government-aided school or educational institution;

"pupil" means a person of any age for whom education or training is being provided in an educational institution;

"registered teacher" means any teacher registered under this Act;

"Registrar" means the Registrar of Schools and Teachers appointed under subsection 5(3) and includes the Registrar General;

"Registrar General" means the Registrar General of Schools and Teachers appointed under subsection 5(1), and includes the Deputy Registrar General of Schools and Teachers appointed under subsection 5(2);

"school" means a place where ten or more persons are habitually taught whether in one or more classes, but does not include any place where the teaching is confined exclusively to the teaching of any religion;

"secondary education" means education comprising lower secondary and upper secondary education;

"secondary school" means a school providing secondary education appropriate for a pupil who has just completed primary education;

"special education" means education that caters for the special educational needs of pupils;

"special school" means a school providing special education as prescribed by regulations made under section 41;

"State Authority" means the Ruler or Yang di-Pertua Negeri of a State and, in the case of a Federal Territory, the Yang di-Pertuan Agong;

"teacher" means a person who—

(a) teaches pupils in an educational institution; or

(b) prepares or issues lessons or corrects returned answers in, for or through a distance education centre, and includes a head teacher or principal;

"transition class" means a class in a secondary school providing one year of instruction to pupils from a primary school using a language other than the national language as the medium of instruction prior to the commencement of the lower secondary education;

"upper secondary education" means education suitable to the abilities and aptitudes of a pupil who has completed lower secondary education.

National Education System

15. The National Education System shall comprise—

(a) pre-school education;

(b) primary education;

(c) secondary education;

(d) post-secondary education; and

(e) higher education,

but shall not include education in expatriate schools or international schools.

Categories of educational institutions

16. There shall be three categories of educational institutions in the National Education System, namely—

(a) government educational institutions;

(b) government-aided educational institutions; and

(c) private educational institutions.

National language as the main medium of instruction

17. (1) The national language shall be the main medium of instruction in all educational institutions in the National Education System except a national-type school established under section 28 or any other educational institution exempted by the Minister from this subsection.

(2) Where the main medium of instruction in an educational institution is other than the national language, the national language shall be taught as a compulsory subject in the educational institution

PART VII
PRIVATE EDUCATIONAL INSTITUTIONS

Saving relating to private educational institutions

73. (1) Nothing in this Act shall be construed as prohibiting the establishment and maintenance of a private educational institution. (2) Notwithstanding subsection (1), every private educational institution shall comply with this Act and all regulations made under this Act and applicable to the educational institution. (3) This Part shall not apply to a private higher educational institution.

Private educational institutions to comply with the requirement of National Curriculum and to prepare pupils for prescribed examinations

74. A private educational institution providing primary education or secondary education or both shall comply with the requirements of the National Curriculum and shall prepare pupils for prescribed examinations.

Subjects to be taught in private educational institutions providing post-secondary education

75. (1) The Minister may require a private educational institution providing post-secondary education to teach the following subjects:

(a) the national language, where the medium of instruction is other than the national language;

(b) Malaysian studies;

(c) the English language, where the medium of instruction is other than the English language;

(d) studies relating to Islamic education for pupils professing the Islamic religion; and

(e) moral education for pupils not professing the Islamic religion,

based on the prescribed curriculum.

(2) The subjects mentioned in paragraphs (1)*(a)* to (1)*(e)* shall be taught in addition to any other subject or course of study taught in the private educational institutions.

Power to make regulations for supervision and control of standard of education

76. The Minister may make regulations for the supervision,regulation or control of the standard of education in private educational institutions.

Prohibition as to courses of study and training in respect of degrees, *etc.*, conferred by universities, *etc.*

77. (1) No private educational institution shall conduct any course of study or training programme jointly, in association, affiliation or collaboration or otherwise, with a university or institution of higher education or other educational institution or organization within or outside Malaysia, except with the approval in writing of the Minister.

(2) The Minister shall not give his approval under subsection. (1) unless he is satisfied that the private educational institution has made suitable arrangements with the university or institution of higher education or other educational institution or organization as to the facilities for the provision of the course of study or training programme referred to in the subsection.

(3) When granting approval under subsection (1) the Minister may impose such terms and conditions as he deems fit.

(4) A person who contravenes subsection (1) or fails to comply with any term or condition imposed by the Minister under subsection (3) shall be guilty of an offence and shall, on conviction,be liable to a fine not exceeding thirty thousand ringgit or to

imprisonment for a term not exceeding two years or to both.

Application of other provisions of the Act to private educational institutions

78. For the avoidance of doubt, it is declared that nothing in this Part shall affect or derogate from the application of other provisions in this Act to private educational institutions except in so far as the educational institutions have been expressly exempted.

PART VIII
REGISTRATION OF EDUCATIONAL INSTITUTIONS
Chapter 1—Registration of Educational Institutions

All educational institutions to be registered

79. (1) Subject to the other provisions of this Act, every educational institution shall be registered under this Act.

(2) An application for registration under this Act shall be made to the Registrar General in such manner as may be prescribed.

(3) The Registrar General may impose such terms and conditions as he deems fit when registering an educational institution under subsection (1)

Register

80. The Registrar General shall keep or cause to be kept a register of educational institutions in such form and manner as may be prescribed.

Provisional certificates of registration

81. (1) Pending investigation on an application made under subsection 79(2), the Registrar General may, in his discretion, issue to the person who is to act as chairman of the board of governors or the person responsible for the management of an educational institution a provisional certificate of registration in such form and subject to such conditions as may be prescribed.

(2) A provisional certificate of registration issued under subsection (1) may at the discretion of the Registrar General be revoked at any time by notice in writing served on the person to whom the certificate was issued.

Registration

82. (1) Without prejudice to section 81 and subject to subsection (3) and section 83, the Registrar General shall, upon an application for the registration of an educational institution duly made and after such inquiry as he may think necessary, and upon payment of such fee as may be prescribed, register the educational institution and issue to the chairman of the board of governors or to the person responsible for the management of the educational institution a certificate of registration.

(2) The chairman of the board of governors or any other person responsible for the management of an educational institution shall cause a copy of the certificate of registration issued under subsection (1) to be kept exhibited in a conspicuous part of the premises of the educational institution.

Refusal to register an educational institution

84. The Registrar General may refuse to register an educational institution if he is satisfied—

(a) that the educational institution does not satisfy the prescribed standards of health and safety;

(b) that the educational institution is used or likely to be used for a purpose detrimental to the interests of Malaysia, the public or the pupils;

(c) that the name under which the educational institution is to be registered is, in his opinion, undesirable;

(d) that existing educational facilities are already adequate in the area in which it is proposed to open the educational institution;

(e) that a statement which was false or misleading in a material particular has been made in or in connection with the application for registration;

(f) that the person applying for the registration of the educational institution fails or refuses to comply with any of the conditions imposed by the Registrar General under subsection 82(3); or

(g) that the person appointed to be the chairman of the board of governors or head teacher is not a fit and proper or responsible person to act as chairman or head teacher, as the case may be.

PART IX
REGISTRATION OF TEACHERS
Chapter 1—Registration of Teachers

Prohibition to teach

103. (1) Subject to subsection (2), no person shall teach in an educational institution unless he is registered as a teacher under this Act.

(2) Subsection (1) shall not apply—

(a) to a person who is a member of the Education Service teaching in government or government-aided educational institution;

(b) to a person to whom a permit to teach has been issued under section 114; and

(c) to a pupil in an educational institution for the training of teachers established by and under the direct control of the Minister.

Register of teachers

104. The Registrar General shall keep and maintain or cause to be kept and maintained in such form as may be prescribed a register of teachers in which shall be entered such particulars as may be prescribed.

Application for registration as a teacher

105. An application for registration as a teacher shall be made to the Registrar General in such form and manner as may be prescribed.

Power of Registrar General to refuse to register a person as a teacher

106. The Registrar General may refuse to register a person as a teacher under this Act if he is satisfied that the person—

(a) is under the age of eighteen years;

(b) has no qualifications to teach or has qualifications which in the opinion of the Registrar General are inadequate for the purpose;

(c) has made a statement which is false or misleading or which he knew is false or misleading in, or in connection with his application for registration or has intentionally suppressed any fact which is material to the application;

(d) suffers from some physical or mental defect or disease rendering him, in the opinion of the Registrar General, unsuitable to be a teacher;

(e) has been convicted of an offence by a court of law and sentenced to imprisonment for a term of not less than one year or to a fine of not less than two thousand ringgit; or

(f) is not a fit and proper person to be registered as a teacher.

Notice of refusal to register a person as a teacher

107. When the Registrar General refuses to register a person under section 106 he shall by notice in writing inform the person of the refusal, specifying the grounds of the refusal.

DRAFT

Part XIII
REGULATIONS
Power of Minister to make regulations

130. (1) Without prejudice to his power to make regulations under any other provision of this Act, the Minister may make regulations for the purpose of carrying into effect the provisions of this Act.

(2) Without prejudice to the generality of the power conferred in subsection (1), the Minister may make regulations for or in respect of all or any of the following matters:

(a) the admission of pupils to educational institutions, the keeping of registers of pupils in the educational institutions, the age limits and conditions under which pupils may be retained in an educational institution or in any class in the educational institution;

(b) the duration of terms of educational institutions, the days on which and the hours during which pupils shall attend the educational institutions and the days which shall be observed as holidays by all educational institutions or any specified educational institution or class of educational institutions;

(c) the establishment and management of educational institutions, and the duties of governors or other persons responsible for the management of the educational institutions;

(d) the form in which any register for the registration of educational institutions or governors or employees shall be kept or maintained and the procedure for the issue of extracts therefrom;

(e) the procedure to be followed and fees deemed proper to be levied in respect of an application for registration under this Act or in respect of any certificate, permit or

any other document issued under this Act;

(f) the procedure to be followed for the alteration or amendment of certificates of registration or permits issued under this Act and the replacement of the certificates or permits which are lost or defaced;

(g) discipline in educational institutions and any activity of pupils, whether in an educational institution or not, which in the opinion of the Minister may have an effect on the discipline of an educational institution;

(h) the National Curriculum including subjects and matters, not being studies relating to the religion of Malaysia, on which instruction may or shall be given in educational institutions and the times to be devoted to the study of each subject taught in educational institutions;

(i) the establishment, organization, management, control and dissolution of associations of pupils or pupils and teachers, or teachers and parents whether within an educational institution or not, and regulations made under this paragraph may provide for the association of teachers and parents to include any person other than the teacher or parents of the pupils of the educational institution concerned;

(j) the books, materials and apparatus to be used in educational institutions, and the methods of purchase of the books, materials and apparatus;

(k) the prohibition of the use in an educational institution or any specified class of educational institutions of any book or material, the use of which appears undesirable;

(l) the prohibition of the use or delivery to any pupil by a distance education centre or the supply, import or sale for use or delivery by a distance education centre of any material, book, lesson, instruction or other matter printed or written or otherwise the use of which by the distance education centre appears undesirable;

(m) the keeping of books of account and the audit of accounts in educational institutions in receipt of grants;

(n) the standards, including standards of health and safety, and uses to which the premises of educational institutions shall conform, and prescribing different standards and uses for such descriptions of educational institutions as may be specified in the regulations;

(o) the registration of pupils in educational institutions, the inspection of the registers of such pupils, the taking of extracts from the registers for the purposes of this Act

by persons duly authorized in that behalf under the regulations, and the provision to such authority as may be prescribed by regulations, of returns as to the contents of the registers as may be expedient, by the persons who are required to keep such registers under the regulations;

(p) the form in which the register of teachers kept under section 104 shall be kept or maintained, and the procedure for the issue of certified copies of entries made therein;

(q) the procedure to be followed for endorsement, alteration or amendment of certificates of registration as a teacher issued under section 109 and the replacement of lost or defaced certificates or permits to teach;

(r) the procedure to be followed and the consequences which shall ensue on the revocation of a certificate of registration as a teacher issued under section 109 or of a permit to teach;

(s) any fees deemed proper to be levied on application for registration as a teacher under, or on the issue of a certificate or of a permit to teach or otherwise in regard to any matter mentioned in, Part IX;

(t) the practice and procedure to be followed in connection with an investigation made by a Committee of Enquiry constituted under subsection 126(1);

(u) the manner in which appeals shall be made to the Minister from decisions of the Registrar General and the fees to be paid in respect of an appeal;

(v) the establishment, organization, management, control and dissolution of any sports council, body or committee at the educational institution, and of educational institutions at the district, state or national level;

(w) the provision of extension education in educational institutions established and maintained by the Minister under this Act;

(x) the circulation by a pupil or pupils, whether within an educational institution or not, of any magazine, pamphlet or printed or written matter of a like nature;

(y) the manner of determining the amount of grant-in-aid payable to government-aided educational institutions; *(z)* the conditions and limitations upon or subject to which grants-in-aid or capital grants shall be paid to government aided educational institutions;

(aa) the determination of approved fees to be charged in respect of attendance at educational institutions generally, or any class of government-aided educational institutions and the payment or remission of the fees;

(ab) the manner of transferring or vesting of any property

transferred or vested under this Act and the manner of registering a title to the property;

(ac) any fees deemed proper to be levied in respect of any matter provided for under this Act;

(ad) the forms which may be used for carrying out the provisions of this Act and which may be used in connection with any matter stated or required in this Act to be prescribed by the Minister; and

(ae) any other matter which the Minister deems expedient or necessary for giving effect to any of the provisions of this Act.

PART XIV
OFFENCES AND PENALTIES

Offences and penalties relating to registration of educational institutions

132. (1) A person who, being a chairman of a board of governors or governor or any other person responsible for the management of an educational institution, makes a false or misleading statement in promoting the educational institution shall be guilty of an offence and shall, on conviction, be liable to a fine not exceeding fifty thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding five years or to both.

(2) A person who—

(a) on making an application under this Act for the registration of an educational institution or for registration as a governor or employee, or otherwise for the purpose of inducing the Registrar General to exercise or refrain from exercising his powers under this Act, makes any statement which he knows to be false or does not believe to be true or intentionally suppresses any material fact, or furnishes any information which is misleading;

(b) obstructs or impedes the Registrar General, a public officer or a police officer in the exercise of the powers conferred upon the officer under section 100, 101 or 102;

(c) refuses to produce any book, document or article, or refuses to furnish information in contravention of subsection 100(2) or furnishes any information which he knows is false or does not believe to be true;

(d) being the chairman of a board of governors of an educational institution contravenes subsection 94(1);

(e) being a person required to be registered as a governor or employee under section 88 acts as a governor or employee without being so registered;

(f) being a governor or person responsible for the management of an educational institution causes or permits any person to act as governor or a person responsible for the management, or as an employee, of the educational institution without being registered under this Act;

(g) acts as a governor or employee in an educational institution not registered under this Act; or

(h) being the chairman of a board of governors or a governor or a person responsible for the management of an educational institution has failed to prevent the educational institution from being used for any activity or purpose of an unlawful nature, or for any activity or purpose of an unlawful organization, society or other body of persons, shall be guilty of an offence and shall, on conviction, be liable to a fine not exceeding thirty thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding two years or to both.

(3) A person who—

(a) being the chairman of a board of governors or being the person responsible for the management of an educational institution fails to cause a copy of the certificate of registration of the educational institution to be exhibited in accordance with subsection 82(2);

(b) fails to surrender to the Registrar General any certificate of registration or instrument of government under subsection 87(5) or 97(1);

(c) being the chairman of the board of governors of an educational institution contravenes subsection 94(1); or

(d) being the owner or occupier of any premises and having reasonable cause to believe that the premises or part thereof is being used as an educational institution which is required to be registered under this Act but is not so registered, fails to take all reasonable steps to prevent such use, shall be guilty of an offence and shall, on conviction, be liable to a fine not exceeding five thousand ringgit.

Offences and penalties relating to registration of teachers

133. (1) A person who, in making an application for registration as a teacher or otherwise for the purpose of inducing the Registrar General to exercise or refrain from exercising his power under this Act, makes any statement which he knows to be false or does not believe to be true or intentionally suppresses any material fact or furnishes any information which is misleading, shall be guilty of an offence and shall, on conviction, be liable to a fine not exceeding ten thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

(2) A person who—

(a) acts as a teacher in an educational institution in contravention of subsection 103(1);

(b) causes, permits or employs a person to act as a teacher in contravention of subsection 103(1);

(c) acts as a teacher in an unregistered educational institution; *(d)* being a registered teacher teaches in an educational institution in contravention of any condition imposed under subsection 109(2) or being the holder of a permit to teach issued under section 114 teaches in an educational institution in contravention of any condition imposed by the permit;

(e) causes, permits or employs a registered teacher to teach in an educational institution in contravention of any condition relating to the teacher imposed under section 109 or causes, permits or employs the holder of a permit to teach issued under section 114 to teach otherwise than in accordance with the conditions imposed by the permit;

(f) fails to surrender a certificate, document or permit in accordance with section 115; or

(g) being a registered teacher fails to make a report to the Registrar General in accordance with section 116, shall, on conviction of an offence under paragraph *(b)* or *(e)*, be liable to a fine not exceeding ten thousand ringgit and shall, on conviction of an offence under paragraph *(a), (c), (d), (f)* or *(g)*, be liable to a fine not exceeding five thousand ringgit

General penalty

135. (1) A person who is guilty of an offence under this Act for which no penalty is expressly provided shall, on conviction, be liable to a fine not exceeding five thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding six months or to both.

(2) A person who is guilty of an offence under this Act shall, in the case of a continuing offence, on conviction be liable, in addition to any other penalty to which he is liable under this Act in respect of the offence, to a daily fine not exceeding five hundred ringgit for each day the offence continues to be committed.

DRU

ภาคผนวก ฉ

Tatacara Penubuhan Pusat Tuisyen

DPU

Tatacara Penubuhan Pusat Tuisyen

Lokasi

- Lokasi institusi hendaklah sesuai dengan iklim pengajaran embelajaran, keselamatan, kesihatan dan lainlain
- Tiada gangguan atau ancaman bahan kimia atau kotoran sampah.
- Tidak berdekatan dengan pusat hiburan, perjudian, rekreasi atau pasar.
- Tidak berdekatan dengan tempat yang mudah terbakar, bengkel yang bising, sungai atau bangunan lama.
- Tidak terlalu dekat dengan institusi lain yang mengendalikan kursus yang serupa.
- Pemindahan lokasi hendaklah terlebih dahulu mendapatkan kelulusan yang bertulis daripada Kementerian Pelajaran.

Premis

- Premis yang digunakan bagi pusat tuisyen hendaklah sesuai dan selamat serta boleh didaftarkan sebagai sebuah pusat tuisyen.
- Sebarang penambahan/perpindahan premis/penubuhan cawangan hendaklah mendapat kebenaran bertulis daripada Kementerian Pelajaran.
- Pusat tuisyen mesti beroperasi di bangunan rumah kedai atau bangunan untuk tujuan komersial. Premis yang selain daripada itu tidak dibenarkan, melainkan premis yang diluluskan oleh pihak berkuasa tempatan.
- Piawaian yang telah ditetapkan bagi premis adalah:
    - Penyenggaraan
    - Pencahayaan,
    - Pengudaraan dan ruang premis
    - Bilik darjah
    - Kemudahan asas premis

Pendaftaran Pusat Tuisyen

- Setiap permohonan pendaftaran institusi hendaklah dibuat dalam Borang A Jadual Pertama disertai fee yang ditetapkan oleh Peraturan-Peraturan Pendidikan (Pendaftaran Institusi Pendidikan) 1997 [P.U.(A) 534/97].
- Fee permohonan pendaftaran RM 150.
- Fee permohonan membaharui Perakuan Pendaftaran RM 50.
- Perakuan Pendaftaran sah untuk tempoh 5 tahun.
- Pusat tuisyen hanya dibenarkan menjalankan aktiviti bimbingan untuk mata pelajaran peperiksaan sahaja.
- Perakuan Pendaftaran hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di premis institusi itu
- Perakuan Pendaftaran tidak boleh dipindah milik.

Nama Institusi

- Nama institusi yang dicadangkan sesuai serta mengutamakan Bahasa Melayu, mempunyai unsur-unsur pendidikan dan bercirikan Malaysia.
- Nama institusi hendaklah dalam bahasa Melayu, bermula dengan “Pusat Tuisyen” dan diikuti dengan nama yang dicadangkan.

- Nama orang kenamaan tempatan yang telah meninggal dunia boleh digunakan dengan terlebih dahulu mendapat kebenaran bertulis daripada warisnya.
- Lain-lain nama yang tidak boleh digunakan termasuklah yang berikut:
    - nama orang kenamaan yang masih hidup,
    - nama tempat,
    - nama jalan,
    - nama singkatan,
    - nama yang tidakmempunyai makna.
    - nama institusi-institusi pendidikan yang terkenal sama ada di dalam atau luar negeri.
    - nama yang menggunakan "yayasan /politeknik".

Kurikulum

- Kurikulum yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar hendaklah diguna oleh pusat tuisyen seperti yang diluluskan pendaftarannya.
- Mata pelajaran yang dibenarkan adalah mata pelajaran di bawah KBSR, KBSM, STPM dan mana-mana program peperiksaan yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar.

Peruntukan Masa Beroperasi

- Setiap pusat tuisyen dibenarkan mengendalikan tiga sesi operasi, iaitu sesi pagi, petang dan malam.
- Masa yang diperuntukkan bagi setiap sesi adalah tidak melebihi yang berikut:
    - sesi pagi 9.00 pagi - 11.00 pg
    - sesi petang 3.00 ptg - 6.00 ptg,
    - sesi malam 7.00 mlm-10.00mlm

Pengurusan

- Pusat tuisyen disarankan mempunyai 'student hand book'.
- Tiap-tiap institusi hendaklah mempunyai surat cara pengelolaan yang dipersetujui oleh Ketua Pendaftar.
- Ahli Lembaga Pengelola hendaklah dianggotai olehsekurang-kurangnya tiga (3) orang termasuk pengerusi bagi pengurusan institusi pendidikan sebelum dibenarkan berdaftar dan beroperasi.
- Setiap pusat tuisyen perlu mempunyai rekod pendaftaran murid.
- Pusat tuisyen tidak dibenarkan menjalankan sebarang aktiviti luar bilik darjah.
- Setiap pusat tuisyen mesti mengutamakan keselamatan,kesihatan dan kebersihan murid.
- Setiap pusat tuisyen hendaklah memenuhi spesifikasi yang ditetapkan oleh 3 agensi:
    - Pihak BerkuasaTempatan
    - Bomba dan Penyelamat
    - Pejabat Kesihatan

Yuran

- Jenis dan kadar yuran hendaklah berpatutan dan diluluskan oleh Ketua Pendaftar.
- Sebarang kenaikan yuran perlu mendapatkan kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar terlebih dahulu.
- Kenaikan yuran pengajian boleh dipertimbangkan selepas 3 tahun.
- Kadar kenaikan yuran pengajian tidak lebih dari 30%.
- Notis 3 bulan hendaklah dimaklumkan kepada ibu bapa setelah mendapat kelulusan kenaikan yuran tersebut daripada Ketua Pendaftar.
- Pelaksanaan yuran baru adalah dibenarkan pada tahun berikutnya.
- Senarai yuran dan bayaran lain yang diluluskan hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di tadika itu dan hendaklah juga dimasukkan didalam prospektus institusi.

Hakmilik

- Warganegara asing tidak dibenarkan bagi mengusahakan pusat tuisyen.
- Jika institusi itu ditubuhkan di bawah nama syarikat (ROC), ia hendaklah mempunyai had ekuiti minimum Bumiputera sebanyak 30%.
- Sebarang pindaan struktur ekuiti/perubahan pemegang saham/ pindah hak milik mestilah mendapat kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar.
- Aktiviti-aktiviti syarikat berkaitan pendidikan mesti jelas dinyatakan di dalam *Memorandum and Article*s (M&A).
- Bagi persatuan / pertubuhan yang hendak menjalankan aktiviti pendidikan, maka perlembagaan persatuan / pertubuhan berkenaan hendaklah menyatakannya dengan jelas seperti yang diluluskan oleh Pendaftar Pertubuhan (ROS).

KEMENTERIAN PELAJARUN MALAYSIA
UNIT PENDIDIKAN SWASTA JABATAN PELAJARAN PAHANG

EDU

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล	นายสุพัฒ มูลพฤกษ์
ประวัติการศึกษา	นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
	ปีการศึกษา 2545
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	นิติกรชำนาญการ
	สำนักกฎหมาย สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน
	เพื่อเกษตรกรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

DPU